

Giới thiệu Mưa Tháng Bảy

Mưa tháng bảy của tác giả Tôn Thiên Hạo nói về hai nhân vật chính Tống Từ Phàm và Hàn Khiết Tâm.

Trong một buổi chiều mưa tháng bảy Hàn Khiết Tâm bị vị hôn phu mình yêu từ bỏ, Hàn Khiết Tâm buồn đời buông lỏng chính mình lái xe đến khách sạn, nơi có một chàng trai bao chờ sẵn, còn Tống Từ Phàm vì tìm cảm giác mới mà tình đến một khách sạn. Trong một lúc vô tình hắn bị biến từ một CEO của tập đoàn Tống Minh thành một chàng trai bao rẻ mạt.

- 10 ngàn đô, đủ cho cái cách phục vụ tồi tàn của anh rồi chứ.

Hàn Khiết Tâm sau một đêm làm tình với người mà mình không quen biết liền đứng dậy lấy trong túi xách ra tờ 10 ngàn đô đưa cho Tống Từ Phàm.

Trong khi Tống Từ Phàm không hiểu chuyện gì xảy ra. Rõ ràng là anh phải trả tiền cho cô ta mà.

Cuộc gặp gỡ tình cờ của họ là tạo nên một chuyện tình đẹp.

Một người mất niềm tin vào đàn ông, một người mất niềm tin vào phụ nữ nhưng rồi họ lại tìm đến nhau như duyên phận.

-Tống Từ Phàm, tôi đã có thai, anh nhất định phải chịu trách nhiệm.

Hàn Khiết Tâm quăng cuốn sổ khám thai vào mặt Tống Từ Phàm về mặt vô cùng bức tức. Còn Tống Từ Phàm thì ngồi trên ghế ngây ngô cười điên dại.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Một buổi tối ở thung lũng tình yêu, ánh nến lung linh thấp thành hình trái tim, cánh hoa hồng rải rác xung quanh vô cùng lãng mạn.

Hôm nay tuy mệt mỏi nhưng đối với Hàn Khiết Tâm nó vô cùng hạnh phúc. Cô đã bỏ cả một ngày ở thung lũng tình yêu này để chuẩn bị cùng vị hôn phu của mình đón sinh nhật.

Chiếc bánh kem được đặt chính giữa trái tim nến.

Cô ngồi nhìn nó mà cười ngây ngô, có lẽ sau lần du học đây là lần về nước đầy hạnh phúc nhất của cô.

-Khiết Tâm.

Một giọng nói đàn ông từ xa vang lên.

Hàn Khiết Tâm nghe tiếng gọi liền nở nụ cười tươi nhìn về phía người mới gọi mình nhưng rồi nụ cười chợt tắt đi trong nháy mắt.

Người đàn ông tóc đen trong bộ vest lịch lãm bước về phía cô, người đó là Kai. Cô và Kai yêu nhau được gần hai năm thì đính hôn, tình yêu giữa hai người luôn nồng cháy. Cũng có nhiều lần anh muốn gần gũi da thịt với cô nhưng suốt hai năm cô và anh chỉ dừng lại ở cái hôn môi. Cô muốn giữ cho anh cảm giác tuyệt vời trong đêm tân hôn nên mới không trao thân cho anh. Và giờ phút này cô thấy quyết định của mình thật đúng.

Đi bên cạnh Kai là một cô gái bốc lửa, thân hình quyến rũ, cách ăn bận vô cùng phần cảm. Bạn cứ như không bạn, còn thua cả bikini, cô ta như rắn nước không ngừng cựa quậy trong lòng Kai.

Chiếc bánh kem trong tay Hàn Khiết Tâm rơi xuống, cảnh tượng trước mắt như nhòe đi. Cô nhanh chóng tiến lại gần Kai, chỉ cầu mong anh nói với cô người đó là bạn anh nhưng không, Kai đã nói:

-Người này là bạn gái mới của anh, chúng ta hủy hôn đi.

Kai vừa nói vừa thể hiện tình cảm thâm thía của mình bên cạnh cô gái.

Hàn Khiết Tâm tay siết chặt, mắt rung rung nhưng không cho nước mắt rơi xuống. Cô nhìn người con gái như rắn nước đó, người con gái đó có gì hơn cô chứ.

Chợt Hàn Khiết Tâm để lại trên mặt Kai một cái tát rồi nhanh chóng bước đi.

Mưa tháng bảy bất ngờ đổ xuống làm tắt ngúm những ngọn nến, chiếc bánh kem trên đất vì nước mưa mà chảy từng lớp kem xuống.

Mưa hòa nguyện vào nước mắt của cô. Sáng mai là đám cưới rồi, vậy mà hôm nay anh ta nói hủy hôn với cô.

Đồ phản bội! Đồ xấu xa. Tôi nguyện rửa anh.

Đàn ông trên đời đều đê hèn, đều xấu xa như nhau. Tại sao lúc nào cũng muốn chinh phục? Khi chinh phục được rồi thì vứt bỏ không thương tiếc.

Hàn Khiết Tâm một mình lê bước trên đường, mưa không ngừng tạt vào người cô như muốn khóc cùng cô.

Hai năm sau

-Cuộc họp của chúng ta đến đây kết thúc.

Tiếng một người con gái vang lên.

Người trong phòng thưa thốt dần rồi cũng chỉ còn mình cô gái đang ngồi dựa vào ghế Tổng giám đốc.

Người trong phòng càng lúc càng thưa thớt dần và cuối cùng chỉ còn lại mình cô ngồi cô đơn một mình trong phòng.

Cô về Việt Nam được hai năm, từ ngày ở thung lũng tình yêu cô chẳng còn tin tưởng vào đàn ông nữa.

Sáu tuổi, mẹ cô bệnh nặng qua đời, ba cô thậm chí liếc mắt nhìn mẹ cô một cái cũng không có. Có lẽ, những cuộc hôn nhân thương mại là vậy.

Chín tuổi, ba cô dẫn một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, không kém phần bốc lửa về nhà. Lúc đó đầu óc cô như trống rỗng, cô cảm thấy tất cả những người đàn ông đều trắng hoa, giả dối.

Mười một tuổi, cô sang Mỹ du học và gặp Kai, Kai cho cô biết thế nào là yêu, thế nào là hạnh phúc nhưng rồi thì sao? Sinh nhật lần thứ 20 cách một ngày nữa sẽ diễn ra đám cưới, anh mang đến một cô gái khác rồi vội vàng hủy hôn ước.

Có phải chẳng đời quá bạc bẽo. Hàn Khiết Tâm cô từ khi sinh ra đã định sẵn mình có tất cả địa vị, danh vọng, tiền bạc, tài năng thậm chí là sắc đẹp nhưng thứ duy nhất cô không có là tình thân và tình yêu, tình bạn cũng không.

Nhìn sắp tài liệu dự án trên bàn Hàn Khiết Tâm nở nụ cười chua chát rồi đứng dậy cầm túi xách bước ra khỏi cửa phòng họp.

Nếu cuộc đời cô không tồn tại chữ tình thì hôm nay cô sẽ tàn phá nó.

Lái chiếc Audi màu xanh thẫm ra khỏi tập đoàn J.H, cô liền nhấn ga điên cuồng chạy trên đường phố. Chiếc xe từ từ hạ mui xuống, Hàn Khiết Tâm tóc xỏa dài tung bay trong gió, chiếc kính râm che đi nửa khuôn mặt yếu kiều của cô. Hàn Khiết Tâm để tay lên thành cửa, nở nụ cười nhếch mép. Chiếc xe chạy qua những khúc cua, lao lên những cây cầu cao tốc rồi cuộc cũng dừng lại ở một khách sạn ven biển.

Đưa xe cho bảo vệ cô nhẹ nhàng bước xuống còn cầm theo một túi giấy đựng gì đó.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng cúi chào rồi đưa cho cô chìa khóa phòng.

Phòng của cô nằm ở tầng 21, phòng 211-một trong hai căn phòng vip hạng nhất của khách sạn có thể nhìn toàn vẹn mặt biển.

Căn phòng bao gồm một bộ salon, một chiếc giường rộng màu trắng, một chiếc tivi siêu mỏng to nằm đối diện đầu giường, cùng phòng tắm, bàn trang điểm và nhiều thứ khác. Hoa tươi cũng đã được đặt trên bàn một cách tỉ mỉ.

Đặt túi xách lên bàn, Hàn Khiết Tâm nhìn xung quanh phòng.

Không có ai, chắc anh ta chưa tới.

Nghĩ rồi cô nhẹ nhàng cởi chiếc áo vest đặt lên thành salon, rồi bước vào phòng tắm.

Hàn Khiết Tâm vừa bước vào phòng tắm, một người đàn ông tóc màu hạt dẻ từ bên ngoài đi vào.

Anh ta nhìn dáo dác xung quanh căn phòng một hồi liền chú ý đến cái túi xách và một cái túi giấy cùng chiếc áo vest nữ màu đen trên thành salon.

Tổng Từ Phạm nở nụ cười nhẹ, từ từ bước vào. Chiếc áo vest trên tay anh cũng được đặt cạnh chiếc áo vest của cô.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm như một bản nhạc không ngừng bắn vào tai anh. Tổng Từ Phạm nhanh chóng bước lại từ lấy ra hai chiếc ly thủy tinh cùng một chai rượu vang đỏ.

Tự rót cho mình một ly rượu vang, Tổng Từ Phạm đứng bên cửa ngoài ban công nhìn xa xăm ra biển rồi lại nhìn lên trời.

Tháng bảy ở miền nam của Việt Nam là vậy, bầu trời âm u, mây đen cuộn cuộn như chuẩn bị một trận mưa bão lớn giống như trái tim người lữ khách như anh. Không bao giờ thôi dấy sóng. Tổng Từ Phạm anh từ trước đến nay là người thích liêu lỉnh và tình cảm giác mới nhưng chưa từng có cô gái nào

thật sự làm rụng động người lữ khách như anh.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hàn Khiết Tâm mặc một cái áo choàng tắm bước ra, nhìn người đàn ông cầm ly rượu vang đứng bên cửa sổ, khí thế vương giả, lãnh đạm nhìn rất thanh cao. Cô không thể tin được với cái dáng dấp cao ngạo này lại đi làm trai bao.

Xem ra trai bao càng ngày càng có đẳng cấp. Hàn Khiết Tâm thầm nghĩ.

-Em tắm xong rồi à.-nghe tiếng động Tống Tử Phàm xoay người lại, anh có phần đơ người vài giây rồi nở nụ cười hòa nhã. Ánh mắt đầy sự thăm dò.

Cô gái trước mặt anh xinh đẹp tuyệt thế, từng đường nét trên khuôn mặt và cơ thể cứ như sóng lượn lại toát ra khí chất tao nhã của gia tộc hào môn. Anh thật không nghĩ đây là gái phục vụ, nhưng nghe giọng điệu của cô thì chắc chắn là đang muốn phục vụ.

Tống Tử Phàm nở nụ cười, đặt ly rượu xuống bên cạnh, mở tủ lấy một chiếc áo choàng nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Hàn Khiết Tâm nhìn điện thoại trên bàn một lúc rồi quyết định tắt máy.

Đêm nay, tốn bao nhiêu tiền cô không cần biết. Thứ cô cần chỉ có một đứa con, như vậy việc bị bắt đi xem mắt theo cái kiểu kết hôn thương mại của cô sẽ kết thúc. Có ai lại muốn cưới một cô gái có chửa hoang được chứ? Đặt biệt là ở cái đất nước này lại càng không thể.

Tống Tử Phàm từ từ bước lại ôm chặt lấy cô từ phía sau.

-Chúng ta bắt đầu được rồi chứ?-giọng anh cực kỳ nhỏ vừa đủ để cô nghe thấy, hơi thở phập phồng phảng phất bên tay cô làm mặt cô nóng ran.

Hàn Khiết Tâm quay lại ôm lấy cổ Tống Tử Phàm, ánh mắt nhìn anh chỉ là dò xét chứ chẳng có sự yêu thương nào.

- Bắt đầu đi.-giọng cô nhẹ nhàng đầy quý dị bên tai Tống Tử Phàm.

Tống Tử Phàm nở nụ cười thích thú, đây là lần đầu tiên trong ba mươi năm của anh muốn biết đến từ phát dục. Từ Mỹ trở về mới một tháng anh đã phải đi xem mắt hơn 30 lần dưới sự ép buộc của mẹ anh, nản đời quá mới định đi tìm cảm giác mới nhưng anh phát hiện cảm giác này không tệ.

Tống Tử Phàm ôm chặt lấy Hàn Khiết Tâm đặt lên giường, mùi rượu vang trên người cô bay vào mũi anh mang đến cảm giác phấn khích lại thường.

Anh nhẹ nhàng kéo bỏ dây thắt lưng của cô, chiếc áo choàng tắm nhanh chóng được cởi bỏ dưới bàn tay và nụ hôn của anh.

Hàn Khiết Tâm từ sớm đã bị nụ hôn của Tống Tử Phàm làm cho điên đảo trời đất. Tiếng rên rỉ từ từ thoát ra khỏi miệng cô như một lời kêu gọi, làm Tống Tử Phàm thêm phần thích thú.

Bàn tay không tự chủ của anh từ sớm đã không chịu yên phận, mò mẫm khắp người cô, xâm nhập vào nơi kín đáo nhất của cô, miệng không ngừng cọ xát lên nhũ hoa của cô.

Tiếng rên rỉ của cô vang bên tai Tống Tử Phàm như một lời mời gọi mà anh khó lòng từ bỏ.

-Cởi ra cho anh.-tiếng anh khàn khàn vang vọng bên tai cô, vật xúng bèn chóng lớp áo choàng sớm đã cương cứng chỉ chờ đợi đợt tấn công huy hoàng.

Hàn Khiết Tâm nhẹ nhàng đưa tay cởi bỏ chiếc áo choàng của anh rồi đưa tay vòng qua cổ anh.

Tống Tử Phàm nở nụ cười đầy ý. Bàn tay không ngừng xâm nhập nơi ẩm ướt của cô.

-Em đẹp lắm.-giọng anh khàn khàn tự như tiếng suối khơi hết mọi dục vọng trong anh.

-Umm.chết tiết...um.vào nhanh.- Hàn Khiết Tâm thấy thái độ chơi đùa của anh thì tỏ ra bức bối. Cô cần một đứa con chứ không phải kiểu hưởng lạc thích chơi đùa với đàn ông.

Tống Tử Phàm chau mày lại. Xem ra cô gái đang ở dưới thân anh là một người không hề biết nhẫn nại, ý định trên đùa của anh càng sâu hơn.

Hai ngón tay của anh phẩy động vào nơi tư mật của cô. Khuôn mặt không ngừng cọ xát thân thể đang nóng dần lên, làm Hàn Khiết Tâm không ngừng rên rỉ, hai chân kẹp chặt người anh, vòng eo ranh mãnh đồng đưa qua lại.

Bên ngoài trời đã đổ từng đợt mưa ngẫu đúng bản chất của một tháng bảy đầy mưa.

-Van xin anh đi, anh lập tức cho em.-Tống Tử Phàm đưa hàm răng trắng muốt của anh cắn ngậm nhẹ nhũ hoa của cô khiến tâm trí cô mê loạn.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười nhạt, cô trả tiền cho anh ta. Anh ta bắt cô van xin, điên à.

Thấy thái độ cứng rắn không chịu cầu xin của Hàn Khiết Tâm, Tống Tử Phàm chau chặt mày.

Anh trả tiền cho cô, vậy mà một yêu cầu nhỏ của anh cô cũng không làm. Kiểu phục vụ gì vậy chứ? Nhưng không sao, rất có cá tính.

Hàn Khiết Tâm tâm trạng bức bối đẩy Tống Tử Phàm ra như vô ích. Đối với một cô gái chói gà không chặt như cô làm sao chống lại được người đàn ông lực lưỡng này chứ.

-Anh xin lỗi, cực cung.-Tống Tử Phàm nắm lấy tay cô đang ở trên ngực mình. Đối với cô có phần thú vị.

Vật cứng của anh giống như là không chờ đợi được nữa, nhanh chóng xâm nhập, đâm thẳng vào nơi tư mật sớm đã ướt át của cô.

Cảm giác như bị xé rách, đau đớn làm Hàn Khiết Tâm không khỏi chau mày, rên lên những tiếng rên nhẹ.

Tống Tử Phàm hôn nhẹ lên khuôn mặt cô, bàn tay không tự chỗ mò mẫn nơi hai người giao nhau.

Một chút lông mà đỏ nhè nhẹ trên tay anh. Xem ra đây là lần đầu tiên của cô.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười nhẹ đầy giấu cợt. Lần đầu tiên của cô trao cho một kẻ xa lạ, không quen biết, không yêu thương.

Tống Tử Phàm nở nụ cười thỏa mãn nhanh chóng làm động tác đưa ra rút vào. Mỗi một động tác đều chạm đến nơi sâu nhất của cô. Khoái cảm cùng lúc dâng trào.

Sáng hôm sau, Tống Tử Phàm từ từ tỉnh lại không hề thấy bóng dáng cô đâu nữa. Thay vào đó là một bộ quần áo gồm quần Âu và áo somi đã được đặt gọn gàng trên bàn cùng với một tờ giấy ghi chú.

-10 ngàn đô, đủ cho cái cách phục vụ tồi tàn của anh rồi chứ.-

Sắc mặt Tống Tử Phàm tối sầm lại. Cái quái gì thế này. Cô ta coi anh như trai bao vậy à. Rõ ràng là anh thuê cô ta mà.

Tống Tử Phàm cầm bộ quần áo lên, quả nhiên có tờ 10.000 đôla đặt bên dưới.

Máu anh như sôi lên, tờ 10.000 đôla bị vò nát.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tống Tử Phàm nhếch môi nhìn tờ 10.000 đôla bị anh vò nát nhưng không hiểu trong đầu anh đang nghĩ cái gì liền mở tiền ra đặt lên bàn, lấy bàn tay của mình chà cho nó phẳng ra rồi nhét vào ví.

Tôi sẽ cho cô biết, Tống Tử Phàm tôi không phải dạng dễ ăn hiếp.

Bỗng điện thoại anh reo lên, tiếng điện nhanh chóng kéo anh về hiện tại.

-Alô!

-Sếp, có chuyện không hay rồi.

Tiếng người đàn ông đầu dây bên kia đầy hoang mang.

-Chuyện gì?

Khác với thái độ của người đàn ông bên kia, Tống Tử Phàm rất nhàn nhã một bên vai kẹp điện thoại vào tai còn hai tay thì mặc quần.

-Cô gái lúc tối tôi chuẩn bị cho ngài sáng nay mới gọi điện báo không đến được.

Tổng Từ Phàm vừa cài xong nút quần nghe được một tin như sét đánh, chọn to mắt hét lên.

-What???

Đầu dây bên kia người đàn ông phải để chiếc điện thoại tránh xa lỗ tai cả mét.

-Vậy người cùng tôi lúc tôi là ai?

-Tôi không biết, nhưng chắc cô ta và ngài cùng một mục đích.

Người đàn ông vừa nói vừa lấy khăn tay lau mồ hôi. Ai biết có chuyện này xảy ra cơ chứ.

-Nghe nói lúc tôi có một chàng thanh niên đứng trước cửa phòng 211 đợi nhưng không ai mở cửa, người thanh niên đợi một lát liền bực tức ra về.

Tổng Từ Phàm ngồi trên ghế tay lại cài từng cái khuy áo, chân mày chau lại như suy nghĩ gì đó.

-Điều tra cô ta cho tôi.

-Vâng thưa sếp.

Kết thúc cuộc điện thoại Tổng Từ Phàm ngồi trên ghế sofa nhàn nhạt nhìn ra ban công.

Tháng bảy qua là tháng bảy, mới sáng đã mưa rồi nhưng có lẽ mùa mưa này anh không còn cô đơn nữa.

Tình một đêm, cô gái tháng bảy, anh bỗng có hứng thú kỳ lạ.

Chiếc Mercedes-Benz màu đen chạy khỏi khách sạn, Tổng Từ Phàm ngồi trong xe không ngừng suy nghĩ về cô gái đêm qua.

Đó là một cô gái đẹp, ánh mắt có chút lạnh lùng nhưng rất dễ nhìn ra đó chỉ là vỏ bọc, thân hình quyến rũ nhưng lại không hề có chút kỹ xảo của gái làng chơi. Rất thuần khiết lại không kém phần cao ngạo, trong đời anh gặp rất nhiều cô gái nhưng đây là lần đầu tiên anh có ấn tượng sâu sắc đến vậy.

Còn nhớ lúc anh đâm vào xe đi sự trong trắng ấy, người con gái ấy chỉ nhũ mày bộ dạng rất bất cần đời. Xem ra là đang thất tình hay đại loại là đau khổ vì một chữ tình chăng.

Điện thoại Tổng Từ Phàm lại rung lên từng hồi, chưa đợi điện thoại đổ chuông anh đã kết nối với tai phone bluetooth.

-Alô! Con nghe.

-Alô! Từ Phàm tối nay con rảnh không?

Tổng Từ Phàm chau mày một lúc, mẹ anh gọi điện vào giờ này lại hỏi rảnh không chỉ có duy nhất một chuyện. Mà chuyện này dù anh có bận cũng phải lết xác đi nếu không mẹ anh sẽ băm anh thành thịt băm chắc.

-Dạ, con rảnh ạ.

Giọng nói yếu xìu, không có chút nội lực.

-Tối nay, bác Nghị cùng con gái sang dùng cơm, con nhớ về sớm một chút.

Tổng Từ Phàm thở dài thường thượt. Biết ngay mà, lại xem mắt.

Anh có phải trẻ con đâu chứ, đây là vụ xem mắt thứ ba mươi hai trong tháng này.

Hết cô Hà, di Ngân, ông Hoàng,...bây giờ đến bác Nghị. Anh không biết mẹ anh có nhiều bạn như thế khi nào? Mà sao mấy người bạn đó toàn có con gái vậy chứ.

-Dạ, con biết rồi. Con sẽ về sớm.

Giọng anh còn nản hơn cả lúc này.

Mẹ anh hình như rất mong cầu này nên vừa nghe xong liền cúp máy.

Tổng Từ Phàm lúc này thật muốn đập đầu vào vô lăng xe chết cho rồi. Ở đâu mà ngày nào cũng phải đi xem mắt.

Bọn tiểu thư đó ngoài lẽ lệt thì cũng yếu điệu có gì đáng xem. Nhìn mà buồn nôn.

Hời ôi!!! Đòi trai của anh sao lại bị thương vậy nè.

Đến công ty anh lại chả còn tâm trí làm việc, hình tập hồ sơ mà nghĩ tới mấy cô tiểu thư yếu điệu anh từng xem mắt, tự dưng tâm trí hết muốn làm việc. Mẹ anh mà ép cưới chắc anh trốn nhà đi quá. Tài sản của tập đoàn Tống Minh rơi vào tay những cô tiểu thư ấy chỉ có nước càng ngày càng ít chứ chả thể nào nhiều lên được.

Có câu phụ nữ sinh ra để làm khổ đàn ông, quả là không sai. Một nỗi ám ảnh to đùng.

-Sếp, làm gì hôm nay nhìn mặt anh đau khổ quá vậy.

Trợ lý riêng của anh vừa bước vào thấy tổng giám đốc của mình đang vò đầu bứt tóc liền thắc mắc. Cái bộ dạng uy phong, cool boy đâu rồi. Sao giờ tàn tạ thế?

Tổng Từ Phàm chỉ thờ dài, có nói cũng không hiểu.

-Lại phải đi xem mắt nữa sao?

Trợ lý của Tống Từ Phàm che miệng cười cười. Ai đòi đi coi mắt toàn mỹ nhân mà nhìn bộ dạng của Tổng giám đốc cứ như ra chiến trường.

-Trợ lý Duy, anh rất hiểu tôi. Tháng này, nhớ tăng lãi suất của công ty lên 15%.

Tống Từ Phàm dựa người vào ghế nhàn nhạt nói, trong khi đó trợ lý Duy mặt mày khổ sở.

Tháng vừa rồi đã tăng lên 10% lãi suất, bây giờ phải tăng lên 15%. Bốc lột sức lao động mà.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

-Sếp, anh tha cho tôi đi, tôi không muốn đóng quân ở đây đâu.

Trợ lý Duy nhìn Tống Từ Phàm đầy bi thương.

-Đó không phải việc của tôi.

Tống Từ Phàm bỏ lại một câu rồi cầm áo vest đi ra ngoài, bỏ mặc tiếng kêu than của trợ lý Duy.

Chiếc Mercedes-Benz của anh chạy được nửa đường thì chiếc Audi RS5 màu xanh thẫm chạy thẳng qua xe anh theo chiều ngược lại, khiến anh không khỏi chú ý.

Trời đang mưa lâm râm lâu lâu rơi xuống đôi ba hạt mà chiếc Audi RS5 vẫn để mui trần, người con gái đang ngồi lái thì vừa lái vừa hút thuốc và nghe điện thoại qua tai phone bluetooth, khuôn mặt đã bị chiếc kính râm che khuất nhưng anh lại dễ dàng nhận ra đó là người quen.

Và chiếc Audi RS5 đó vừa nhìn sơ anh liền biết đó là hàng nhập loại xịn. Tập đoàn Tống Minh là tập đoàn chuyên kinh doanh và buôn bán xe nên vừa nhìn sơ anh đã biết nó thuộc loại nào, cái màu xanh thẫm của chiếc xe lại cho người ta một cảm giác gọn buồn cùng bất cần giống như chủ nhân của nó.

Tống Từ Phàm nhìn qua kính chiếu hậu cố nhớ biển số xe. Chỉ cần biết được một thông tin nhỏ như vậy anh sẽ rất dễ dàng tìm hiểu về người đó.

CAT-200795KT Tống Từ Phàm mỉm cười. Để xem cô làm sao thoát.

Chiếc Mercedes-Benz của anh chạy vào một khu ở cho giới thượng lưu rồi nhanh chóng dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự.

Vừa thấy chiếc Mercedes -Benz màu đen người trong nhà liền bấm nút để cổng từ từ mở ra.

Tống Từ Phàm nhàn nhã cho xe lăn bánh chậm chậm vào rồi ngừng lại ở trước đài phun nước hình tròn rộng lớn.

-Cậu hai.

Một người làm liền chạy ra nhận lấy chiếc áo vest của anh rồi mang vào trong.

-Mẹ.

Tống Từ Phàm đi thẳng vào nhà bếp, ôm chầm lấy bà Linh-mẹ anh từ phía sau.

Bà Linh đang nấu đồ ăn bị thằng quý tử của mình ôm từ đằng sau thì không khỏi cười khở.

Lớn rồi mà cứ như trẻ con, thích làm nũng dễ sợ.

-Đi ra ngoài đi ông tướng, để tôi còn nấu nướng.

Tổng Từ Phàm chế môi bất mãn, tự nhiên bị đuối. Nhưng rồi anh liền hôn lên má bà Linh một cái rồi đi ra ngoài.

Bà Linh lắc đầu cười khở.

Tổng Từ Phàm ngồi trên ghế sofa mở tivi lên coi, nhưng tâm trí đều đặt ở chiếc Audi RS5 kia.

Anh từ nhỏ đã không có cha, nói đúng hơn là anh không biết cha mình là ai, mẹ một mình nuôi anh lớn. Đối với bà Linh-mẹ mình anh một mực yêu thương và kính trọng. Lời bà nói, chưa bao giờ anh cãi lại. Mẹ anh kêu anh đi đăng tây, anh nhất định sẽ không đi đăng đồng. Với lại bà Linh lại bị bệnh tim, anh không dám sơ xuất làm bà phiền lòng vì vậy chỉ có nước tuân lệnh.

Anh cũng đã ba mươi, chưa có người yêu lại chưa từng yêu, mẹ anh đang rất thắc mắc không biết anh có bị bắt lực không? Nên bà mới chạy đi kiếm con dâu, sợ một ngày anh mang một chàng trai về nói là chồng con thì có nước bà nhảy sông chết mất. Có điều chuyện đó vĩnh viễn sẽ không xảy ra, anh đã có mục tiêu rồi.

Bác Nghị lúc trước chăm lo cho hai mẹ con anh từng chút một, từ lúc anh chưa chào đời đến lúc anh nhìn thấy được thế giới này, đều do bác Nghị chăm lo. Đến khi anh lên năm, tập đoàn Tổng Minh xảy ra chuyện gần như phá sản, bác Nghị chạy đôn chạy đáo cầm cổ công ty, nhà ở, thậm chí cả xe của mình để cứu vớt tập đoàn gia đình anh. Đến năm anh lên bảy nghe nói bác ấy có vợ nên đã dọn đi nơi khác sinh sống, lập nghiệp. Hai gia đình bắt đầu ít liên lạc, anh cũng chưa từng gặp lại bác Nghị. Nhưng không ngờ bác ấy lại có con gái, việc on nghĩa đã khó lòng trả nổi, bây giờ anh thất lễ thì coi như quan hệ giữa hai gia đình coi như không còn.

Tổng Từ Phàm ngồi trên sofa vò đầu bứt tóc, mẹ anh lần này ắt hẳn rất muốn con dâu nên mới liên lạc với bạn cũ. Mà lại một người anh vĩnh viễn không thể từ chối nữa chứ. Còn mục tiêu anh mới tìm được không biết như thế nào?

Càng nghĩ anh càng rối rắm.

Khoảng 6 giờ tối, thức ăn đều được đặt hết lên bàn. Thức ăn nghi ngút khói, tuy không phải sơn hào hải vị nhưng toàn những món đậm chất quê nhà. Mẹ anh đúng là rất coi trọng bác Nghị nên mới đích thân vào bếp làm những món cổ hương này.

Chiếc BMW màu trắng từ bên ngoài chạy vào biệt thự, rất nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh đài phun nước phía trước cửa.

Tài xế bước ra, nhanh chóng mở cửa xe.

Một cái chân mang giày da bước xuống trước, sau đó là một người đàn ông trung niên trong bộ vest xám. Tiếp đó là một đôi chân dài mang giày cao gót và một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp chừng ba mươi tuổi bước xa quãng tay người đàn ông.

Bà Linh cùng Tổng Từ Phàm đi lại nhìn hai người đang đi về phía mình.

-Anh Nghị, lâu quá rồi không gặp.

Bà Linh nở nụ cười, trao cho người đàn ông trung niên một cái ôm xã giao. Người đàn ông trung niên đó là ông Nghị- bạn cũ của mẹ Tổng Từ Phàm.

-Lâu quá không gặp.

Ông Nghị cũng đáp trả lại cái ôm của bà Linh. Hai người nở nụ cười thân thiết, tay bắt mặt mừng.

Tổng Từ Phàm chau mày nhìn cô gái đang đứng cạnh ông Nghị. Khá là xinh đẹp, thân hình được chiếc váy dài ôm lấy lộ rõ từng đường cong quyến rũ, nói chung là một cô gái rất sexy và bốc lửa.

-Anh Nghị, đây là con gái của anh sao?

Bà Linh sau những lời thăm hỏi liền chú ý đến cô gái đứng bên cạnh, bà nở nụ cười hòa nhã.

Ông Nghị nở nụ cười sáng khoái lấy tay quàng qua eo cô gái đứng bên cạnh.

-Không, đây là vợ tôi Tuyết Như.

Sau lời giới thiệu của ông Nghị, Tổng Từ Phàm chỉ muốn rút quai hàm còn bà Linh thì cười trừ chứa ngượng.

-Con gái tôi lúc nãy nó gọi điện báo đang trên đường tới.

Ông Nghị ngưng một lúc rồi nói tiếp.

-Cháu là Tử Phàm sao?

Tổng Tử Phàm nở nụ cười nho nhã, đầy phong thái vương giả.

-Dạ.

-Xém chút bác không nhận ra cháu.

Bà Linh nở nụ cười nhìn hai người đàn ông trước mắt, rồi lên tiếng.

-Vậy chúng ta vào nhà thôi.

Bốn người từ từ vừa nói chuyện vừa bước vào phòng ăn.

Đội người lớn ngồi hết Tổng Tử Phàm mới ngồi xuống theo phép lịch sự.

Bà Linh và ông Nghị vẫn nói hết chuyện này đến chuyện khác. Đa phần là chuyện hồi xưa, nên anh không mấy hứng thú, miệng cười cười nhưng tâm hồn lại thả về cho gió.

Chừng một tiếng đồng hồ, Tổng Tử Phàm dường như mất hết kiên nhẫn.

Chết tiệt! Cô ta là hạn người gì vậy? Định cho mọi người leo cây sao? Đồ tiểu thư chánh chọe.

Tổng Tử Phàm không ngừng nguyên rủa ở trong lòng.

-Thật ngại, con bé lễ mễ quá. Mọi người cứ dùng bữa trước đi, đừng đợi nữa.

Ông Nghị đưa tay nhìn đồng hồ rồi vội vàng chữa cháy.

Ông không khỏi than trời.

Con với chả cái, không ra hồn gì cả.

Ông Nghị vừa dứt câu, một chiếc xe liên chạy vào trong biệt thự. Bộ dáng rất thông dong như không cần phải gấp vội.

Tổng Tử Phàm từ chỗ ngồi nhìn ra bên ngoài xuyên qua bức tường kính trong suốt kia. Tổng Tử Phàm tròn to mắt nhìn chiếc xe đang chạy vào.

Audi RS5 màu xanh thẫm, chẳng lẽ là...

Chưa đợi Tổng Tử Phàm hoàn hồn, một cô gái xinh đẹp uyển chuyển trong bộ váy ngắn màu trắng tới đầu gối, xề tà một bên bước vào với sự dẫn dắt của người giúp việc.

-Cháu chào bác, chào ba,...

Cô gái xinh đẹp cúi đầu nhẹ chào mọi người nhưng lại dừng khi nhìn đến Tuyết Như-vợ ba mình.

-Cháu xin lỗi vì đến trễ ạ.

Người con gái xinh đẹp đó vừa bước lại liền cúi đầu 90 độ xin lỗi, bộ dáng dường như rất chân thành nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy một cái nhếch môi cười khổ của cô.

-Không sao, không sao.

Bà Linh che miệng cười cười. Bộ dáng người lớn không chấp kẻ nhỏ.

-Cháu ngồi xuống đi. Còn đây là Tổng Tử Phàm, con trai bác.

Bà Linh chỉ ngay vào vị trí bên cạnh Tổng Tử Phàm, nhẹ nhàng giới thiệu.

Cô gái xinh đẹp nhìn theo hướng bà Linh chỉ, cô mở to mắt nhìn người con trai trước mặt nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Nhếch môi nhẹ cười.

Trái đất tròn thật.

Tổng Tử Phàm nở nụ cười khi nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên trong hai giây của cô. Xem ra, lần này anh không cần từ chối rồi. Càng không cần phải thất lễ với bác Nghị.

-Chào em

Nụ cười quý dị của Tống Tử Phàm càng lúc càng đậm.

-Chào anh, em là Hàn Khiết Tâm.

Cô gái xinh đẹp nhìn về phía anh rồi âm thầm thở dài. Quan gia ngộ hẹp.

Hàn Khiết Tâm, Hàn Khiết Tâm, Hàn Khiết Tâm.

Tống Tử Phàm lăm bắm tên cô vào trong miệng như để ghi nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hàn Khiết Tâm chau mày,...

Cái tên này! Sao lại ở đây kia chứ? Lỡ hấn nói ra chuyện đó thì sao? Khốn kiếp, xui xẻo thật.

Cô không ngừng nguyên rủa trong lòng, còn Tống Tử Phàm chỉ nhe răng cười.

Bà Linh thấy con trai mình ngây ngô cười thì dám chắc lựa chọn của bà là đúng. Lần coi mắt thứ ba mươi hai trong tháng xem như đã có kết quả.

-Mọi người, nâng ly lên nào?

Bà Linh nhẹ nhàng cầm ly rượu vang trắng có màu vàng rom lên.

Mọi người trên bàn cũng bắt đầu nâng ly.

Tống Tử Phàm nhìn cô đang ngồi bên phía tay trái mình.

-Anh có thể mời em một ly chứ?

Hàn Khiết Tâm lại chau mày nhưng cũng rất nhanh chóng đưa ly rượu lên lần nữa.

-Được ạ.

Hấn muốn giả ngu, cô sẽ giả ngu với hấn.

-Nghe nói con đã từng học ở Harvard.

Ông Nghị nhàn nhã hỏi.

-Dạ.

-Vậy con và Khiết Tâm nhà bác trung trường rồi.

Tuyệt Như ngồi im nãy giờ liền hưng phấn, mắt sáng ngồi lên tiếng, nhưng vừa dứt câu liền nhìn sang Hàn Khiết Tâm để quan sát biểu hiện của cô.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười giấu cợt.

Khiết Tâm nhà bác, nghe thân thiết quá đấy. Nếu không vì bà, tôi đâu có bị tống sang đó.

Tống Tử Phàm và bà Linh nhìn nhau, dù kẻ ngu ngốc nhất dùng đầu gối cũng biết quan hệ giữa hai mẹ con không tốt.

-Nhưng tiếc quá, Khiết Tâm và cháu không học cùng một năm, nếu không hai đứa sớm đã quen biết.

Ông Nghị đã quen với những tình huống này nên cứ cười cười cho qua, tiếp tục chuyện của mình.

-Con học thiết kế, anh ấy học kinh doanh...làm sao gặp nhau được.

Hàn Khiết Tâm lạnh lùng cắt ngang lời ông Nghị.

-Huống hồ, năm anh ấy vào Harvard con còn ở Học viện Âm nhạc Hoàng gia Anh.

Ông Nghị bị con gái mình dội cho một xô nước lạnh liền cười trừ.

Haizzz, có cần phủ phàng với ông như vậy không.

-Cháu từng học âm nhạc ở London à, giỏi thật đấy.

Bà Linh cười cười, đưa ánh mắt ngưỡng mộ về phía cô.

Hàn Khiết Tâm chỉ cười trừ.

Kết thúc, một buổi tiệc nhàm chán nhất trong lịch sử đời người. Hàn Khiết Tâm nhẹ nhàng lái xe về biệt thự riêng của mình. Cô không ngừng oán trách tại sao trái đất lại tròn đến thế. Sáng nay, về đến công ty đã nghe trợ lý Vy-nữ trợ lý riêng của cô báo cáo về vụ lúc tối, cô thật sự muốn tá hỏa. Người mà cô coi là trai bao một bước biến thành vị hôn phu của cô, thật là...ác mộng.

Tổng Từ Phàm không biết từ bao giờ đã chạy theo sau cô, nhìn thấy chiếc Audi RS5 của cô chạy vào trong một ngôi biệt thự nằm cách xa trung tâm thành phố anh mới rời đi.

Hàn Khiết Tâm, tôi có hứng thú với em rồi.

-Con thấy Khiết Tâm như thế nào? Vừa thấy Tổng Từ Phàm cầm áo khoác đi vào nhà, bà Linh đang ngồi xem tivi liền nhanh miệng hỏi.

-Dạ?

Tổng Từ Phàm không ngờ bà Linh hỏi câu này, trong đầu không khỏi ngạc nhiên nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh bước về phía bà Linh đang ngồi, ôm chầm lấy cổ bà Linh từ phía sau, bộ mặt nũng nịu vô đối.

-Cô ấy...không có gì để chê trách ạ.

-Cái gì mà chê trách...con dùng từ cho hợp một chút đi.

Bà Linh chau mày nhăn nhó yêu anh.

-Thì...thì...cô ấy...rất được...không giống những cô tiểu thư khác.

Tổng Từ Phàm nhất thời bối rối, không biết trả lời như thế nào.

Bà Linh nhìn khuôn mặt đang ngượng ngùng của thằng quý tử không khỏi che miệng cười. Chắc lần này bà thành công rồi.

-Nếu mẹ bảo con lấy con bé, con đồng ý không?

Bà Linh không vòng vo nữa mà vào thẳng vấn đề bà cần biết nhất. Bà và ông Nghị quen biết nhiều năm, ân nghĩa nhà họ Tống nợ nhà họ Hàn đến kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng không trả hết, bà làm sao dám từ chối đây.

Huống hồ, Hàn Khiết Tâm đã từng hủy hôn trước hôn lễ một lần, lần này không thành nữa chắc chắn nhà họ Hàn sẽ không thể ngước đầu lên được. Đến lúc đó không phải bà là kẻ ăn cháo đá bát, vong ân bội nghĩa sao.

Tổng Từ Phàm chau mày suy nghĩ, quả nhiên mẹ anh sẽ vô thẳng vấn đề. Mà vấn đề này thật nan giải...

Lần đầu tiên của cô cũng đã là của anh. Thứ quý giá nhất đời con gái, anh đã lấy. Còn cô cũng đã lấy trái tim anh ngay từ lần đầu gặp, tuy anh không biết đó là tình yêu hay chỉ đơn thuần là cảm nắng. Nhưng việc này rất khó để nói, quyết định lại càng khó hơn. Đặc biệt là nhìn thái độ của cô ngày hôm nay, một người biết cách tôn trọng phụ nữ như anh sẽ không bắt ép một người phụ nữ lấy mình mà không có tình yêu.

-Con thì làm sao cũng được, quan trọng là cô ấy thôi ạ.

Tổng Từ Phàm ủ rũ hạ thấp giọng xuống.

Bà Linh gõ nhẹ từng ngón tay lên mặt bàn. Thái độ của Hàn Khiết Tâm hôm nay không phải bà không thấy, một người phụ nữ lăn lộn trên thương trường nhiều năm như bà làm sao không nhận ra. Rõ ràng Hàn Khiết Tâm biểu lộ thái độ không thích. Lời nói đầy vẻ tôn kính nhưng từng câu đều có ý từ chối.

-Vậy mẹ hỏi con...

Bà Linh nhấp một ngụm trà nhìn thẳng vào anh.

-Con có cảm giác gì con bé không?

Tổng Tử Phàm che miệng cười. Mẹ anh rõ ràng đang muốn hỏi: Con có thích Khiết Tâm không? nhưng lại đổi từ thích bằng từ cảm giác. Quả nhiên không ai hiểu con bằng mẹ.

- Cũng có một chút ạ.

Tổng Tử Phàm thành thật khai báo.

- Vậy thì được rồi.

Bà Linh mỉm cười rồi đứng dậy đi lên phòng.

Sáng hôm sau, chim hót líu lo khắp căn biệt thự. Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu vào phòng.

Tổng Tử Phàm mặc kệ những thứ xuất hiện ở bình minh đó, anh xoay người kéo chăn tiếp tục ngủ.

Bà Linh bước vào phòng nhìn thẳng quý tử ba mươi tuổi đầu còn ngủ nướng như trẻ con của bà. Bà nhẹ nhàng kéo rèm cửa rồi từ từ bước lại nhìn anh lần nữa.

Tổng Tử Phàm vẫn không nhút nhích.

- Dậy không thì bảo?

Bà Linh đứng nhìn một hồi liền quát lên, chiếc giá múc canh to trong tay bà từ từ dấn xuống cái mông của anh qua tấm chăn.

- Aaa

Tổng Tử Phàm đang ngủ bị cảm giác đau liên tục bật người ngồi dậy nhìn bà Linh đầy oán trách. Con trai ba mươi tuổi rồi vẫn còn dùng giá múc canh để quát, có quá bất công không chứ. Anh lại nhìn cái đồng hồ treo trên tường: 6 giờ.

Mới 6 giờ mà mẹ anh đã kêu anh dậy rồi. Anh chề môi bất mãn. Bộ dáng không khác gì đứa trẻ to xác.

- Con có 40 phút để làm vệ sinh cá nhân cùng ăn sáng. 7 giờ 30, Khiết Tâm sẽ đến công ty làm việc.

Bà Linh nhanh nhẩu nói.

- Nếu muốn cưa đổ con gái người ta thì nhanh lên.

Tổng Tử Phàm đột nhiên tỉnh ngủ, mẹ anh quả là cao chiêu.

Sáng sớm thức dậy, cầm bó hoa đứng trước cửa nhà nàng, mỉm cười nói câu: Chào buổi sáng. Nàng mà không đồ mới lạ.

Thế là bằng tốc độ ánh sáng, Tổng Tử Phàm bay thẳng vào toilet. Vội vàng đánh răng, rửa mặt, cạo râu,... rồi nhanh chóng lấy bộ vest công sở màu đen mà mẹ anh chuẩn bị sẵn đang ở trên bàn mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Chiếc Mercedes-Benz của anh chạy thẳng đến nơi ở của cô. Tiệm đường có một shop hoa, Tổng Tử Phàm đã không ngần ngại mà dừng xe xuống chọn mua một bó.

Đứng trước căn biệt thự của cô, Tổng Tử Phàm nhìn vào bên trong qua cánh cổng sắt, tiện tay nhắm chuông.

Căn biệt thự nhỏ, từ bên ngoài nhìn vào cũng đủ biết chủ nó là người như thế nào. Rất tỉ mỉ và vô cùng kỹ tính. Hàn Khiết Tâm ở bên trong bếp đang nấu cái gì đó, nghe tiếng chuông liền dọn nhỏ lửa rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy người đến là Tổng Tử Phàm, cô liền chau chặt mày.

Anh ta đến đây làm gì vậy chứ??

Trong đầu cô đầy thắc mắc. Chẳng lẽ, anh ta đến cười nhạo cô.

Nghĩ thì vẫn nghĩ nhưng chân vẫn đi ra, tay vẫn mở cổng.

Chúc em buổi sáng tốt lành. Tổng Từ Phàm từ phía sau đưa ra một bó hoa hồng lớn về phía Hàn Khiết Tâm, miệng nở nụ cười ngọt ngào.

Hàn Khiết Tâm cau mày.

Anh ta làm trò khi gì vậy?

Nhìn bó hoa hồng trước mắt, cô lại cau mày chặt hơn. Cô ghét nhất là hoa, đặc biệt là hoa hồng.

Hàn Khiết Tâm liếc Tổng Từ Phàm một cái rồi xoay người vào trong, cả hoa cũng chẳng thêm nhận.

Tổng Từ Phàm nhìn theo bóng lưng cô.

Anh làm gì sai sao?

Rồi lại nhìn xuống đóa hoa hồng trong tay. Chẳng lẽ là vì nó, nhưng có người phụ nữ nào lại ghét hoa cơ chứ. Hay là vì anh?

Trong đầu Tổng Từ Phàm có cả nghìn câu hỏi. Anh nhanh chóng đi theo cô vào trong. Cô không đuổi anh đi, cũng rất may rồi.

Trong nhà cô vẫn màu chủ đạo là màu trắng, rất tinh khiết như cái tên của cô vậy.

Hàn Khiết Tâm không nói một lời đi vào bếp. Cô đang nấu súp, vì không có thói quen ăn sáng bên ngoài nên sáng nào cô cũng tự mình nấu, nhà cũng do tự tay cô dọn dẹp, không hề có bóng dáng của người làm.

Tổng Từ Phàm ngồi ở phòng khách quan sát mọi nơi trong căn nhà. Cách trang trí rất đơn giản nhưng lại vô cùng tinh tế, không thể hiện quá mức xa hoa nhưng nhìn vào là biết con người bày trí ra nó.

Tivi vẫn bật tin tức thời sự buổi sáng, còn trên bàn vẫn còn tờ báo chưa đọc. Chắc cô mới dậy.

Nhìn xung quanh lại phát hiện không thấy cô đâu. Lại nghe được mùi hương thơm phức bay khắp căn nhà, song vào mũi anh.

Thơm thật.

Tổng Từ Phàm không ngồi yên được nữa, chân nhanh chóng đi theo mùi hương.

Đi được vào trong bếp, đã thấy cô đang pha chế cái gì đó.

Nhìn dáng vóc nhỏ nhắn của cô đứng bên cạnh chiếc máy say sinh tố, chăm chú bỏ từng miếng dưa vào. Hình như, cô không có thói quen mang tạp dề nhưng dù nấu nướng người cô rất sạch sẽ.

Tổng Từ Phàm đứng bên cạnh bàn ăn nhìn Hàn Khiết Tâm, cả chớp mắt cũng không có. Cảm giác trái tim rung động liên hồi, trong lòng âm ập đến lạ thường, cảm giác trống rỗng trong lòng cũng không còn.

Là vì cô sao?

Tổng Từ Phàm đưa tay lên làm điệu bộ coi đồng hồ nhưng thật ra đang khởi động camera trong chiếc đồng hồ Bluetooth.

Tôi không phải người mẫu. Hàn Khiết Tâm lạnh lùng lên tiếng.

Suốt cuộc đời cô ghét nhất bị chụp lén.

Tổng Từ Phàm gầy gầy đầu, khuôn mặt trở nên ngượng ngập.

Ăn sáng chưa? Cô lạnh lùng nhìn Tổng Từ Phàm.

Tôi không muốn bác Linh nói tôi bỏ đói anh. Nhìn thấy vẻ mặt có chút ngạc nhiên của Tổng Từ Phàm cô lạnh lùng giải thích.

Vậy, anh không thể phụ lòng tốt của em rồi. Tổng Từ Phàm cười hề hề ngồi xuống bên cạnh bàn ăn. Thật ra là anh ăn rồi nhưng không thể phụ lòng của cô được.

Hàn Khiết Tâm xoay người lấy hai cái tô rồi múc súp để vào. Bỏ vào một ít hành rồi đặt lên bàn. Cũng tiện tay lấy hai ly nước sinh tố.

Tổng Từ Phàm nhìn tô súp thì vui vẻ không thôi, không ngờ mình cũng có phần.

Hàn Khiết Tâm vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, chẳng quan tâm đến sự hiện diện của anh. Chăm chú ăn phần của mình rồi lên phòng thay đồ, chuẩn bị đến công ty.

Tổng Tử Phàm cũng không cho thái độ của cô là lạ. Nên sau khi thưởng thức xong tô súp rất ngoan ngoãn mang hai cái tô đi rửa.

Hàn Khiết Tâm vừa thay xong đồ thấy anh đứng bên cạnh bồn rửa chén, đang tráng nước lại cho chén sạch trong lòng đột nhiên dâng lên một sự ấm áp.

Người đàn ông này đã từng cô xảy ra quan hệ, nhưng lúc đó cô chỉ cho anh là trai bao. Chỉ cần có tiền là được, không hơn không kém nhưng xem ra trời cao không muốn vậy rồi.

Nhớ đến lúc tối nói chuyện điện thoại với ba mình trong lòng cô không khỏi một mối.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Nội dung cuộc nói chuyện không quá mười câu nhưng với cô nói là cả một vấn đề.

Nội dung rất đơn giản:

Hai bên người lớn quyết định cho cô và Tổng Tử Phàm tìm hiểu nhau trong ba tháng, sau đó đính hôn và kết hôn.

Hàn Khiết Tâm chỉ thầm nghĩ: Đã không thể từ chối vậy chỉ bằng kết hôn (mẹ) cho rồi, còn bày đặt cho ba tháng tìm hiểu. Không phải dù hợp hay không vẫn phải cưới sinh với nhau đó sao?

Sáng sớm thấy Tổng Tử Phàm xuất hiện ở đây cô đã thấy cuộc đời mình thật thê thảm.

Tổng Tử Phàm vừa rửa xong chén thì nhìn lại phía sau thấy cô đang nhìn mình, liền nở nụ cười ngọt ngào.

-Đi thôi, anh đưa em đi làm.

-Không cần, tôi tự đi được.

Hàn Khiết Tâm để lại một câu rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

Tổng Tử Phàm liền nở nụ cười gian manh. Đưa chiếc chìa khóa trong tay lên.

Để xem không có thứ này cô làm sao đi được.

Nhưng sự thật lại rất phũ phàng cho Tổng Tử Phàm.

Chiếc Audi RS5 màu xanh thẫm rất nhanh chóng liền chạy ra khỏi cổng, mặc dù ổ cắm chìa khóa vẫn chống không như thường.

Tổng Tử Phàm ngỡ ngàng nhìn theo xe cô. Thật sự, khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Nhìn chiếc chìa khóa trên tay, chẳng lẽ anh lấy lộn nhưng với kinh nghiệm buôn bán xe hơi của anh thì rõ ràng đây là chìa khóa của chiếc Audi RS5 đó mà.

Hàn Khiết Tâm lái xe ra khỏi biệt thự liền nở nụ cười lạnh.

Tên ngốc, tưởng cô không biết anh giờ trò sao? Chỉ là cô muốn xem anh làm gì thôi.

Và có một điều anh không biết là cô rất hay làm mất chìa khóa xe vì vậy đã cho người chế tạo một cái nút trong xe thay chiếc chìa khóa kia.

Hôm nay, lại có dịp sử dụng đến. Quả nhiên, hay không bằng hên.

Tổng Tử Phàm nhanh chóng đóng cổng cho thật chắc chắn mới lấy chiếc xe của mình chạy theo.

Muốn cưa đổ được nàng, anh có vẻ còn phải vất vả rất lâu đây.

Hai chiếc một xanh thẫm, một đen bóng chạy trên đường phố.

Tổng Tử Phàm nở nụ cười nhún ga chạy vượt qua xe cô, rồi từ từ hạ tốc độ xuống để cô chạy lên song song mình.

Mũi xe anh cũng từ từ hạ xuống.

Hàn Khiết Tâm chả thèm để ý đến anh, vẫn chăm chú lái xe.

Đã đi xe hơi, chiếm diện tích rộng của mặt đường còn muốn chạy hàng đôi. Anh ta quả nhiên muốn chết.

Quả nhiên chưa đầy năm phút khi tới ngã ba, Tổng Từ Phàm liền bị cảnh sát giao thông chào hỏi.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười nhếch mép, chạy lướt qua Tổng Từ Phàm.

Quả nhiên, ngu mà còn tỏ ra nguy hiểm.

Tổng Từ Phàm nhìn ánh mắt hả hê của Hàn Khiết Tâm không khỏi đau khổ mà muốn bóp chết tên cảnh sát.

Tổng giám đốc tập đoàn Tổng Minh bị cảnh sát giao thông bắt do lấn chiếm lòng lề đường, chạy xe hàng đôi,... Liệt kê ra một tờ giấy mà muốn chối cũng khó.

Tổng Từ Phàm liếc tên cảnh sát giao thông vừa mới thăm hỏi anh kia, anh muốn bóp chết hắn ta quá.

Tổng Từ Phàm thở dài, cố chần tỉnh lại. Xem ra, anh phải vất vả dài dài.

Hết tâm trí làm việc, vậy là vị tổng giám đốc nào đó liền trốn việc, giao lại tất cả cho trợ lý.

Tổng Từ Phàm nằm trên ghế đi vắng nhà Hàn Khiết Tâm, tiện tay ôm lấy cái gối.

Nằm một lát cũng chán, Tổng Từ Phàm liền đứng dậy đi dạo khắp nơi trong nhà. Cái này không phải là anh xâm nhập gia cư bất hợp pháp mà cô không chịu phá cửa trước khi đi nên anh chỉ tiện chân bước vào.

Đi dạo một vòng anh cũng bắt đầu chán ngắt.

Khi nào thì cô về đây?

Tổng Từ Phàm lại bay lên ghế đi vắng nằm dài ra đó. Đưa tay lấy tờ báo Thanh Niên trên bàn rồi đọc. Đọc đã đời muốn như luôn tờ báo cô vẫn không về.

Nhìn lại đồng hồ, đã ba giờ chiều.

Tổng Từ Phàm bỏ tờ báo xuống, đi vào bếp. Anh mở tủ lạnh ra, quả nhiên trong tủ lạnh có rất nhiều đồ ăn chưa chế biến.

Tổng Từ Phàm tiện tay lấy lon Pepsi ra uống, rồi lấy một ít củ quả, rau xanh và thịt ra,... Bắt đầu công cuộc chế biến.

Nhìn những thứ có trên bàn như cà rốt, khoai tây, củ dền, thịt, trứng với một ít rau muống, vài cọng hành,...

Tổng Từ Phàm nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo somi trắng của mình ra, bên trong mặc mỗi một chiếc áo thun ba lỗ màu trắng.

Anh nhanh chóng đem cà rốt, khoai tây và củ dền ra gọt, rồi lại mang thịt đi rửa. Món đầu tiên của anh chắc là món súp.

Nước sôi, anh nhanh chóng bỏ thịt vào và bỏ tiếp những thứ nguyên liệu của súp vào rồi mới quay đi nấu com. Nhìn anh chả khác nào bà vợ đang tát bột trong bếp chuẩn bị bữa com cho chồng.

Loay hoay trong bếp một hồi cũng xong. Tổng Từ Phàm nhanh chóng dọn ra bàn rồi trang trí cho chúng nó thật đẹp mắt.

Tiếp đó, là ra ghế đi vắng nằm đợi tiếp.

Bầu trời bên ngoài bắt đầu đổ mưa, từng đợt mưa dội xuống căn biệt thự nhỏ của cô. Hàn Khiết Tâm đi vào, quần áo cũng vì mưa mà thấm ướt. Cô đang định lên phòng thay đồ thì thấy Tổng Từ Phàm đang nằm ngủ trên ghế đi vắng, bên tay vẫn cầm một quyển sách đang đọc được một nửa.

Hàn Khiết Tâm đứng nhìn anh một lúc rồi mới bước lên phòng. Cô không biết tại sao mặt mình lúc này lại nóng ran như sắp bị bỏng đến nơi. Mà trái tim lại phản bội lý trí của cô, nó cứ đập liên hồi.

-Tên đàn ông đáng chết.

Hàn Khiết Tâm bước lên phòng miệng không khỏi lẩm bầm, rồi tiện tay ném túi xách lên giường.

Cô tuyệt đối không thích tên đó, vĩnh viễn không thích.

Tổng Từ Phàm từ bên ngoài bước vào cuộc sống tưởng chừng đang yên đang lành của cô, âm thầm phá rối nó. Cô đáng ra phải ghét anh mới phải nhưng thái độ của cô, cô hiểu rõ hơn ai hết. Là không yêu, không ghét, càng không thể phân biệt được nó nằm ở mức độ nào. Nếu là bạn, cô đã lên giường với anh, càng không thể làm bạn. Nếu là người yêu, cô có yêu thương gì anh đâu. Còn là người dung thì cũng không phải.

Ôi càng nghĩ càng đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hàn Khiết Tâm vừa thay đồ liền đi xuống dưới phòng khách, liếc mắt nhìn Tổng Từ Phàm rồi lại bước vào bếp.

Nhìn một bàn đồ ăn có vẻ đạm bạc trên bàn đã được đẩy lại cẩn thận. Hàn Khiết Tâm bỗng thấy ảm áp hẳn. Từ lúc ra nước ngoài sống việc gì cô cũng phải tự làm, đây là lần đầu tiên có người vì cô mà nấu cơm, có người âm thầm đợi cô về. Nói không cảm động hoàn toàn là giả.

Lúc trước dù là Kai-bạn trai cũ của cô cũng không vì cô mà làm những việc này. Tổng Từ Phàm là người đầu tiên.

Nhìn những món đồ ăn đã nguội lạnh trên bàn Hàn Khiết Tâm nhẹ nhàng mang nó đi hâm nóng lại. Chắc anh nấu lúc chiều, bây giờ cũng đã gần bảy giờ tối rồi.

Nghe được tiếng động ở trong bếp, Tổng Từ Phàm liền ngồi dậy. Anh lấy tay day day thái dương rồi bước vào bếp.

Tổng Từ Phàm chợt đơ người vài giây khi thấy cô đang hâm nóng lại những món anh nấu.

Mà cô về từ lúc nào vậy nhỉ?

-Sao không gọi anh dậy, anh hâm lại cho ăn?

Tổng Từ Phàm từ phía sau ôm chặt lấy cô, hai tay cũng nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon gọn của cô. Giọng nói đầy sự dịu dàng và quan tâm.

Hàn Khiết Tâm bị ôm bất ngờ liền tỏ ra khó chịu. Cô nhẹ xoay người rồi đẩy anh ra.

-Anh tốt nhất nên hiểu rõ vị trí của mình.

Tổng Từ Phàm cau mày, làm vẻ khó hiểu.

-Không phải vị trí hiện giờ của anh là chồng tương lai của em sao.

Tổng Từ Phàm giọng đầy gian manh.

-Nhưng với tôi, vị trí đó...không hề có ý nghĩa.

Hàn Khiết Tâm lạnh lùng nhìn vào mắt anh như đang khẳng định.

Tổng Từ Phàm nở nụ cười nhếch môi. Không có ý nghĩa, anh sẽ biến nó thành có ý nghĩa.

Tay anh nhẹ nhàng tắt bếp, sau đó cúi người xuống bế cô đi lên trên phòng.

-Anh sẽ khiến vị trí của mình có ý nghĩa tuyệt đối trong lòng em.

Hàn Khiết Tâm bị anh bế đi thì bất ngờ không thôi.

-Bỏ tôi xuống.

Cô lạnh lùng giẫy giụa khỏi tay Tổng Từ Phàm nhưng có vẻ rất vô ích.

-Xem ra...em thích lắm ở đây hơn trên phòng.

Tổng Từ Phàm mờ ám nhìn cô.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên ghế đi vắng. Cũng tiện tay mò mẫm xung quanh người cô.

-Chết tiệt, anh làm gì vậy. Bỏ tôi ra.

Hàn Khiết Tâm vội chống hai tay muốn ngồi dậy nhưng thân thể Tổng Từ Phàm đang trên người cô. Đối với sức của một người phụ nữ chọi gà không chặt như cô giống như đang làm chuyện thừa thãi vậy.

Tổng Từ Phàm ấn người cô xuống. Nở nụ cười gian tà.

-Không phải em nói anh không biết cách phục vụ sao? Vậy hôm nay anh sẽ phục vụ miễn phí cho em. Bảo đảm làm em hài lòng.

Tổng Từ Phàm đưa tay xé mạnh bộ váy ở nhà của cô.

Lộ ra thân hình nõn nà, trắng như sữa của cô.

Tổng Từ Phàm nhẹ nhàng hôn lên môi cô, không để cho cô có cơ hội kháng cự, rồi lại hôn xuống cổ cô, tiếng đó là xương quai xanh của cô. Bàn tay cũng không tự chủ xé toạc chiếc áo lót của cô.

Hàn Khiết Tâm dường như mất dần ý thức, hai tay cô ôm lấy cô anh.

Tổng Từ Phàm nở nụ cười hài lòng, xem ra bao nhiêu lần rèn luyện của anh cũng không tồi. Sau ngày hôm bị cô cho một vố đau đó, anh đã phải lên mạng tìm hiểu và học hỏi rất nhiều. Đúng là, không phụ lòng anh. Khả khả.

Tổng Từ Phàm bắt đầu hôn xuống bộ ngực căng tròn của cô, tay cũng không tự chủ đưa xuống nơi tư mật của cô mà mò mẫm.

Hàn Khiết Tâm khẽ rên rỉ, lý trí mất hết. Cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cảm giác bức bối cùng nóng rực này.

Tổng Từ Phàm cười nhẹ ngồi dậy, lấy cái áo somi ở trên thành ghế mặc vào. Anh đã rất thành công trên chộc cô.

Dù biết cô không kháng cự nhưng nếu cô không yêu anh, anh sẽ không làm gì quá với cô.

Thấy Tổng Từ Phàm ngồi dậy, trong lòng cô bỗng thấy trống rỗng đến lạ thường. Hàn Khiết Tâm đưa ánh mắt tò mò nhìn anh.

Không lẽ cô không đủ sức hấp dẫn hay cô không đủ khiêu gợi?

-Anh có việc...anh về trước.

Tổng Từ Phàm vội đứng lên, cả nhìn cô cũng không dám. Chắc bệnh tôn trọng phụ nữ của anh là một sai lầm. Phụ nữ đối với anh như một cánh hoa, anh cần nâng niu và che chở chứ không phải làm dập nát nó.

-Mai anh đến đưa đi làm, không được như hôm nay nữa. Bye.

Hàn Khiết Tâm nhìn bóng lưng của Tổng Từ Phàm, trong lòng cô dâng lên một nỗi niềm đau thương khó tả.

Hai năm rồi, cô không có cảm giác này. Cảm giác mất mát một thứ gì đó. Nhưng cảm giác này có tính là yêu không hay chỉ là hứng thú nhất thời. Mà cô cũng chả biết yêu là gì? Lúc trước cứ cho yêu là phải ở bên người đó, quan tâm người đó, làm mọi thứ cho người đó nhưng khi cô mất Kai cô chỉ thấy sự tức giận, chứ không thấy đau lòng. Còn hôm nay, tại sao cô lại thấy đau cơ chứ?

Trái tim, mày nói xem...tao nên làm gì đây?

Đáp lại lời cô chỉ là tiếng đập:Thình...thịch. nơi con tim

Bỗng điện thoại cô reo lên, bài Because Of You như đánh tan mọi suy nghĩ của cô.

Là ông Nghị-người ba đáng kính của cô.

-Alô!

Hàn Khiết Tâm ngồi dậy bắt điện thoại tiện tay lấy chiếc váy đã bị Tổng Từ Phàm kéo rách che đi con người trần trụi của mình.

-Alô! Khiết Tâm, con về nhà đi. Ba có việc muốn bàn với con.

Hàn Khiết Tâm cau mày chần chờ một lúc. Cô và ba cô có hợp nhau đâu mà nói với chả bàn cơ chứ, chỉ sợ nói không quá năm câu đã xảy ra chiến tranh.

-Không nói qua điện thoại được sao ạ? Con đang có việc bận.

-Mấy giờ cũng được ba và mẹ con sẽ đợi.

Ông Nghị bỏ lại một câu rồi tắt máy. Đối với đứa con gái này ông quá hiểu, hai năm rồi con gái ông toàn sống bên ngoài. Một tháng chỉ gặp mỗi một lần giống như điểm danh vậy. Ông cũng biết cô không thích về nhà không phải vì hai cha con không hợp, mà là vì người mẹ thứ hai này của mình. Ông cũng chả hiểu sao cô và Tuyết Như-vợ hai của ông lại không hợp nhau nữa. Bằng lòng là Tuyết Như chỉ lớn hơn Khiết Tâm chín, mười tuổi nhưng đâu đến nỗi gì. Cũng có thể kêu một tiếng mẹ mà.

Còn Hàn Khiết Tâm sau khi nghe câu: Ba và mẹ sẽ đợi... Cô cảm thấy cuộc đời này thật trống trải và đầy rẫy chuyện buồn cười. Cô chỉ có duy nhất một người mẹ, ở đâu ra một người nữa vậy chứ. Mà bà ta lấy ba cô chắc chắn cũng chỉ vì tiền. Nếu không tại sao đến giờ cả một đứa con cũng không có cơ chứ? Chả phải bà ta sợ tập đoàn phá sản, ba cô sẽ không có một đồng nào cho bà ta sao? Nếu có con rồi làm sao bà ta bỏ ba cô theo một đại gia khác, khi tập đoàn phá sản cơ chứ.

Hàn Khiết Tâm đứng dậy bước lên phòng thay đồ, cô biết mình không có cơ hội từ chối.

Đang cầm túi xách định đi ra ngoài, bỗng cô nhìn vào trong bếp. Bữa cơm anh làm cô vẫn chưa thưởng thức qua.

Hàn Khiết Tâm nhẹ bỏ túi xách xuống, bước vào trong bếp. Đồ ăn vẫn còn nóng.

Cô mỉm cười rất nhẹ, rồi lấy cái chén ra thưởng thức. Dù sao, cô cũng không nên phụ tấm lòng của người khác.

Tổng Từ Phàm ngồi trong xe, từ lúc bước ra khỏi nhà cô vẫn chưa lái xe về. Chiếc xe vẫn ở một góc cạnh tường nhà cô.

Tùng đột mưa dội xuống kính xe anh. Tổng Từ Phàm nhìn ra cửa, tháng bảy ngày nào cũng mưa như trái tim người lữ khách của anh. Liệu cô có hiểu lòng anh?

Hàn Mặc Từ từng có câu:

Mơ khách đường xa, khách đường xa,

Áo em trắng quá nhìn không ra...

Ở đây sương khói mờ nhân ảnh

Ai biết tình ai có đậm đà.

Đúng vậy, đến khi nào cô mới biết tình anh đây. Hay là như Hàn Mặc Từ lúc lâm bệnh mới nhận được thư thăm hỏi của nàng Hoàng Cúc đây: Sao anh không về chơi thôn Vĩ?

Còn cô sẽ hỏi: Sao anh không về Sài Gòn? chắc. Mà lúc đó anh sẽ trả lời làm sao nhỉ? Hay như Hàn Mặc Từ sáng tác ra một tập thơ nào đó.

Nhìn tấm ảnh anh chụp lên cô lúc sáng trong bếp, Tổng Từ Phàm nhẹ vuốt ve nó.

Đẹp, rất đẹp. Một nét đẹp của người phụ nữ thành đạt, có sự già dặn của một nhà kinh doanh, cũng có nét nghệ thuật của một nghệ sĩ.

Anh nghe nói mẹ cô trước kia là một nghệ sĩ dương cầm rất nổi tiếng.

Xem ra sự kết hợp giữa một thương nhân và một nghệ sĩ quả là không tệ. Cô có tính cách bạc mạng, quyết đoán và sự cứng rắn của một thương nhân, có sự đồng điệu, nét đẹp của một nghệ sĩ.

Tổng Từ Phàm nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối rồi, chắc cô không đi đâu nữa đâu. Anh nhìn lại cổng nhà cô một lần nữa rồi mới lái xe đi.

Chiếc xe của Tổng Từ Phàm vừa mới đi thì xe cô cũng chạy ra nhưng chạy theo một hướng khác.

Hàn Khiết Tâm từ từ bước vô nhà, căn nhà này cô đã gắn bó suốt một tuổi thơ. Nhưng bây giờ cô thấy thật sự ghét nó. Ngày mẹ cô chết vì bệnh tật trong căn nhà này, người ba đáng kính của cô đang tổ chức tiệc liên quan ở tập đoàn mặc cho cô gọi bao nhiêu cuộc cũng không bắt máy. Ngày đó một mình cô ôm lấy thân xác mỗi lúc một lạnh dần của mẹ, cô cảm thấy hận ba mình kinh khủng. Bằng lòng hai người kết hôn là do chuyện làm ăn của gia đình nhưng sao phải lạnh nhạt đến nỗi không có một chút lòng thương xót như vậy. Sống với nhau không có tình cũng còn nghĩa chứ, nhưng đối với ba cô lại khác. Không có tình cũng chẳng có nghĩa. Một cuộc hôn nhân ghê lạnh, một cuộc sống đau khổ. Cô không muốn bước vào vết xe đổ của mẹ tỳ nào.

-Con về rồi đấy à. Ăn cơm chưa, để mẹ...À không để đi làm thức ăn cho.

Tuyết Như từng trên lầu đi xuống, thấy cô liền mỉm cười thân thiện, đầy sự quan tâm.

-Không cần.

Hàn Khiết Tâm lạnh lùng bỏ lại một câu rồi lên thẳng thư phòng.

Cô vĩnh viễn cũng chẳng thể hòa hợp được với con người này. Lấy một người đáng tuổi ba mình, rồi bảo vì tình yêu. Có quá giả tạo không?

Tuyết Như nhìn bóng dáng đơn độc của Hàn Khiết Tâm liền thở dài. Chính bà cũng không hiểu tại sao cô luôn nghi ngờ bà. Bằng lòng người khác nghĩ bà lấy ông Nghị là vì tiền nhưng bao nhiêu năm nay không lẽ cô không nhận ra, cả một đồng của nhà họ Hàn bà cũng chưa từng đụng tới. Tình cảm bà dành cho ông Nghị là thật lòng, sao Hàn Khiết Tâm cô lại không tin cơ chứ.

Một người từng là gái làng chơi như bà, chắc vĩnh viễn cũng không tin bà thật lòng yêu một người.

Cốc, cốc...

Hàn Khiết Tâm đứng bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi.

Tiếng ông Nghị vọng ra, rất nghiêm nghị.

Cạch.

- Ba gọi con về có chuyện gì không ạ?

Hàn Khiết Tâm vừa vô tới bên trong, chưa kịp ngồi xuống đã vô thẳng vấn đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ông Nghị đóng cuốn sách, đặt nhẹ lên bàn rồi xoay người nhìn về phía cô.

- Con và Tử Phàm nên hòa hợp với nhau một chút, ba thấy Tử Phàm rất được đấy.

Ông Nghị nhàn nhạt nói.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười khổ. Đàn ông tốt lại tìm đến gái phục vụ làng chơi. Cô khinh.

- Còn chuyện gì nữa không? Không con xin phép về trước.

- Từ hôm nay, con cứ dọn về đây sống. Bốn tháng sau, đám cưới sẽ diễn ra...con nên ngoan ngoãn một chút.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười nhạt. Muốn cô dọn về đây sống sao? Đừng hòng. Mỗi lần về đây cô đã thấy khó chịu rồi, ở chung với người đàn bà đó không quá năm phút cô đã muốn nổi điên. Bây giờ bắt cô ở bốn tháng, mơ đi.

- Nếu không, thì sao?

- Đây là lệnh.

Ông Nghị bỏ lại một câu rồi bước ra ngoài. Ông quá hiểu cô, nên đã ra tay trước một bước.

- Còn nữa, cần biết thứ đó ta đã cho người rao bán. Một tiếng đồng hồ nữa sẽ có người dọn đồ đạc đến đây. Con nên ngoan ngoãn đi, chống cự vô ích.

Hàn Khiết Tâm ngồi trên sofa, hai tay siết chặt lại.

Mẹ kiếp! Cuộc đời cô sao khổ vậy nè?

Sáng hôm sau, Hàn Khiết Tâm đã tỉnh dậy từ rất sớm. Cô mang tâm trạng cực kỳ tồi tệ, khoác lên người bộ vest công sở rồi cầm túi xách đi ra ngoài, định lái xe đến công ty.

Nhưng vừa nhìn vào chiếc xe cô lại nổi hỏa hơn nữa. Hàn Khiết Tâm tâm trạng đã bức bối càng thêm bức bối hơn, móc điện thoại từ trong túi xách ra bấm một dãy số quen thuộc. Đầu dây bên kia vừa có dấu hiệu bắt máy cô đã hét lên.

- CHỦ TỊCH HÀN, BÁNH XE CỦA CON ĐÂU?

Hàn Khiết Tâm nổi hỏa cả lên. Sáng sớm ra chiếc Audi RS5 yêu dấu của cô đột nhiên mất bốn cái bánh. Mà thủ phạm lại là người mà cô biết rõ. Tức chết đi được mà.

Ông Nghị ở đầu dây bên kia phải để điện thoại ra xa cả mét. Ông biết đó là chiếc xe con gái ông cưng như trứng nên ông mới làm vậy chứ bộ.

- Ta mang đi cất rồi. Sau này, việc đưa đón con sẽ do Tử Phàm đảm nhận.

Ông Nghị nhàn nhạt nói, nhưng đối với cô là một đả kích mạnh.

Hàn Khiết Tâm cau mày. Cô thật sự muốn chửi thề, hoặc muốn giết một ai đó quá.

Tổng Tử Phàm không biết đứng từ sau lưng cô từ lúc nào. Anh lấy tay che miệng cố nén cười.

Trong cô lúc này cứ như trẻ con bị người ta lấy mất kẹo vậy. Đáng yêu phết.

Nhưng bác Nghị cũng cao tay thật, tháo luôn bốn cái bánh xe. Quả nhiên gừng càng già càng cay.

-Trễ rồi, anh đưa em đi làm.

Tổng Tử Phàm bước về phía trước lấy túi xách từ trong tay cô, cầm hộ.

Hàn Khiết Tâm bị đánh úp bất ngờ liền không kịp trở tay. Đưa cô đi làm, cô có phải con nít đâu. Đừng nghĩ anh ta lớn hơn cô bấy, tám tuổi thì muốn làm gì thì làm nha.

-Còn không đi, em định đến trễ à.

Tổng Tử Phàm nắm lấy tay cô kéo đi.

Hàn Khiết Tâm giật mình liền rút tay lại. Hôm nay cô có cuộc họp quan trọng nên đành đi tạm, ngày mai cô sẽ bắt taxi để đi.

-Tôi tự đi được.

Tổng Tử Phàm mở cửa xe cho cô, mà lắc đầu cười khỏ.

Cái cô gái này! Khó chiều thật.

Tuyết Như đứng trên phòng nhìn hai người ở dưới liền lắc đầu cười khỏ. Đến khi nào mẹ ghê con trong mới hòa thuận được đây. Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghê mà thương con chồng, nhưng đó chỉ là câu nói dành cho một số người. Con riêng bà, bà lại thương cô.

Tuy Hàn Khiết Tâm sống trong nhung lụa từ nhỏ nhưng không có nhiều tình thương, lại mất mẹ từ lúc còn rất nhỏ. Bà và cô đều cùng chung cảnh ngộ, tuổi tác lại không hơn nhau mấy nếu cô không hiểu lầm bà vì tiền mà lấy ông Nghị thì bây giờ ắt hẳn quan hệ giữa hai người rất tốt.

-Em và bác gái, hình như không hợp...?

Tổng Tử Phàm vừa lái xe, vừa tò mò.

-Anh đừng có nhiều chuyện.

Hàn Khiết Tâm tỏ ra bực bội, cô hạ cửa kính xuống rồi nhìn ra ngoài.

Tổng Tử Phàm lắc đầu cười khỏ, rồi tiện tay giúp cô đóng cửa kính lại.

Tháng bảy bên ngoài trời vẫn mưa ngâu.

-Coi chừng cảm lạnh.

Hàn Khiết Tâm cau mày. Cô có bị bệnh thì cũng không liên quan đến anh.

-Nghe nói sắp tới là sinh nhật em hả? Muốn quà gì?

Hàn Khiết Tâm lườm hất một cái.

-Anh không im được hả.

Tổng Tử Phàm lắc đầu cười khỏ. Thiệt là, anh chỉ muốn không khí trong xe bớt căng thẳng thôi mà.

-Em ăn sáng...?

-Dừng xe.

Tổng Tử Phàm chưa nói hết câu đã nghe được tiếng quát của cô, cùng với ánh mắt lạnh như dao. Anh theo quán tính liền thắng xe lại. Trợn to mắt nhìn cô.

Hàn Khiết Tâm không nói một lời liền tung cửa ra ngoài. Nhanh chóng bắt một chiếc taxi rồi đi. Hôm nay, tâm trạng cô cực kỳ không tốt, đừng có mà nhiều lời.

Tổng Từ Phạm không kịp ú ớ nhìn theo chiếc taxi màu xanh lá đang chạy đi kia rồi nở nụ cười khổ.

Quả nhiên rất có cá tính.

Hôm nay là cái ngày tồi tệ nhất của tập đoàn J.H. Có cô tổng giám đốc nào đó vì bị mất bốn cái bánh xe mà giận cá chém thớt. Những nhân viên cấp bậc quản lý đến báo cáo hôm nay đều mang một bộ mặt thê lương ra ngoài.

- Trưởng phòng Vũ, như thế nào rồi?

Một chàng trai trẻ vừa mới từ phòng tổng giám đốc đi ra, khuôn mặt không mấy làm tốt lắm. Mọi người đang đứng trước cửa phòng bu lại hỏi han.

- Một lỗi chính tả... nửa tháng lương.

Chàng trai trẻ thở dài rồi cầm tập dự án bỏ đi.

Mọi người đang đợi báo cáo liền run cầm cập. Hôm nay, thật sự là một ngày tồi tệ.

Lại một người đàn ông nữa đi ra. Khuôn mặt xám xịt. Lắc đầu khổ sở rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hàn Khiết Tâm nhìn ra bên ngoài, ở tầng 30 của tòa cao ốc này cô có thể nhìn bao quát xung quanh khung cảnh Sài Gòn.

Cô hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy bước đến bên cạnh bàn làm việc. Cô nhớ sáng nay anh hỏi cô muốn quà gì? Thật nực cười, nhiều năm nay rồi, cô không cần quà. Lại rất ghét ngày sinh nhật của mình. Ngày đó cũng là ngày giỗ của mẹ cô, cô ghét nó khinh khủng.

- Tổng giám đốc, nửa tiếng nữa giám đốc bên K sẽ đến.

Trợ lý Vy từ bên ngoài bước vào nhắc nhở cô.

Hàn Khiết Tâm nhẹ thở dài. Hôm nay cô chẳng có tâm trạng đâu mà làm việc.

- Gọi giám đốc bên bộ phận ngoại giao tiếp ngài ấy. Tôi có chút việc đi trước.

Hàn Khiết Tâm nói rồi cầm túi xách đi ra ngoài, để lại trợ lý Vy ngơ ngác.

Trợ lý Vy nhìn theo cô rồi thở dài. Bây giờ tâm trạng sếp không tốt, tốt nhất là không nên chọc giận thì hơn.

Hàn Khiết Tâm bước ra khỏi công ty, cô đi lang thang dạo từng bước trên đường.

Hôm nay, trời cũng vẫn ui ui như mọi ngày. Làm tâm trạng cô cũng xấu theo bầu trời.

Hàn Khiết Tâm bất chợt nhìn qua bên đường. Là một xe hoa nhỏ bán rong trên vỉa hè.

Tuy cô không thích hoa nhưng đến thăm mộ mẹ không thể nào không có một ít hoa được. Mẹ cô rất thích hoa, đặc biệt là hoa anh túc tím.

Hàn Khiết Tâm đứng bên cạnh những vạch ngăn cách, được từng dòng xe qua đi.

Xe cứ chạy qua, chạy lại trước mắt cô.

Hàn Khiết Tâm cau mày, đưa đồng hồ lên xem.

Đã quá trưa rồi.

Chợt cô nhìn lên, những người xung quanh cô đều đã qua đường hết. Cô nhanh chóng bước khỏi vỉa hè đi theo.

Hàn Khiết Tâm cau mày. Hình như tiếng còi xe hơi âm ỉ thì phải. Mà ở mảnh đất Sài Gòn này tiếng còi xe có gì lạ đâu.

Cô vẫn hiên ngang mà bước qua đường mà không biết đèn xanh đã bật từ bao giờ.

Bỗng một chiếc xe tải lao với tốc độ nhanh về phía cô.

Hàn Khiết Tâm chỉ nghe được tiếng của một người rồi cô bay ra khỏi đường.

-Khiết Tâm, cẩn thận.

Hàn Khiết Tâm chau chầu nằm bên vỉa hè. Người cô đau nhức kinh khủng.

Cô cố gắng ngồi dậy, hình như vừa rồi có người đẩy cô vào thì phải.

Cô đưa mắt nhìn về phía đường. Cô thấy máu, rất nhiều máu.

Hàn Khiết Tâm dường như tỉnh hẳn ra, cô ngồi bật dậy nhìn người đang nằm trước đầu xe tải kia. Cơ thể người đó đầy máu, máu nhuộm đỏ cả mặt đường, vương vãi cả trên kính xe.

Cô nhanh chóng chạy ra đường nhìn người đó. Là Tuyết Như-mẹ kế của cô.

Trời đất trong cô như xoay vòng, như đảo lộn.

Cô không biết mình đã làm cách nào để đưa bà ấy vào bệnh viện nhưng cô biết hiện tại phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn.

Trái tim cô đập mạnh liên hồi, dường như cô cảm nhận được mình sắp mất cái gì đó.

Bệnh viện, nơi đây cô cũng đã từng ở đây đợi mẹ cô đi ra. Nhưng cuối cùng bà đi ra cùng với lời nói bất lực của bác sĩ. Lúc cô mang mẹ về nhà, cũng là lúc bà ấy chút hơi thở cuối cùng. Và cũng từ đó cô không hề bước vào bệnh viện một lần nào nữa.

Hiện tại, tâm trạng cô cũng như vậy, không khác gì năm đó.

Chúa, con xin người.

Hàn Khiết Tâm hai tay đan vào nhau không ngừng cầu nguyện. Mặc dù trên trán cô đang chảy từng hồi máu, nhuộm đỏ cả khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Mọi người đi ngang qua chỉ đành bất lực nhìn cô.

Cánh cửa phòng cấp cứu vẫn đóng chặt. Kim đồng hồ từng hồi từng hồi quay như rút cạn sức lực của cô.

Hàn Khiết Tâm đưa mắt nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu.

Ở phía xa ông Nghị cùng Tổng Tử Phàm chạy tới. Trên khuôn mặt ai cũng đầy vẻ lo lắng.

Nhìn thấy cô ngồi trên ghế, trên người đầy máu. Hai người cũng không hỏi gì thêm nữa, im lặng ngồi xuống bên cạnh.

Tổng Tử Phàm đảo mắt qua nhìn cô, tóc đã vô tình che đi vết thương trên trán đang chảy máu của cô. Sắc mặt cô nhợt nhạt đi từng hồi. Đã ba tiếng đồng hồ rồi, bọn họ tại sao như vậy còn chưa xong.

Tổng Tử Phàm vẫn nhìn cô, anh đột nhiên chú ý đến một giọt màu đỏ đang bám trên cằm cô.

Tổng Tử Phàm giật mình, lấy tay xoay cô lại.

Trán cô đang chảy máu.

-Khiết Tâm, em bị thương rồi.

Hàn Khiết Tâm gạt tay anh ra, vẫn duy trì tư thế cũ nhìn vào phòng cấp cứu.

Tổng Tử Phàm nhẹ thở dài rồi đứng lên bỏ đi.

Ông Nghị vẫn im lìm trên ghế. Hướng ánh mắt vào phòng cấp cứu.

Tổng Tử Phàm đi ra bên ngoài một hồi liền mang vào một chiếc khăn ướt cùng với băng gạc cho cô.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống phía dưới, giúp cô lau đi những giọt máu bám trên mặt.

Hàn Khiết Tâm vẫn ngồi im không một chút phản ứng.

Không phải cô rất ghét bà ấy sao, nhưng sao bây giờ mọi chuyện lại như vậy.

Trong lòng cô vô cùng rối rắm.

Không phải bà ấy đến với ba cô là vì tiền sao? Lúc đó nhìn thấy cảnh đó bà ấy phải làm ngơ bỏ đi mới đúng, tại sao lại liều mạng lao ra cứu cô?

Anh nhẹ thở dài, rồi dùng thuốc rửa vết thương cho cô. Chỉ là một vết xước nhẹ băng đó lại là ổn. Anh rất nhẹ nhàng lấy băng gạc băng lại cho cô.

Hàn Khiết Tâm vẫn không hề có chút phản ứng đối với hành động của anh.

Tổng Tử Phàm cười nhẹ có chút vô duyên trong tình huống này. Anh vẫn cứ ngồi như vậy nhìn cô, tay cũng nắm chặt bàn tay đang run rẩy của cô mà soi.

Có rất nhiều vết trầy trên bàn tay, đặc biệt là mu bàn tay. Anh lại lau đi và rửa vết thương giúp cô. Lúc này anh thật sự muốn cời bỏ hết mọi thứ trên người cô để kiểm tra. Sao lại trầy xước lung tung thế này?

Cánh cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra. Vị bác sĩ đảm nhiệm cũng nhanh chóng đi ra.

-Bác sĩ, vợ tôi cô ấy sao rồi?

Ông Nghị nhanh chóng bước lại hỏi, trên mặt lúc này mới thể hiện rõ lo lắng.

Vị bác sĩ ngược nhìn ông Nghị có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh lấy lại bộ dáng trầm tĩnh.

- Rất may là đưa đến kịp thời nên cả hai mẹ con đều không sao, ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày không có vấn đề gì là được.

Ông Nghị mở to mắt ngạc nhiên, ông vừa nghe cái gì nhỉ. Hai mẹ con? Ông có nghe nhầm không?

-Bác sĩ, ông nói hai mẹ con là có ý gì?

Hàn Khiết Tâm đứng bật dậy, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía vị bác sĩ.

Cô và Tuyết Như có đi ra ngoài người ta cũng nghĩ là hai chị em, nên cô càng không nghĩ đến việc vị bác sĩ bảo ra hai mẹ con trong đó có cô đâu.

-Cô ấy có thai, các người không biết sao?

Vị bác sĩ tỏ ra ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt từng người.

Lúc đầu ông cứ nghĩ bệnh nhân mà ông đang điều trị là vợ của chàng trai trẻ kia không chứ, mà chàng trai trẻ kia vì người con gái đó nên mới hất hủi khiến bệnh nhân của ông tìm đến cái chết. Nhưng thật sự việc đó chỉ có trong phim còn trường hợp ngoài đời này lại quá đặc sắc.

-À, không...tại chúng tôi lo lắng quá.

Ông Nghị cười gượng vội chữa cháy. Việc này ông cũng bất ngờ không kém, nhưng có mặt cô con gái khó tính ở đây ông càng không thể nói mình không biết được. Nếu không cả hai người phụ nữ đó lại xảy ra thêm xung đột thì tội cho ông.

Hàn Khiết Tâm đứng bất động. Đối với cô tin này như sét đánh ngang tai.

Những vụ việc này xảy ra quá nhanh khiến cô không thể nào thích ứng được. Hết việc cô xem bị xe tông, đến việc mẹ kể đỡ cho cô, rồi đến việc đó nữa. Cô thật khó mà chấp nhận.

Tổng Tử Phàm ôm chặt lấy hai bờ vai đang run lên của cô. Cảm giác của cô lúc này, anh cũng hiểu. Rất hoảng loạn.

Hàn Khiết Tâm nằm trên giường. Hôm nay căn nhà rộng lớn này chỉ có mình cô, không hiểu sao mỗi khi ở căn nhà này cô luôn có cảm giác ớn lạnh và vô cùng trống trải.

Ba cô vào viện chăm sóc cho mẹ kế của cô rồi.

Căn nhà này bình thường đã yên tĩnh, bây giờ càng yên tĩnh hơn.

Hàn Khiết Tâm đưa tay nhẹ sờ vào vết thương trên trán.

Cô làm sao mới có thể đối mặt đây? Cô không thích nợ người khác, đặc biệt là mẹ kế của mình. Nhưng hôm nay cô đã nợ bà ấy một mạng, khó lòng mà trả được.

Nhưng sao bà ấy lại chạy ra đỡ giúp cô. Không phải sao khi cô chết tất cả tài sản đều sẽ về tay bà ấy hay sao? Sao lại có người ngốc đến nỗi chạy ra đỡ cho người ghét mình cơ chứ?

-Em chưa ngủ sao?

Tổng Tử Phàm từ bên ngoài mở cửa bước vào. Nhìn cô nằm trên giường thả hồn liền thở dài, anh đứng đây nhìn cô cả nửa tiếng rồi đấy. Mà cô lại phản

ứng như anh là người vô hình vậy.

Hàn Khiết Tâm giật mình ngồi dậy. Cô rất ngạc nhiên khi thấy anh đứng trước cửa phòng mình.

Sao anh ta lại ở đây?

Tổng Tử Phàm nhếch môi cười. Bà cô cho anh cái đặc quyền ấy đấy.

Anh nhẹ nhàng bước về phía giường của cô rồi nằm xuống, rất tự nhiên.

-Tổng Tử Phàm, anh đứng dậy mau.

Hàn Khiết Tâm quát lên, cô bỗng có cảm giác chẳng lành.

Tổng Tử Phàm tiện tay kéo cô vào lòng ngực mình, để cô nằm trên tay mình.

-Hôm nay, em mệt rồi. Ngủ đi.

Hàn Khiết Tâm mở to mắt nhìn anh.

Tổng Tử Phàm đang ôm cô. Anh đang ở rất gần với cô.

Cô đưa mắt lên nhìn anh, anh đã nhắm mắt từ bao giờ. Hơi thở đều đều phảng phất bên tai cô.

Hàn Khiết Tâm bỗng thấy ấm áp lạ thường.

Anh từ đâu xuất hiện chen ngang vào cuộc đời cô. Mang đến cho cô rất nhiều cảm xúc mà cô tưởng chừng mình đã quên lãng. Đem lại cho cô sự quan tâm, ấm áp đến lạ thường.

Mấy giờ trước cô còn coi anh như hung thần nhưng bây giờ thì ngược lại.

Hàn Khiết Tâm nhẹ dụi đầu vào lòng hắn rồi thiếp đi.

Tổng Tử Phàm càng ôm chặt cô hơn. Trên môi xuất hiện một nụ cười hạnh phúc.

Tuyết Như ngồi trên giường nhìn ra ngoài. Từ sáng giờ bà chỉ trông chờ một bóng hình nhưng nó không hề xuất hiện.

Không phải bà trông chờ bóng hình đó đến cảm ơn hay cảm kích bà. Bà chỉ mong nhìn thấy bóng hình đó, để biết chắc rằng người bà đang nghĩ đến không bị thương gì cả.

Nhưng có vẻ như bà kỳ vọng quá nhiều rồi.

Hàn Khiết Tâm đứng bên cửa nhìn vào, cô đứng đây hơn một tiếng đồng hồ rồi. Cô thật sự không biết phải đối mặt như thế nào.

Trong lòng vẫn rối như tơ vò, một nửa muốn vào một nửa không muốn nên thành ra cô đã đứng đây hơn cả tiếng đồng hồ.

Nghe đâu bà ấy bị gãy chân, có hai cái xương sườn và xương tay bị rạn, đầu vá mấy mũi, cùng với nhiều vết trầy xước khác.

Cô cũng có chút áy náy, nếu lúc đó cô không mất nhắm mắt mở qua đường thì đâu có chuyện này. Mà những vết thương đó đáng ra là do cô lãnh đủ mới phải.

- Vào đi, không phải em muốn thăm bà ấy à.

Tổng Tử Phàm ở bên cạnh hối thúc cô. Anh mà không nhắc, cô sẽ đứng đây cả buổi cho coi.

Anh biết quan hệ giữa hai người mẹ kế và con chồng này không tốt. Nhưng biết đâu qua lần này tốt lên thì sao?

Hàn Khiết Tâm lườm anh một cái. Cô có tay, có chân, có suy nghĩ nha...không cần anh phải nhắc.

Hàn Khiết Tâm hít một hơi thật sâu, rồi nhẹ nhàng mở cửa.

Tổng Tử Phàm chỉ đứng bên ngoài nhìn vào. Anh không nên vào thì hơn.

Tuyết Như nghe tiếng mở cửa liền nhìn về phía cửa.

Bà phải chớp mắt mấy lần để dám chắc là mình không nằm mơ hay hoang tưởng gì đó.

Người bà mong chờ đã xuất hiện.

Hàn Khiết Tâm thật sự xuất hiện trước mặt bà cứ như một giấc mơ. Trên tay còn cầm theo một đóa hoa oải hương tím, loại hoa mà bà thích nhất.

Hàn Khiết Tâm cau mày nhìn Tuyết Như. Làm gì ngạc nhiên thế chứ?

Cô nhanh chóng bước lại phía Tuyết Như đặc đóa hoa bên cạnh bà.

-Tôi không biết bà thích loại nào nên mua đại.

Hàn Khiết Tâm nhìn ra ngoài, trên khuôn mặt vẫn có chút bối rối. Lần đầu tiên trong nhiều năm qua cô mở lời nói trước với bà ấy.

Tuyết Như nhìn cô, bà đột nhiên nhớ đến lời của ông Nghị, quả nhiên rất đúng. Lúc trước ông Nghị đã từng nói với bà: Khiết Tâm, nó là đứa có vẻ ngoài bất cần không quan tâm đến người khác nhưng thật ra trong lòng nó biết rất rõ người khác muốn gì, thích gì. Chỉ là nó không thể hiện rõ như những người khác thôi.

-Cảm ơn con...mẹ...à không...đi rất thích.

-Sao phải cứu tôi?

Tuyết Như vẫn nhìn cô, bà không ngờ cô lại hỏi như thế này. Bao lâu nay quan hệ giữa hai người vẫn như tình hình chiến tranh lạnh giữa Mĩ và Liên Xô.

-Không vì sao cả.

Hàn Khiết Tâm nhìn Tuyết Như, bà nghĩ cô sẽ tin cái lý do dở hơi này sao.

-Nếu tôi chết, không phải bà rất có lợi sao? Tại sao biết mình có thai mà vẫn liều mạng cứu tôi?

Hàn Khiết Tâm cau mày tỏ ra khó chịu trước câu trả lời của bà.

Cô đã xem qua túi xách của bà ấy sau khi về nhà. Hôm qua, bà ấy đi khám, là lần khám đầu tiên trong ba tháng mang thai. Rõ ràng là bà ấy biết mình sắp... Cô thật không hiểu nổi.

-Vì di rất thương con...như con gái ruột của di. Đứa bé có thể có lại nhưng mất con...cả di và ba con đều sẽ rất hối hận và đau khổ.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười nhếch mép, cô có nên tin những lời này hay không?

-Vậy khi mất đứa bé, bà không thấy hối hận và đau khổ sao?

-Có đau có khổ cũng chỉ mình di, di có thể chịu được.

Tuyết Như hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp.

-Huống hồ lúc trước di định để quan hệ giữa di và con tốt lên mới có nó...không ngờ nó lại đến sớm như vậy.

Tuyết Như nhìn xuống bụng mình. Khi hay mình có thai bà cũng rối rắm như tơ vò vậy. Không biết cô có chấp nhận được không? Rồi cô sẽ phản ứng ra sao? Hình như bà đều nghĩ đến cô.

-Tôi về đây.

Hàn Khiết Tâm khuôn mặt đột nhiên bối rối hơn cả lúc nãy, cô nhanh chóng xoay người đi như bay ra ngoài.

Tuyết Như nhìn theo bóng lưng cô. Hôm nay, có vẻ như hai người đã có một chút tiến triển tốt. Lần đầu tiên cô chịu ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với bà. Lần đầu tiên cô nói nhiều như vậy, ngoài những câu mà bà thuộc lòng mỗi khi gặp cô.

Cút, Bién là những câu mà hầu như bà đều nghe từ miệng cô mỗi khi chỉ có hai người, tốt hơn một chút là Bà bién đi.

Hôm nay như vậy cũng đã lập được kỷ lục rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Nhiều ngày trôi qua Hàn Khiết Tâm không hề xuất hiện ở bệnh viện lần nào nữa.

Nói không xuất hiện cũng không phải, cô chỉ đứng ở ngoài cổng nhìn lên chứ không hề bước vào.

Tuyết Như nhìn qua cửa sổ cũng có thể thấy được nhưng bà vẫn quyết định im lặng.

Có lẽ cô vẫn chưa thể hoàn toàn xóa bỏ mọi hiểu lầm với bà nên mới chọn cách như vậy.

Hôm nay cũng vậy, sáng sớm bà đã thấy chiếc Audi RS5 dừng lại trước cổng bệnh viện khoảng một tiếng đồng hồ rồi mới chạy đi. Chủ nhân của chiếc xe đó chưa hề bước ra khỏi cửa, nhưng bà hoàn toàn biết được người đó là ai.

-Nó lại đến nữa à?

Ông Nghị đứng bên cửa thấy bà nhìn chăm chú ra ngoài liền hỏi. Ông cũng biết đó chứ, chỉ tại lâu nay không nói thôi. Đối với đứa con gái ngoài lạnh trong nóng này ông cũng hết cách.

Sáng nào chiếc Audi RS5 màu xanh thẫm đỏ cũng ở trước cổng bệnh viện, ông có ngốc cũng không thể không nhận ra chiếc xe đó của ai. Với lại từ sau vụ tai nạn ông không thể không trả bánh xe lại cho cô.

Tuyết Như nhìn về phía ông gật đầu nhẹ một cái. Rồi lại nhìn ra cửa sổ bất giác thở dài hựt hắng. Chiếc Audi RS5 đi rồi.

-Giấy tờ xuất viện đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể về nhà được rồi.

Ông Nghị vừa nói vừa chuẩn bị đỡ Tuyết Như xuống giường. Vì chân còn bó bột nên bà phải ngồi xe lăn.

Tuyết Như cũng không phản kháng ngồi xuống chiếc xe lăn dành cho mình để ông Nghị đẩy đi.

Hàn Khiết Tâm ngồi trên bàn làm việc nhìn ra ngoài. Cô biết dường như trong cô có thứ gì đó đã thay đổi.

Hóa ra, cô yếu mềm như vậy. Chỉ cần người khác tốt với cô, cô liền cảm động. Cô thiếu thốn tình cảm nhiều như vậy sao?

Hàn Khiết Tâm dựa vào ghế nhẹ thở dài. Cuộc sống cô nhiều ngày nay đảo lộn đến mức chóng mặt.

Cô có thói quen mỗi sáng lại lái xe đến bệnh viện khi nào vậy chứ? Lại còn có thói quen ngó ngang đến người phụ nữ đó nữa,... Thật là điên mất thôi.

Tổng Tử Phàm nhìn cô liền buồn cười không thôi. Người phụ nữ này thật là...muốn làm thì cứ làm. Cứ si diện hoài.

Hàn Khiết Tâm nghe tiếng cười liền nhìn lên. Bất giác lờm anh một cái.

Tên này hình như rất rảnh rồi, cứ lơ đãng theo cô như đĩa trôi.

-Anh đến đây làm gì?

Tổng Tử Phàm không màng đến thái độ của cô, anh đặt nhẹ cái gò mên lên trên bàn.

-Mẹ anh bảo anh mang đến cho em bồi bổ.

Tổng Tử Phàm cười cười nói. Mẹ anh thật là, thương con dâu tương lai hơn cả thằng con trai như anh.

Từ lúc mẹ anh nghe tin liền đứng ngồi không yên. Hết chạy vô bệnh viện thăm mẹ kế của cô rồi lại đi nấu đồ tắm rửa cho cô.

Thành ra, anh thành thằng giao thức ăn từ lúc nào cũng không hay. Nhưng anh lại tình nguyện làm trong vui vẻ.

Hàn Khiết Tâm thở dài. Nửa tháng nay bà Linh lúc nào cũng gửi đồ ăn đến cho cô. Cô chỉ bị trầy xước sơ sơ chứ đâu có bệnh liệt giường hay suy nhược gì đó mà bà ấy toàn gửi đồ bổ cho cô. Cô sắp thành heo rồi.

-Gửi lời cảm ơn của tôi với bác gái, nhưng nói với bác tôi không cần nữa đâu.

Tổng Tử Phàm nhìn cô. Hình như dạo này cô mập mập lên không ít thì phải, mẹ anh nuôi con dâu tương lai hay thật.

-Em béo lên thì phải.

Hàn Khiết Tâm liếc anh một cái. Dám chọc cô, không phải do anh gây ra sao. Cô chỉ đỡ có tý máu vậy mà ngày nào cũng tiếp tay với bác gái mang toàn đồ bồi bổ đến. Cô từ chối thì anh lại tưng cho một bài ca có hữu.

Cái gì mà công sức mẹ anh bỏ ra để quan tâm con dâu, em không được từ chối.

Bắt cô ăn hết, ăn hết và ăn hết.

Sáng nay nhìn mình trong gương xém chút cô đã la lên như nhìn thấy ma vậy. Thật sự là không phải cô nữa rồi.

-Nhưng không sao, anh thích. Mai anh lại mang đến.

Tổng Tử Phàm khoái chí nhìn cô.

-Chắc em chưa đến 50 đâu nhỉ, mà mục tiêu của anh là 60. Nên mai anh lại mang đến, khi nào 60 thì...

Hàn Khiết Tâm tròn to mắt nhìn cái con người tự biến tự diễn trước mặt.

-Thì...phấn đấu đến 70,80.

Tổng Tử Phàm hài lòng với suy nghĩ của mình liền gật đầu hài lòng.

Còn riêng cô thì cứ như mình đang bị khủng bố.

-Anh tự đi mà phấn đấu.

Hàn Khiết Tâm vừa nói vừa đẩy anh ra khỏi cửa, tiện tay khóa luôn cửa phòng làm việc lại.

Tổng Tử Phàm ở bên ngoài liền ôm bụng cười sặc sụa.

Biểu hiện của cô khi này...thật sự rất đáng yêu.

Trong khi cô thì đang bực với anh. Cô ghét ai nói cô béo trong khi họa là do người đó gây ra.

Tuyết Như ngồi trên xe lăn nhìn ra cửa.

Đã xế chiều rồi cô vẫn chưa về. Hoàng hôn đỏ rực khắp bầu trời, bà lại nhớ đến hình bóng lẻ loi của cô.

Hàn Khiết Tâm từ nhỏ thiếu vắng yêu thương, lại không có bạn bè. Tình tình có chút nóng nảy, có chút bốc đồng lại hay bất cần nên lúc cô mang Kai về thông báo kết hôn bà cũng mừng lắm. Nhưng đời không như mơ, Kai là tên đầu cẳng trước ngày kết hôn một ngày liền đưa ra quyết định hủy hôn khiến cô bị sốc nặng, nhà họ Hàn cũng chẳng biết giấu mặt ở đâu.

Bây giờ có Tổng Tử Phàm bên cạnh cô, bà cũng có chút lo lắng. Nếu tình trạng lỡ đi vào vết xe đổ năm đó thì không biết sẽ ra sao nữa.

Chiếc Mercedes-Benz màu đen dừng lại trước cổng nhà.

Tổng Tử Phàm từ từ đi xuống, bên cạnh là cô.

Lúc này xe cô đột nhiên chết máy nên cô chỉ đành đi chung xe anh về.

-Hai con về rồi à.

Ông Nghị từ trên lầu đi xuống nở nụ cười chào đón.

Ông vốn biết rõ tại sao hai người phải đi chung xe về mà. Ông cho người cắt dây điện xe cô ấy mà.

Hàn Khiết Tâm nhìn ông nghi ngờ. Hôm nay, cô lại có cảm giác thiếu an toàn. Hình như, tất cả mọi người đều bán đứng cô.

-Dạ, con chào hai bác.

Tổng Tử Phàm nở nụ cười ngoan ngoãn chào hỏi.

-Hai đứa vào đi, chúng ta cùng dùng cơm.

Ông Nghị hỏi thúc hai người. Lâu rồi nhà không vui như vậy. Ông nhẹ xoay người đẩy Tuyết Như đang ngồi trên xe lăn vào trong phòng ăn.

Cô và Tổng Tử Phàm cũng đi theo sau.

Suốt bữa ăn cô cũng không nói một lời. Đa phần đều do ông Nghị tự biến tự diễn. Còn Tổng Tử Phàm chỉ nhe răng cười rồi làm ra vẻ hiểu ý mà vâng vâng dạ dạ khiến cô thật sự muốn đâm cho mấy đâm.

Tuyết Như cũng cười gượng nhìn hai người đàn ông, rồi lại đảo mắt qua cô. Định gấp thức ăn cho cô nhưng lại thôi. Hiện tại thân bà, chính bà con lo không xong. Cả đứa cũng cảm không được thì gấp cái gì. Nhìn xuống cánh tay đang bó bột của mình bà nhẹ thở dài.

Hàn Khiết Tâm quay mặt đi. Thường tình bà ấy vẫn nhìn cô như vậy cô liền thấy chán ghét nhưng bây giờ cô lại thấy gượng cứng cả mặt. Cô muốn ăn

một bữa đằng hoàng nhưng xem ra cô gặp quý rồi.

Bữa ăn như vậy cứ diễn ra, đến khi ông Nghị căn dặn cô một câu khiến cô như muốn nhảy từ chín tầng mây xuống.

- Khiết Tâm, vài bữa nữa ta phải đi gặp đối tác bên Hàn khoảng một tuần sẽ về. Con ở nhà chăm sóc di hộ ta.

Chiếc đĩa trên tay cô từ từ rơi xuống. Cô đưa mắt nhìn ông Nghị.

Chăm sóc, chăm sóc, chăm sóc,... Cái khi gì vậy?

Cô đang định mở miệng từ chối liền bị ông Nghị cắt ngang.

- Việc này con gây ra, nên không được từ chối.

Lần này một chiếc đĩa nữa trên tay cô rơi xuống.

Cô có chăm sóc ai bao giờ đâu? Lại chưa từng có kinh nghiệm chăm sóc thai phụ. Đùa với cô chắc.

Tổng Từ Phạm nhìn phản ứng của cô liền che miệng cố nín cười.

Nhìn mặt cô thật sự rất bi thảm.

- Anh sẽ qua giúp em.

Anh vỗ vai cô.

Hàn Khiết Tâm lườm anh một cái rồi bỏ đi thẳng lên lầu.

Số cô xui xẻo thật. Đặc biệt là từ khi anh xuất hiện, nó dường như còn xui hơn nữa.

Kêu cô chăm sóc kẻ thù của mình. Có làm không? Không sợ cô giết chết bà ấy sao?

Ông Nghị nhìn theo chỉ nhe răng cười. Ông chắc một điều là cô đã đồng ý, nếu không với tính tình của cô, cô đã làm loạn lên rồi.

Hàn Khiết Tâm ngồi trong phòng đợi đưa cái ghế xoay.

Cô thật có chút bức mình. Sáng thức dậy ông Nghị đã đi công tác, di Sáu giúp việc cũng xin nghỉ vì chuyện gia đình.

Hiện tại ở nhà chỉ có cô và Tuyết Như.

Cô vội đứng lên. Sáng giờ cô chưa cho bà ấy ăn.

Sực nhớ ra điều đó cô vội tung cửa chạy xuống bếp.

Đời cô quả nhiên rất thảm.

Tuyết Như ngồi ở dưới phòng khách nhìn cô chỉ vội nín cười. Bà chưa từng thấy cô có bộ dạng hài hước như vậy.

Hàn Khiết Tâm đứng trong bếp cả tiếng đồng hồ. Cô chẳng biết người bị thương phải ăn gì, rồi còn thai phụ phải ăn gì.

Cô đứng gầy đầu một hồi nhìn đồng hồ chưa chế biến trên bàn.

Cô có cảm giác cả thế giới đang quay lưng lại với mình.

Tuyết Như nhìn vào bếp cô nín cười. Bà chưa từng thấy hình ảnh này của cô.

Lúc trước chỉ thấy một con người bất cần, lạnh lùng và vô cùng thanh cao. Nhưng hôm nay lại phát hiện ra người đó cũng rất trẻ con.

Hàn Khiết Tâm nhẹ thở dài. Cô bó tay rồi, thôi thì nấu gì ăn đó. Nếu bà ấy chê, cô sẽ cho đói chết luôn. Miễn đòi hỏi.

Thế là cô bắt đầu bầm bầm nấu nấu.

Tuyết Như vẫn ở bên ngoài nhìn vào. Đã lâu rồi bà không có cảm giác vui như vậy.

Hàn Khiết Tâm vừa nấu xong liền mang ra một chén cháo thịt, cô cũng chẳng biết phải nấu gì nên chỉ đành nấu cháo.

Cô lại đứng bên cạnh nhìn Tuyết Như một hồi. Cô thật không biết làm sao để mở lời.

Quan hệ hai người từ trước đến nay không hề tốt. Lúc này cũng vậy, cô càng trở nên vụng về hơn.

Tuyết Như cũng vậy, không biết mở lời như thế nào. Hiện giờ, hai tay bà đều băng bó, ăn đều phải có người giúp. Bà lại nhìn cô, cô nấu ăn đã là may rồi. Kêu cô đúc có khi bà mới được vậy.

Hàn Khiết Tâm hít một hơi thật sâu rồi đặt chén cháo lên bàn ở phòng khách.

Tạm thời ngưng chiến tranh lạnh vậy. Không phải Mi và Liên Xô cũng vậy sao.

Bà ấy bị vậy cũng một phần do cô, cô cũng nên có một ít trách nhiệm.

Cô nhẹ nhàng đẩy chiếc xe lăn về phía bên cạnh ghế sofa.

Không nói một lời liền đưa chén cháo cho Tuyết Như, mặt quay đi chỗ khác. Thái độ vẫn im lặng.

Cô từ trước đến giờ chưa từng xưng hô với bà một cách đàng hoàng. Lại chưa từng nói chuyện quá mười câu. Khó tránh không biết phải mở lời như thế nào.

Cô vẫn cầm chén cháo, còn Tuyết Như vẫn nhìn chén cháo. Hàn Khiết Tâm tỏ vẻ bức bối, cô cầm chén cháo cả tiếng rồi nha. Bà ấy định chơi cô à.

Làm người cũng biết mở tay chứ. Hàn Khiết Tâm tỏ ra bức bối liền quay đầu lại, quát...

-Này,...

Nhưng cô chợt im bật đi khi nhìn thấy hai cánh tay vẫn còn băng bó của bà, trên người vẫn còn dùng dụng cụ để cố định.

Cô thật sự khóc không ra nước mắt. Số cô quả nhiên đã bị quỷ ám. Cô cần đi đốt phong long.

Tuyết Như vẫn nhìn cô, mấy ngón tay không ngừng chạm qua lại có chút khó xử.

Hàn Khiết Tâm lại thờ dài rồi ngồi xuống.

Một tuần, một tuần sẽ qua rất nhanh. Cô cố gắng an ủi chính mình.

Cô chưa từng làm chuyện này bao giờ.

Hàn Khiết Tâm vụng về múc muỗng cháo đầu tiên lên, tay có chút run run.

Cô lại nhìn bà rồi quay đi nhanh chóng. Khuôn mặt đầy nét gượng gạo hoàn toàn không phù hợp với vẻ thường ngày của cô.

Cô hít một hơi thật sâu rồi quay lại tiếp tục nhìn bà. Muỗng cháo đưa lên không trung nhưng vẫn không hề có dấu hiệu muốn đúc.

Tuyết Như vẫn nhìn cô đầy áy náy. Biết làm sao bây giờ?

Tổng Tử Phàm đứng bên ngoài nhẹ lắc đầu cười khổ rồi bước vào.

-Anh làm cho.

Anh dứt lấy chén cháo từ tay cô. Đợi cô dứt người ta sẽ chết đói mất.

Hàn Khiết Tâm lườm anh một cái rồi dứt lại chén cháo.

-Việc của phụ nữ, anh biết cái gì.

Cô vừa nói vừa đúc cho Tuyết Như ăn. Mà không biết hành động này của cô làm Tuyết Như rất vui sướng.

Còn Tổng Tử Phàm chỉ cười khổ. Anh cố ý khiêu khích tính tình trẻ con của cô đấy.

Hàn Khiết Tâm vẫn giữ thái độ lạnh. Cô không hiểu sao mình lại khó chịu khi nghe anh muốn đúc cho người phụ nữ khác ăn. Có chút không vui.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Hàn Khiết Tâm thở dài, chắc do cô quá áp lực những chuyện gần đây thôi.

Tuyết Như nhìn cô khẽ cười nhẹ trong lòng. Cùng là phụ nữ với nhau làm sao bà không biết cô đang ghen cơ chứ. Nhưng chỉ có cô là ngốc không nhận ra thôi.

Tổng Tử Phàm nhẹ mỉm cười.

Vậy là, hầu như suốt ngày anh ở lại nhà cô.

Trong khi bà Linh-mẹ anh ở nhà chỉ than trời trách đất.

Tổng Tử Phàm nhìn cô đang lục đục bên trong phòng tắm.

Cô đang giúp Tuyết Như tắm. Lúc này cũng vậy, cô phải đứng chần chờ một lát đến khi anh bảo muốn bởi Tuyết Như tắm, cô mới có phản ứng.

Anh thật sự hết cách mới làm như vậy. Chứ anh có muốn đâu. Anh không hề mắc bệnh biến thái, càng không có hứng thú nhìn phụ nữ nào khác thỏa thân ngoài cô. Với lại đó là mẹ kế cô, anh làm sao dám.

Hàn Khiết Tâm ở trong phòng tắm rất kỹ càng giúp Tuyết Như lau từng bộ phận trên cơ thể. Nhưng cô vẫn giữ thái độ im lặng. Giống như lúc này vậy, nhìn cô như một cỗ máy được cài sẵn lập trình và tự động làm việc.

Hàn Khiết Tâm vẫn không động lấy một cái mi tâm. Cô nhẹ nhàng mặc quần áo giúp Tuyết Như rồi đưa bà ra ngoài.

Người cô cũng vì vậy mà ướt sũng.

Cô không quan tâm đến bộ quần áo đã ướt của mình liền đẩy bà đến bàn trang điểm. Nhẹ nhàng mở máy sấy tóc lên, giúp bà sấy khô từng lọn tóc ướt.

Tuyết Như nhìn cô có vẻ rất ngạc nhiên.

Nhưng cô không màng đến. Đơn giản vì tính cô là vậy, làm chuyện gì phải làm cho xong, làm cho thật tốt. Nên việc cô giúp bà chải đầu, sấy tóc nó cũng giống như công việc ở salon tóc thôi. Không có gì đáng chú ý đến.

Tuyết Như nhìn cô trong gương. Cô rất xinh đẹp nhưng trong ánh mắt đầy sự buồn bã, bà muốn ánh mắt đó có niềm vui nhưng khó quá.

Con người luôn là được voi đòi tiên và bà cũng thế. Hôm nay mọi sinh hoạt của bà đều do một tay cô làm. Một việc mà trong suốt mười mấy năm về làm mẹ, làm vợ của cái nhà này bà mới được hưởng qua. Cảm giác rất hạnh phúc. Nếu ông Nghị thấy được thì cũng sẽ như bà thôi, không chừng còn rung rung nước mắt nữa cơ.

Hàn Khiết Tâm tắt máy sấy đi, vẫn giữ thái độ im như hén, sắc mặt thì lạnh tanh bước ra khỏi cửa. Cô cần thay gấp bộ đồ ướt này.

Tuyết Như nhìn theo cô, cặp mắt bồ câu vì cảm động mà ửng đỏ như sắp khóc. Bà chần chờ mấp máy môi, ánh mắt dõi theo cô qua tấm gương.

-Khiết Tâm, cảm...cảm ơn...con.

Hàn Khiết Tâm khựng lại trong ba giây rồi tiếp tục bước đi. Trên môi nở nụ cười hiếm gặp.

Cô bước vào phòng vội cởi chiếc áo somi đã ướt. Chiếc áo somi trắng từ từ rơi xuống dưới chân cô, để lộ từng đường nét quyến rũ trên cơ thể.

Bỗng có một đôi tay ôm chặt lấy eo cô, đầu người đó còn không chịu an phận hôn lên khắp nơi trên vai cô.

Hàn Khiết Tâm cau mày. Cô không cần nhìn lại cũng biết là ai. Đồ đáng ghét này.

-Anh có thôi..

Cô chưa kịp nói xong đã bị anh xoay người lại, bá đạo chiếm lấy môi cô một cách điên cuồng.

Hàn Khiết Tâm nhìn anh đang chiếm lấy môi mình cũng không có ý định gì là muốn kháng cự. Nhưng hôm nay cô thấy anh thật lạ, từ ngày hôm ở nhà riêng của cô anh không còn những hành động như vậy. Rồi cái hôm Tuyết Như ở bệnh viện suốt hai tuần anh chỉ đến đây ôm cô ngủ. Những lúc đó cô rất ngạc nhiên cứ tưởng anh sẽ làm chuyện gì bậy bạ nhưng không có. Cô cảm nhận được sự tôn trọng cùng yêu thương của anh, anh ôm cô ngủ mà không hề có ý gì gọi là dục vọng đàn ông. Lúc đó cô cứ nghĩ mình không đủ quyến rũ hay là anh vốn không có bản lĩnh đàn ông. Nhưng rõ ràng những suy nghĩ đó đều sai. Anh đang chiếm lấy môi cô rất bá đạo, rất ngông cuồng khiến tim cô đập loạn xạ cả lên. Cơ thể hai người như muốn hòa vào nhau làm một.

-Khiết Tâm, đời này em chỉ được là của anh...của riêng anh mà thôi.

Hàn Khiết Tâm tròn to mắt nhìn anh. Hôm nay trong anh thật lạ.

-Anh yêu em.

Tổng Từ Phàm lại thì thào bên tai cô, bờ môi vẫn không ngừng chiếm lấy môi cô một cách cuồng nhiệt. Trong ánh mắt anh có rất nhiều phần bối rối.

Hàn Khiết Tâm như không tin vào tai mình. Tổng Từ Phàm vừa nói yêu cô, cô nghe rất rõ ràng nhưng làm sao đây? Hai người mới gặp nhau chưa đầy một tháng làm sao có thể yêu nhanh như vậy. Tình yêu sét đánh sao? Cô có tin được không?

Cô vội đẩy anh ra, trong ánh mắt đầy vẻ phức tạp. Cô không thể tin được, cô sợ đau, sợ mình lại bị tổn thương.

-Anh_về_đi.

Hàn Khiết Tâm rít lên từng tiếng rồi mở tủ lấy chiếc váy rồi bước nhanh vào toilet.

Tổng Từ Phàm nhìn cô. Lúc này khi bàn hợp về việc của tập đoàn Tổng Minh để hợp tác với tập đoàn Vũ Gia, anh đã gặp được một người. Người đó là CEO của tập đoàn xe hơi quốc tế Vũ Gia tên là Vũ Gia Hoàng-tên nước ngoài là Kai Vũ. Anh với người đó nói chuyện rất hợp nên rất nhanh liền làm xong việc hợp tác của hai bên, nhưng không ngờ đến phút cuối người đó lại hỏi về cô. Anh hỏi lại thì người đó chỉ nói là bạn bè bình thường không quá thân thiết, nhưng anh nhìn thấy ánh mắt lưu luyến, luyến tiếc và những thứ khác lạ từ cử chỉ của anh ta khi nhắc đến cô. Làm anh không thể không phát sinh nghi ngờ và lòng ghen tức.

Với lại người lúc trước từ hôn với cô cũng không phải tên Kai sao? Anh sợ lần này Kai trở về không phải chỉ để hợp tác với Tổng Minh mà để...nếu không đã không hỏi anh những câu đó. Anh cũng sợ khi cô phát hiện Kai đã trở về, lại phát hiện ra Kai vẫn còn tình cảm với mình cô sẽ bỏ rơi anh. Anh ở trong cô vị trí đã là số 0 rồi không thể để cho nó tồi tệ thêm nữa.

Hàn Khiết Tâm dựa lưng vào tường khẽ thở dài. Lúc này ánh mắt của anh thật đáng sợ. Cô không biết nó là gì nhưng cô biết nó rất rất đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Trái tim cô đến lúc này vẫn đập điên cuồng như muốn thoát khỏi lồng ngực. Cô có một dự cảm chẳng lành.

Cô nhẹ nhàng mở cửa bước ra, trong mắt vẫn có chút phức tạp. Hiện tại trong anh như một con sói hoang đã gầm gừ chờ đợi miếng ăn. Còn cô chỉ là một con cừu nhỏ bé, chỉ có bề ngoài to gan chứ không có chút gì có thể bảo vệ bản thân.

Tổng Từ Phàm đứng dựa vào bàn trang điểm, tay dứt vào túi quần nhìn cô bước ra. Anh rất nhanh chóng liền lao vào cô, xoay người cô đặt xuống chiếc giường rộng lớn.

Hàn Khiết Tâm hoảng loạn nhìn anh. Hôm nay anh làm sao vậy, thật đáng sợ. Người cô bắt đầu run lên. Nhịp tim đập điên cuồng trong lồng ngực.

Hàn Khiết Tâm vội đẩy anh ra, nhanh chóng chạy ra ngoài. Ánh mắt anh thật đáng sợ.

Tổng Từ Phàm nằm trên giường ánh mắt phức tạp nhìn cô. Chắc anh điên lên mất thôi. Anh nên bảo vệ cô mới đúng. Kai về rồi, anh nhất định sẽ không để cô có cơ hội gặp Kai mà nói lại tình xưa đâu.

Hiện tại cô và Tuyết Như đang cùng nằm chung một cái giường. Cô quay lưng về phía bà.

Lúc này cô cũng không biết sao mình lại chạy vô đây. Còn nhớ ánh mắt ngạc nhiên của Tuyết Như cô chỉ muốn giết Tổng Từ Phàm.

Nhưng hiện tại chỗ này là an toàn nhất.

Tuyết Như nhìn lên đồng hồ...10 giờ tối rồi. Cả hai đều không ngủ được.

-Sao con lại ghét đi?

Hàn Khiết Tâm giật mình, cô không ngờ có ngày mình bị hỏi như vậy.

-Bà lấy ba tôi...không phải vì tiền sao?

-Dì không có, dì thật sự yêu ba con.

Tuyết Như vội phản kháng. Bà thật sự yêu ông Nghị mà, sao ai cũng không tin vậy. Và bà đặc biệt biết nguyên do tại sao bà và cô không thể hòa thuận được. Đều do bên ngoại cô gieo mầm tiếng xấu của bà vào đầu cô từ lúc còn rất nhỏ. Bên ngoại cô luôn cho rằng mẹ cô chết là vì bà nhưng không phải. Bà quen ông Nghị sau khi mẹ cô chết được nửa năm trong quán rượu. Một người đàn ông lịch lãm, hào nhoáng ngồi trong quán rượu không ngừng uống hết chai này đến chai khác, miệng không ngừng gọi tên một người phụ nữ. Bà vì hiếu kỳ nên mới tiếp cận, không ngờ lại đem lòng yêu thương và sau này bà mới biết người phụ nữ ông Nghị gọi tên chính là vợ đã mất của ông. Chỉ là Hàn Khiết Tâm đến nay vẫn hiểu lầm bà thôi. Mà tất cả các xung đột giữ hai người đều là vì hiểu lầm mà ra.

-Có ma mới tin.

Hàn Khiết Tâm cười lạnh nói.

-Con thích em trai hay em gái?

-Không thích.

Tuyết Như khẽ thở dài.

-Mai đưa đi đến bệnh viện, đi sẽ bỏ...

-BÀ ĐIÊN HẢ???

Hàn Khiết Tâm bật người ngồi dậy, cô hét toáng lên. Muốn bỏ là bỏ sao? Bà làm như vậy cô sẽ càng khinh bà hơn thôi.

-Con bảo không thích...

-Sao bà lại tốt với tôi như vậy?

-Yêu ai yêu cả đường đi lối về, đi yêu ba con và tất nhiên cũng sẽ yêu cả con gái của ông ấy.

Tuyết Như không hề ngần ngại trả lời cô.

Hàn Khiết Tâm tung chân đứng dậy định bước ra ngoài. Quả nhiên là điên, điên hết rồi. Yêu là cái quái gì mà có người ngốc vì nó vậy chứ?

Bỗng nhiên cô khựng lại. Liếc mắt nhìn Tuyết Như, trong mắt bà không có gì gọi là giả dối cả. Cô khựng lại trong vài giây. Bây giờ cô đã hiểu sao ba cô lại chọn bà ấy mà không phải những người phụ nữ khác.

Cô vội xoay người lại nhìn thẳng vào Tuyết Như.

-Mẹ, tình yêu là gì?

Tuyết Như mở to mắt nhìn cô. Bà hình như đã nghe nhầm thì phải. Tai của bà bị hỏng rồi chẳng.

-Xin mẹ hãy nói cho con biết, tình yêu là gì?

Tuyết Như thật không tin được. Bà được nghe một tiếng mẹ từ cô. Giọt nước mắt hạnh phúc từ trên khuôn mặt bà rơi xuống. Thật sự lúc này bà đã nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cảm giác thật sự khó tả chính bản thân bà cũng không nói nên lời. Cô gọi bà bằng mẹ, là bằng mẹ...một từ mà bà chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Lúc trước cô luôn tỏ ra xa cách, lạnh nhạt, thậm chí là luôn nhìn bà bằng ánh mắt khinh miệt. Mỗi lúc bà quan tâm cô luôn rạch ra ranh giới với bà rồi đề phòng. Có lúc bà thật sự muốn bỏ cuộc nhưng hôm nay đã cho thấy sự cố gắng của bà không phải không có ý nghĩ. Cô gọi bà một tiếng mẹ, một tiếng mẹ mà bà chỉ được nghe trong ảo tưởng.

Hàn Khiết Tâm ngồi ở phòng khách nhìn xa xăm ra bên ngoài. Cô cũng không biết được cảm giác lúc này của mình là thế nào. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến cô không nắm bắt được. Cô lại nghĩ về câu trả lời của Tuyết Như:

Tình yêu là thứ có vẻ gì đó rất to lớn, rất vĩ đại...nhưng nếu hiểu đơn giản nó là vấn đề xuất phát từ trái tim đến trái tim...từ những rung động, xao xuyến mà hình thành...nó không phân biệt thời gian dài hay ngắn... Có đôi khi lại vì người đó là bực bội, đau đớn và cũng đôi khi lại cười ngu ngơ mà không biết lí do.

Lúc đó bà còn hỏi cô : Có phải con yêu Tử Phàm rồi không?

Cô đã chần chừ và lựa chọn bỏ đi. Cô cũng không biết, mọi chuyện cứ xoay vòng trong cô. Cảm giác lạ lẫm, ghen ghét rồi chuyển thành quan tâm, ảm áp... Cô không rõ nữa. Cô cảm nhận được tình cảm giữa cô dành cho anh hoàn toàn khác với tình cảm cô dành cho Kai trước kia.

Trái tim cô đang thay đổi hay bản thân cô từ trước đến nay đã ngộ nhận.

Đồng hồ vẫn cứ chạy hết 11 giờ, rồi lại đến 12 giờ... Cô vẫn ngồi đó.

Tình cảm của cô như một mối tơ vò, càng tháo càng rối. Càng suy nghĩ càng không biết đáp án để thỏa mãn nó. Rốt cuộc cô phải làm gì mới phải đây. Cô có yêu Tống Tử Phàm hay không?

Đáp án đó vẫn chưa hề có câu trả lời.

Cô cần làm rõ nó... Cô không thích sự ngộ nhận, đặc biệt là bản thân mình.

Tống Tử Phàm từ trên lầu đi xuống, anh nhìn cô ngồi nhắm mắt trên ghế sofa liền thờ dài.

Khi này thấy cô bỏ đi anh cứ tưởng lát cô sẽ quay lại, ai ngờ bây giờ đã hơn một giờ tối mà không thấy cô đâu nên anh mới đi tìm.

Tống Tử Phàm nhẹ nhàng bế cô lên phòng. Động tác rất nhẹ nhàng rất yêu thương như muốn bao bọc cả người cô.

Anh đặt nhẹ cô lên giường rồi nhẹ nhàng đắp chăn giúp cô, để cô nằm trong vòng tay mình.

-Ngủ ngon, bà xã.

Tống Tử Phàm thì thảo vào tai cô rồi mới nhắm mắt lại, ôm chặt lấy cô mà ngủ.

Hàn Khiết Tâm từ từ mở mắt ra, bờ ngực rắn chắc ẩn hiện sau chiếc áo somi trắng đã tháo dỡ ba nút của anh cùng với ánh đèn ngủ mờ nhạt càng thêm mê hoặc.

Cô ngược lên nhìn khuôn mặt đang say ngủ của anh liền thờ dài. Lúc này cô rõ ràng còn thức nhưng khi biết anh xuống cô liền giả vờ ngủ. Hành động đó không biết là gì nhưng chắc chỉ là quán tính mà thôi.

Cô lại phát hiện mình rất thích được anh ôm ngủ như vậy. Cảm giác thật ấm áp, thật dễ chịu. Dường như không có vòng tay này của anh cô không thể ngủ được vậy.

Phút chốc cô lại thờ dài. Câu hỏi: Cô có yêu anh không? Vẫn phản phát trong đầu mà không có đáp án.

Cô không thích ngộ nhận, càng không thích việc cứ vờ vờ ở giữa như vậy

Sáng hôm sau, Tống Tử Phàm vừa mở mắt đã thấy được khuôn mặt say ngủ của cô đang ỏ trong ngực mình. Anh mỉm cười vuốt nhẹ tóc cô.

Cô gái này thật sự rất khó nắm bắt suy nghĩ. Mà cũng chưa chắc cô hiểu được suy nghĩ của bản thân mình. Hàn Khiết Tâm ơi Hàn Khiết Tâm, sao lại ngốc đến nỗi không hiểu được tình anh vậy hả?

Hay em cũng giống như nhân vật A.A. Ô-lê-nhi-na trong bài thơ của A.X. Pu-skin.

Tôi yêu em: đến nay chừng có thể

Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai;

Nhưng không để em bận lòng thêm nữa,

Hay hồn em đã gợn bóng u hoài.

Anh vẫn còn nhớ bài thơ của A.X. Pu-skin khi ông bị mối tình của mình từ chối.

Anh cũng rất băn khoăn không biết cô còn tình cảm với Kai không? Nhưng anh biết bản thân mình sẽ không vĩ đại như A.X. Pu-skin mà: Cầu em được người tình như tôi đã yêu em.

Anh sẽ không vĩ đại được như vậy. Càng không dâng người mình yêu cho kẻ khác. Kai về thì sao? Hiện tại cô là người phụ nữ của anh. Kai chẳng là cái thá gì cả.

Tống Tử Phàm vuốt nhẹ khuôn mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Hàn Khiết Tâm bị cảm giác đụng chạm da thịt liền cự mình tỉnh dậy. Chân mày cô cau lại tỏ ra khó chịu vì bị đánh thức.

Tống Tử Phàm nở nụ cười ngọt ngào nhất lại hôn lên trán cô.

-Buổi sáng tốt lành, bà xã.

Hàn Khiết Tâm cau mày chặt hơn, nhẹ vuốt vuốt cái mái đang che trán của mình. Trên môi không khỏi nở nụ cười nhẹ.

Người đàn ông này thật đặc biệt. Cô lại bị anh làm rung động nữa rồi. Nhìn anh lúc này thật đáng yêu.

-Thích không? Sau này ngày nào anh cũng làm vậy nhé.

Hàn Khiết Tâm quay đi khuôn mặt đỏ lên của mình. Cho cô rút lại cái suy nghĩ vừa nảy được không?

Cô nhìn lên đồng hồ, tròn to mắt ngồi bật dậy. Chín giờ sáng rồi, cô chưa từng ngủ muộn như vậy bao giờ.

Còn mẹ kế của cô nữa? Ai lo cho bà?

Hàn Khiết Tâm nhanh chóng tung chăn đứng dậy khỏi giường. Nhưng liền bị Tống Tử Phàm nắm tay kéo lại, theo quán tính cô ngã vào người anh. Không biết là may mắn hay là xui xẻo mà mỗi hai người cũng vì vậy mà chạm vào nhau.

Tống Tử Phàm nở nụ cười gian xảo, chuyện này anh không có ý à nha. Anh chỉ muốn nói đi Sáu sáng sớm đã đến và đang lo cho mẹ kế của cô mà thôi.

Hàn Khiết Tâm nhanh chóng đứng dậy đang hoảng, ánh mắt cô liền sụp xuống đầy bối rối.

-Em đi xuống xem bà ta thế nào?

Cô nhanh chóng đi như bay ra ngoài nhưng lại bị anh ôm lại.

-Dì Sáu lo cho bà ấy được rồi. Em thay đồ đi, anh đưa em đến một nơi.

-Đi đâu?

Cô tỏ ra ngạc nhiên liền hỏi.

-Bí mật.

Tống Tử Phàm đưa một ngón tay lên miệng, còn nháy mắt với cô. Bộ dáng rất thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hàn Khiết Tâm hiện tại đang đi song song với anh. Bên phải hai người là bờ sông có những chiếc thuyền, ghe qua lại, những cây lục bình trôi bồng bềnh trên mặt sông. Còn bên phải là những chiếc ghế đá và những tán cây lớn đôi khi lại có hai ba người ngồi ở đó, nhưng đa số đều là tình nhân.

Tống Tử Phàm tay rút túi quần lâu lâu lại liếc nhìn cô đang đi bên cạnh. Cánh tay đang đặt trong túi quần cũng cựa quậy từng ngón. Lúc này anh thật muốn nắm tay cô như những cặp tình nhân ở đây.

Còn Hàn Khiết Tâm từ đầu đến cuối cô chỉ khoanh tay, chân dạo bước, mắt nhìn qua những chiếc ghe nhỏ cùng với những bụi lục bình đang qua lại giữa những con sóng lớn kia.

Cô cảm thấy đời mình cũng như những bụi lục bình đó vậy. Bồng bềnh, trôi nổi không hề có điểm dừng.

Tuy sống ở nước ngoài nhiều năm nhưng không phải cô không tìm hiểu gì về quê nhà.

Cô còn nhớ bài thơ mang tên Hoa Lục Bình của Dung Nguyên.

Lục Bình một kiếp lênh đênh .

Thần thờ trôi mãi trôi quên đường về .

Chập chùng sóng vỗ bốn bề .

Hết sông đến biển chẳng nề thân hoa .

Nó giống cô. Quên cả đường về cứ lao đầu về phía trước mà không biết mình sẽ dừng lúc nào. Điểm dừng của cô, còn xa lắm.

-Bâng khuâng trời rộng nhớ sông dài.

Tống Tử Phàm đột nhiên lên tiếng. Anh có được coi là trời rộng không nhì? Nhưng cô chắc chắn là sông dài. Dù có ở rất gần với cô anh cũng cảm thấy nhớ nhung và xa cách.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười. Anh đang mượn thơ Huy Cận để nói lên điều mình muốn nói sao? Nhưng tiếc quá, cô không có phúc phần đó.

-Em biết yêu nước là gì không?

Hàn Khiết Tâm nhìn anh. Sao anh lại hỏi như vậy, định kiểm tra lòng yêu nước với cô không? Nhưng tiếc quá cô cũng không biết là gì và nó bắt đầu từ đâu.

-Yêu nước bắt đầu từ yêu một người, sau đó sẽ yêu gia đình của người đó, tới yêu ngôi nhà, xóm làng của người đó...và cuối cùng tình yêu đó lớn dần sẽ chuyển thành yêu nước.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười. Tình yêu nước của anh quả nhiên cao cả. Cao cả đến nỗi cô không thể nghĩ đến.

-Hàn Khiết Tâm, em có yêu mảnh đất Sài Gòn này không?

Tổng Từ Phàm đột nhiên quay lại hỏi cô.

Hàn Khiết Tâm bất ngờ nhìn anh. Cô nên trả lời thế nào mới phải? Anh đang hỏi đồ cô sao? Nhưng cô cũng rất nhanh chóng trả lời.

-Tất nhiên là có.

-Như vậy là em cũng đã yêu anh.

Hàn Khiết Tâm chết sững nhìn anh. Cô có nên nói anh quá tự luyến không nhỉ? Tình cảm cô còn chưa xác định rõ mà anh... Thiệt bó tay.

-Khiết Tâm, nếu em đã yêu Sài Gòn thì yêu luôn cả anh nhé. Làm bạn gái anh đi?

Tổng Từ Phàm xoay người lại đối diện cô, đưa một tay về phía cô.

Anh nhất định sẽ không để cô như cánh lục bình kia phải trôi lênh đênh mà không biết phải lờ về đâu.

Hàn Khiết Tâm cau mày. Dường như việc này đến quá nhanh, cô không có thời gian suy nghĩ. Càng không biết được rõ bản thân mình. Cô sợ mình lại giống như hai năm trước. Biết rằng Tổng Từ Phàm và Kai hoàn toàn là hai người nhưng họ đều là đàn ông. Mà đàn ông đều sẽ bạc tình như nhau thôi.

-Anh...anh hiểu rồi...

Tổng Từ Phàm nhìn cô nở nụ cười khổ. Bàn tay đang đưa lên cũng hạ xuống một cách tuyệt vọng.

Hàn Khiết Tâm vẫn giữ thái độ im lặng. Cô đang thắc mắc anh đã hiểu cái gì. Rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì mà bảo đã hiểu. Rõ ràng anh không hiểu. Cô nở nụ cười khổ, quả nhiên nhìn mặt anh cô liền biết anh không hiểu. Mà cô thì cần một người hiểu mình chứ không cần một người thích suy diễn.

Tổng Từ Phàm đột nhiên nắm lấy tay cô kéo đi.

-Đi theo anh.

Hàn Khiết Tâm vẫn im lặng để anh kéo đi.

Cô không biết mình đã bị kéo đi đến đâu nhưng nơi đó dường như là một bến cảng. Xung quanh có rất nhiều tàu lớn chứ không còn là những chiếc thuyền nhỏ lúc nãy nữa. Chắc đây là cửa biển.

Tổng Từ Phàm đột nhiên lấy một chiếc khăn che mắt cô.

-Ngoan ngoãn đi theo anh.

Anh lại dìu cô đến một nơi gần đó.

Đột nhiên anh buông hai vai cô ra, bước về phía trước.

Hàn Khiết Tâm nhẹ mở chiếc khăn che mắt cô.

Cô tròn to mắt ngạc nhiên. Một tấm ảnh lớn, rất lớn đang ở phía sau anh, tấm ảnh đó là hình của cô. Còn riêng anh cũng đang cầm chiếc bánh kem. Tấm ảnh phía sau đột nhiên hiện ra dòng chữ màu đỏ.

Chúc mừng sinh nhật em.

Cô chợt đen mặt lại. Tay cầm chiếc khăn đột nhiên buông lỏng. Hàn Khiết Tâm nhẹ xoay người bỏ đi.

Cô ghét thứ đó. Cô ghét bánh kem. Cô ghét sinh nhật. Nếu hôm nay thay vì tổ chức sinh nhật cho cô thì đưa cô đến viếng mộ mẹ còn có lý hơn.

Hôm nay cũng là ngày giỗ của mẹ cô mà. Cô ghét nó. Một giọt nước mắt nhẹ rơi xuống.

Bầu trời vốn trong xanh đột nhiên đổ từng hạt mưa bất chợt dập tắt đi những ngọn nến vừa được thắp sáng.

Tổng Tử Phàm nhìn cô. Anh biết hôm nay là ngày gì chứ, nhưng anh muốn cô chấp nhận việc này. Thay vì đau buồn cho ngày hôm nay thì hãy vui cười chào đón tuổi mới.

Mẹ cô chắc chắn cũng không muốn cô mãi như vậy.

Hàn Khiết Tâm chạy nhanh trên đường. Cô ghét ngày hôm nay, càng ghét ai tổ chức sinh nhật cho mình. Sao anh lại không hiểu?

Cô rất ghét nó. 20 tháng 7? Cô ghét nó, rất rất ghét.

Cô cứ chạy cứ chạy mãi mà không biết mình chạy đến đâu. Cô chỉ muốn chạy thật nhanh để trốn tránh cái hiện tại khắc nghiệt này.

Bỗng một chiếc xe lao về phía cô, Hàn Khiết Tâm vẫn không để ý mà chạy tiếp ra đường.

Chiếc xe lao thẳng về phía cô với vận tốc rất nhanh. Tiếng còi xe inh ỏi cùng tiếng la hét của người lái xe.

Bỗng có người kéo cô lại, tránh xa chiếc xe kia.

Hàn Khiết Tâm bất ngờ ngã vào người đó. Người đó cũng ôm chặt lấy cô không có dấu hiệu muốn buông.

-Em vẫn ngốc như vậy.

Tiếng người đó vang lên như đánh thức Hàn Khiết Tâm từ trong u mê.

Cô tròn to mắt nhìn người đang ôm lấy eo mình kia.

Là Kai...là Kai..

Cô vội bật người dậy, vội đẩy Kai ra. Cô thật sự không ngờ mình lại gặp anh trong tình huống này.

-Ai ăn hiếp em, nói anh nghe...anh đánh người đó giúp em.

Kai khẽ cười đưa tay véo nhẹ mũi cô, đẩy về sững ngơ.

Hàn Khiết Tâm nhìn Kai. Hai năm không gặp, anh có vẻ không thay đổi gì cả. Nhưng cô đã không còn yêu anh nữa rồi.

Kể từ ngày ở thung lũng tình yêu giữa hai người đã trở thành người dung nước lã.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Kai nhìn phản ứng của cô liền cười khỏ...Đều do anh tự chuốc lấy thôi. Hai năm trước là anh phản bội cô... Cô hận anh là điều dĩ nhiên.

Nhưng không hiểu sao anh lại thấy đau đớn thế này? Rõ ràng là biết rõ kết quả rồi mà.

-Nói chuyện với anh một lát được không?

-Xin lỗi, tôi không có thói quen nói chuyện với người lạ.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười lạnh đầy vẻ châm biếm rồi quay người đi.

Cô thật sự ghét người này. Ghét kẻ cho cô niềm tin, hạnh phúc xong rồi lại nhẫn tâm cướp đoạt đi tất cả. Đưa cô lên đến tận mây xanh rồi buông tay cho cô rơi tự do xuống. Cảm giác đó đau đớn lắm. Cô không muốn thêm lần nữa đâu.

-Cho anh mười phút thôi. Không làm mất nhiều thời gian của em chứ?

Kai chợt nắm tay cô lại. Anh dường như muốn níu kéo điều gì đó từ trong dĩ vãng.

-Tôi rất bận...mười phút cũng không có đề cho người lạ như anh.

Hàn Khiết Tâm lạnh lùng nhấn mạnh hai tiếng người lạ. Ánh mắt kiên định nhìn Kai. Rồi mạnh tay dứt tay lại.

Kai nở nụ cười khổ. Mười phút...đối với cô cũng khó khăn dữ vậy sao? Anh rõ ràng thấy hết tất cả những gì cô và chàng trai lúc nãy làm. Cô vẫn vậy và chàng trai ấy không hiểu cô. Mang cái mác chồng tương lai thì sao? Rõ ràng người hiểu cô nhất chỉ có anh.

Nhìn cô bước đi, càng lúc càng xa khuất sau lưng từng người từng người đi đường một...Anh vội đuổi theo.

-Tám phút thôi nhé...sáu phút cũng được...

Kai vừa chạy theo sau cô vừa hét lên.

Hàn Khiết Tâm cau mày...Mọi người xung quanh đang nhìn cô. Cô càng không thích mình bị chú ý.

-Anh có năm phút.

-Được. Chúng ta qua quán cà phê bên kia đi.

Kai nở nụ cười vô cùng rạng rỡ chỉ vào quán cà phê đối diện. Anh biết ngay mà. Suốt thời gian bên cô, anh quá hiểu cô.

Cũng vì quá hiểu mà anh cũng rất dễ dàng đánh mất cô.

-Anh nói đi.

Vừa mới ngồi xuống cô đã vào thẳng vấn đề. Đối với Kai, cô không muốn dây dưa quá lâu.

-Em uống gì, anh đi gọi?

-Cà phê nóng, không đường.

Kai chỉ nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi gọi.

Anh mang hay ly ra trước mặt cô rồi đặt nhẹ ly nước cam ép trước mặt cô rồi đặt ly cà phê ở chỗ mình. Quán cà phê tự phục vụ này anh thấy rất được ấy chứ. Cần gì tự làm sẽ thích hơn.

-Tôi không gọi nước cam.

-Anh nhớ em từng nói không thích cà phê.

-Con người cũng sẽ thay đổi...sở thích cũng thế.

Kai chỉ cười khổ đẩy ngược ly cà phê sang cho cô. Coi như anh nói không lại đi.

Hàn Khiết Tâm nhẹ thở dài. Hai năm, hai năm rồi cô không ngờ mình có thể gặp lại Kai. Từng chút ký ức dưới cơn mưa tháng bảy của năm đó lại ù về như thác lũ.

Thung lũng tình yêu, mưa, bánh kem, nến và hoa đèn là ký ức đóng góp vào một phần cho sự đau buồn của năm đó.

-Tâm, em đang nghĩ gì?

Kai đột nhiên hỏi.

-Năm phút bắt đầu.

Kai chỉ cười khổ. Đề do anh tự chuốc lấy cà mà.

-Em khỏe không?

-

Kai vội cười khổ chữa ngượng. Cô từng nói những câu hỏi như vậy rất vô vị. Nếu không khỏe cô sẽ không ở trước mặt anh.

-Em sống có tốt không?

-

Kai lại cười khổ. Rõ ràng anh biết đáp án rồi mà.

-Em còn yêu anh không?

-Không.

Kai lại cười một nụ cười mà cô cảm thấy nó có phần man mác buồn.

-Anh hy vọng chúng ta vẫn như trước kia...không làm người yêu cũng được nhưng có thể làm bạn được không?

-Trong từ điển của tôi không có hai từ: bạn bè.

Hàn Khiết Tâm nhìn qua màn hình điện thoại.

-Hết năm phút.

Rồi đứng lên rời khỏi chỗ đó.

-Coi như cho anh một ân huệ cuối cùng cũng được mà.

Kai vội đứng lên ôm lấy cô.

-Xin em đó.

-Buông tôi ra.

Hàn Khiết Tâm vội đẩy Kai ra nhưng Kai càng ôm chặt lấy cô hơn.

Bốp

Bỗng một bóng người như tia chớp vụt qua mặt cô, dấn xuống mặt Kai một nắm đấm khiến Kai ngã lăn ra đất.

Hàn Khiết Tâm thần thò nhìn người đó. Là Tổng Từ Phàm.

-Đi thôi, không cần bận tâm đến hạn người đó.

Anh vội nắm lấy tay cô kéo đi ra khỏi quán. Khuôn mặt vẫn đỏ lên vì tức giận.

Tên đó còn dám ôm cô nữa cơ. Anh không dạy anh ta một bài học, anh không mang họ Tổng.

Hiện tại, cô lại bị tổng vào xe anh.

Nhìn Tổng Từ Phàm hùng hục lửa giận mà chút giận lên chiếc xe cô chỉ thờ dài. Không hiểu sao mình lại có cảm giác giống như là bị bắt gặp có gian tình vậy.

Nhưng nhìn anh cô lại thấy rợn người. Lái xe cái kiểu gì thế chẳng biết. Cô không muốn phá vỡ tỉ số người chết vì tai nạn giao thông ở Sài Gòn hằng năm đâu. Nhìn lại cách anh lái xe cô cũng nghĩ lúc trước khi mình tức giận cũng thế. Đám đầu mà lái, lái càng hết ga càng thích. Nhưng bây giờ ngồi ở vị trí người chứng kiến cô mới thấy nó đáng sợ đến cỡ nào.

Người ta bảo những người thích Audi đều là những người nóng tính nhưng hôm nay cô thấy những người thích Mercedes cũng không ngoại lệ.

Bỗng cô nhìn ra ngoài cửa xe. Một chiếc xe cấp cứu đang chạy với vận tốc khá nhanh đi chiều ngược lại với cô, tiếng còi cấp cứu reo ầm ỏi.

Hàn Khiết Tâm thờ dài. Chiếc xe đó đang đi về phía quán cà phê lúc nãy. Đã xảy ra chuyện gì sao?

Lúc này cô thấy Kai ngã lăn ra đất nhưng cô dường như thấy anh cố ngồi dậy, giống như là anh đang cố chống đỡ vậy. Có khi nào anh gặp chuyện gì không?

Hàn Khiết Tâm đột nhiên cười khò. Từ bao giờ cô thích suy diễn vậy? Kai mà cô từng biết đâu yếu đuối đến thế. Quán quân Teakwondo làm sao chỉ vì một cú đánh mà phải cần đến cấp cứu cơ chứ.

Nhưng nếu anh ta thật sự bị gì Tổng Từ Phàm sẽ bị buộc tội cố tình gây thương tích.

Như vậy chẳng phải rất phiền phức sao? Anh đang lo một vụ nghiên cứu sản xuất ô tô thế hệ mới, không thể vì vụ kiện tụng mà bị trì hoãn được.

Tổng Từ Phàm lại lôi cô hùng hục vào trong nhà. Nhưng lần này không phải nhà cô mà là nhà anh.

Vừa vào đến nhà anh đã vung cú đá vào cái ghế sofa trước mặt. Rồi ngồi xuống, uống lấy uống để nước trong ấm trà.

Cô chỉ thờ dài nhìn anh. Hiện tại, cô chẳng biết nói gì. Cô lại càng không phải người thích hợp với việc giải thích. Cuộc sống đối với cô là để sống chứ không phải để giải thích. Mà việc này có gì để giải thích chứ.

Cô chẳng làm gì sai hết.

-Em không giải thích sao?

Nhìn cô vẫn ngồi im Tổng Tử Phàm có cảm giác như anh chẳng là cái gì của cô vậy.

-Giải thích... Tôi không sai.

Hàn Khiết Tâm lạnh lùng lên tiếng. Cuộc sống là để sống chứ không phải để giải thích, đó là phương châm sống của cô. Cô cũng chưa từng làm chuyện vô nghĩa như đi lèo đèo theo người khác để giải thích một vấn đề nào đó.

Tổng Tử Phàm cười nhạt nhìn cô. Anh biết cô không sai nhưng anh chỉ muốn nghe một lời nói của cô thôi mà. Giống như là để khẳng định vị trí của mình trong cô vậy. Đáng tiếc, anh chẳng là gì.

-Trong lòng em anh có vị trí như thế nào?

Hàn Khiết Tâm cười nhạt rồi đứng dậy bước đi. Cô không muốn trả lời những câu vô nghĩa.

-Bảng diện tích của đất nước Việt Nam.

Vừa dứt câu cô liền bỏ đi.

Tổng Tử Phàm lại nhìn cô. Diện tích Việt Nam?

Anh lại lắc đầu cười khỏ. Không phải anh cũng có được một vị trí trong lòng cô đó sao. Diện tích một đất nước là vị trí của anh trong lòng cô sao? Như vậy không phải đã chiếm được 50% rồi đấy chứ. Anh chỉ cần sang bằng thêm một cái đất nước nữa là đủ.

Tổng Tử Phàm nở nụ cười lật đật tung người lên phòng. Anh cần tra cứu bản đồ để xem tiếp theo anh sẽ xâm chiếm đến vị trí nào. Trung Quốc hay là Nga đây...còn không là Mỹ.

Hàn Khiết Tâm, em quả nhiên nghịch ngợm.

Tổng Tử Phàm mở nhanh bản đồ ra.

Anh chốt hết hồn, mở to mắt nhìn vị trí Việt Nam trên bản đồ thế giới.

Tổng Tử Phàm nhanh chóng mở điện thoại ra nhắn tin cho cô.

Em nói là diện tích Việt Nam ở bản đồ đất nước hay bản đồ thế giới vậy?

Rất nhanh anh đã nhận được tin đáp.

Bản đồ thế giới.

Tổng Tử Phàm thật sự khóc không ra nước mắt. Anh rõ ràng bị cô chơi, một vô đầu.

Sao nó lại bé tí tẹo thế này?

Như vậy cô không trả lời anh còn thấy được an ủi hơn. Còn cái vị trí này, anh thật bất lực.

Hàn Khiết Tâm ngồi trên taxi miệng không khỏi cười tủm tỉm. Nhìn cái icon đang khóc anh vừa gửi cô không khỏi mắc cười.

Quả nhiên, ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Đồ địa lý đòi giới lịch sử... có khác.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Hàn Khiết Tâm bước nhanh vào nhà, thả mình lên ghế sofa.

Tuyết Như đang xem phim cũng chỉ thờ dài nhìn cô.

Hàn Khiết Tâm quả nhiên là Hàn Khiết Tâm, cô luôn chọn cách trốn tránh trong tình cảm. Việc cần làm là phải đã thông nó.

-Con với Tử Phàm sao rồi?

Hàn Khiết Tâm nhìn bà đầy khó hiểu.

-Sao là sao? Chẳng có gì cả.

-Con rõ ràng đã đặt Tử Phàm vào trong tim...tại sao còn rạch ròi ranh giới?

-Tôi có sao?

-Yêu chỉ cần biết đến hiện tại là đủ rồi... Đừng tính đến sau này. Ta có thể thấy Tử Phàm rất yêu con.

Hàn Khiết Tâm nhìn bà. Cô thật sự không dám bước tới. Cô luôn rạch ra ranh giới giữa hai người. Cô sợ nó phát triển ngày một lớn hơn nên cứ dè dặt. Rốt cuộc người chịu đau chỉ là cô.

-Con nghĩ ba con là người như thế nào...ông ấy dù có muốn gả con thì cũng phải chọn người...Tử Phàm là thằng đàn ông tốt...con phải biết nắm bắt.

Thấy thái độ bần khoản của cô Tuyết Như nhanh chóng nói vào.

Quan sát bao nhiêu lâu nay bà biết rõ Tống Tử Phàm là người như thế nào. Hàn gia lại có ơn với Tống gia, có chết Tống gia cũng phải báo đáp. Đó là lý do bà quyết định nói giúp cho anh.

-Bà biết tôi gặp anh ta lần đầu tiên ở đâu không? Ở khách sạn đấy.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười mỉa mai. Lý do cô bần khoản nhiều nhất là đây. Bằng lòng bây giờ hai người quan hệ rất tốt nhưng biết đâu anh ta chán cơm thềm phở. Cô thà là ngọc vỡ chứ không thềm làm ngói lạnh trong trường hợp như thế.

Tuyết Như nhìn cô. Không phải lần đầu tiên hai người gặp là ai nhà họ Tống sao? Sao lại biến thành ở khách sạn?

-Lúc đó anh ta đang muốn làm chuyện đó với một cave. Tôi làm sao có thể tin tưởng anh ta đây?

Tuyết Như lại nhìn cô. Bà có chút không tin nổi. Tống Tử Phàm bề ngoài đạo mạo, chính nhân quân tử thế mà. Làm sao có thể, hay chỉ là hiểu lầm.

-Việc đó... Khiết Tâm...quan trọng là hiện tại...đừng nghĩ đến quá khứ. Bây giờ con chỉ cần biết Tử Phàm yêu con là đủ.

Hàn Khiết Tâm đứng dậy bỏ lên phòng, cô không muốn tiếp diễn lại cuộc nói chuyện này nữa. Tại sao Tống Tử Phàm làm gì cũng đúng còn cô lúc nào cũng sai vậy? Cô rõ ràng không làm gì sai cả.

Cũng vì cuộc nói chuyện đó mà một tuần của hai người tương chừng như tốt đẹp lại biến thành chiến tranh lạnh như trước. Cô vẫn là người không bao giờ thấy mặt ở nhà, còn Tuyết Như lại là thành phần cố hữu.

Trời hôm nay lại mưa, một cơn mưa bất chợt.

Hàn Khiết Tâm thờ dài. Rõ ràng khi nãy trời còn nắng mà, đúng một cái đã ào ào từng đợt mưa. Bây giờ cô đã hiểu câu Sài Gòn nắng mưa thất thường là như thế nào. Người ta còn đem tính tình con gái so sánh với thời tiết Sài Gòn nữa mà.

Cô vội chạy đi tiếp chỗ nấp.

Chết tiệt! Cô không mang theo dù.

Cô cứ chạy từng đợt mưa rơi tí tách rồi rớt lại từng hạt trên người cô. Khiến chiếc áo vest công sở màu xám của cô đổi màu và trở nên ướt át.

Rất may phía trước cô là một trạm xe buýt, cô nhanh chóng chạy vào đó nấp.

Nhưng mưa quá lớn, trạm xe buýt chỉ là một chỗ nhỏ nên không che được cho cô. Xung quanh lại không hề có lấy một chiếc taxi.

Hàn Khiết Tâm chỉ thờ dài. Coi như hôm nay cô xui xẻo.

Bỗng một có một bóng người lao đến che cho cô, trên tay người đó còn cầm theo một cây dù.

Hàn Khiết Tâm nhìn người đang đứng trước mặt đó rồi thờ dài.

Lại là Kai.

Sao người đó không phải anh? Một tuần nay cô chưa thấy mặt anh, nghe nói anh đi công tác bên Đức để nghiên cứu thêm về dòng xe mới. Cô không có thói quen gọi điện nên chỉ biết được nhiều đó. Nhưng lúc này nhìn thấy người đứng trước mặt mình là Kai, cô lại thấy hụt hẫng.

- Sài Gòn nắng mưa bất chợt lắm. Em phải biết chăm sóc bản thân mình chứ.

Kai nhẹ xoa đầu cô, trên môi anh vẫn giữ nụ cười ấm áp.

Giờ phút này anh thật sự muốn nói cho cô biết một bí mật mà anh đã cất giữ trong lòng hai năm qua. Anh còn yêu cô, yêu rất nhiều. Nhưng anh tình nguyện đứng ở cương vị là một người bạn để chăm sóc cô. Nếu không làm như vậy, anh sợ mình không thể làm được nữa.

- Cảm ơn, nhưng tôi không cần.

Hàn Khiết Tâm tỏ ra lạnh lùng liền bỏ đi. Cô không muốn ở cùng một chỗ với anh.

Kai nhìn cô, ánh mắt có chút man mác buồn nhưng rất nhanh chóng liền đuổi theo cô.

- Cầm lấy đi.

Anh đưa cho cô một cây dù khác rồi quay lưng bỏ đi.

Hàn Khiết Tâm nhìn theo bóng lưng anh.

Cô có cảm giác Kai có thứ gì đó rất lạ. Bóng dáng ấy còn cô đơn hơn cả cô. Cô cứ nghĩ mình hận anh nhiều lắm nhưng khi nhìn thấy anh cô lại phát hiện mình không hận anh nhiều như đã tưởng.

Cô nở nụ cười khổ rồi quay lưng bước đi. Từ bao giờ tâm hồn cô trở nên trầm lắng đầy án văn chương sắc súa như vậy.

Ngày hôm sau cô vừa bước vào đại sảnh công ty, tiếp tân đã mang đến đưa cho cô.

- Tổng giám đốc, có người gửi cho cô.

Cô tiếp viên vội đưa cho cô một bó hoa đầy những lá tiền được xếp lại rất tỉ mỉ.

Hàn Khiết Tâm chỉ gạt đầu rồi cầm bó hoa tiền ấy lên phòng. Cô đang thắc mắc không biết ai khủng như vậy. Tặng như thế này chỉ bằng chuyển tiền vào tài khoản cho cô còn thực tế hơn.

Đặt bó hoa lên bàn làm việc, cô vội cởi chiếc áo vest bên ngoài ra để chuẩn bị nhào đầu vào công việc.

Bỗng một lá thư rơi ra khỏi bó hoa.

Hàn Khiết Tâm cau mày nhặt lá thư lên. Không phải thư khủng bố đó chứ?

Tại Đức, ngày 29/7/XXXX.

Thân gửi, người anh yêu!

Khiết Tâm làm sao bây giờ? Anh nhớ em chết mất.

Hay em gọi điện cho anh đi, nhá máy cũng được.

Anh sắp không chịu được rồi, hay anh bay về liền nhé!

Hoa tự tay anh làm đấy, không được bỏ.

Tiền trong đó anh lấy nó ra từ trong túi séc 10.000 đô của em lúc trước đấy. Nên không được bỏ. Và đặc biệt cấm em không được, không có anh mà thừa nước đục thả câu nghe chưa? Anh có cài camera theo dõi ấy.

Nhớ em, nhớ em, nhớ em... Anh muốn hét lên cho cả thế giới biết anh nhớ em. Nhưng lúc anh viết bức thư này đang là ban đêm. Anh sợ bị cảnh sát bắt vì tội phá rối trật tự, lúc đó anh sẽ không về gặp em được đâu.

Lần đầu anh viết thư tay, chữ anh có hơi xấu. Em thông cảm.

Và cuối cùng Anh yêu em, Khiết Tâm.

Người gửi: Chồng tương lai của em- Tống Từ Phạm.

Hàn Khiết Tâm vừa đọc bức thư vừa khóc cũng vừa cười trong từ câu chữ của anh.

Cô còn nhớ lần đầu tiên của hai người cô đã để lại một tấm séc 10.000 đô không ngờ anh lại dùng trong trường hợp này. Lần đó cô chỉ muốn để lại 10.000 đồng chộc cho anh tức chơi. Nhưng trong bóp không có tiền lẻ chỉ có mỗi tấm séc đó thôi.

Nói không cảm động tức là cô thuộc hàng sắt đá rồi. Nhưng đó là trước kia, còn hiện giờ cô đã bị anh nung đến tan chảy.

Cô cũng rất nhớ anh. Nhớ một Tổng Từ Phàm ngốc nghếch cứ làm cô cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ngày hôm sau, cô cũng lại nhận được một đóa hoa tiền to, cùng với một bức thư bảo nhớ cô. Chắc anh biết cô không thích hoa thật nên mới tặng hoa tiền.

Ngày hôm kia cũng thế.

Ngày hôm nọ cũng vậy.

Sáng nào cô cũng nhận được hoa và thư từ anh.

Dường như anh muốn đưa hết tài sản cho cô thì phải.

Hàn Khiết Tâm nhìn bảy đóa hoa tiền ở trên bàn liền thở dài.

Coi như cô thua đi. Ai bảo anh luôn làm chuyện ngốc nghếch như vậy làm chi.

-Chị Vy, đặt vé máy bay sang Đức vào ngày mai giúp em.

Cô điện thoại ở trên bàn ra gọi cho chị trợ lý riêng của mình. Chưa để trợ lý Vy hó hê cô đã tắt máy.

Trợ lý Vy nhìn chiếc thoại trên bàn liền nổi đóa. Cô muốn từ chức quá. Lại tăng ca, sắp tổng lại trốn việc. Cô có nên đi thưa kiện không?

Hàn Khiết Tâm vừa xem xong hai dự án lớn liền gục lên bàn ngủ tạm. Đạo này cô ngủ không ngon. Cứ cảm thấy giường trống trải với thiếu thiếu cái gì đó.

Một giờ trưa, cô cũng chịu ngồi dậy khỏi bàn. Cô không ngờ mình chỉ định nhắm mắt một tý đã ba tiếng đồng hồ.

Cô nhẹ vươn vai, bỗng chiếc áo đang khoác trên vai cô rơi xuống.

Hàn Khiết Tâm cau mày nhặt chiếc áo lên.

Là áo vest nam, nhưng chiếc áo này không phải của Tổng Từ Phàm. Là của ai vậy chứ?

Cô nhìn chiếc áo vest đen một hồi, mùi hương của nó cô thấy rất quen nhưng không nhớ là ở đâu.

Rốt cuộc là của ai vậy chứ?

-Tổng giám đốc, tôi đã đặt vé máy bay rồi. Sáng ngày mai lúc tám giờ.

Trợ lý Vy từ bên ngoài đi vào thông báo cho cô.

Hàn Khiết Tâm đảo mắt nhìn trợ lý Vy.

-Lúc này có ai đến đây không vậy?

-Có, tổng giám đốc Vũ bên Vũ Gia đến, nhưng chỉ được một lát rồi đi.

Trợ lý Vy nở nụ cười thật tươi nói. Cô mới về làm trợ lý cho Hàn Khiết Tâm được một năm nên không hiểu biết nhiều việc của cô. Với lại chuyện riêng của sếp cô cũng không dám hỏi đến. Mà anh chàng đó quả nhiên là đẹp trai nha. Như ánh nắng ban mai ấy.

-Tôi biết rồi. Chị đi làm việc của mình đi.

Hàn Khiết Tâm nhìn vào chiếc áo vest đầy phức tạp. Kai vừa mới đến đây. Cô có nên nhắc nhở anh ta giữ chừng mực không? Cô thật không muốn mình vừa nhận ra tình cảm thật sự lại bị một việc như vậy phá rối.

Kai hiện tại chỉ là quá khứ, cô nên nhìn về hiện tại và tương lai.

Trợ lý Vy nhìn cô chỉ thờ dài rồi đi ra ngoài làm việc của mình. Chỉ mong chuyện tình của sếp suôn sẻ cho trợ lý như cô khỏe khoắn còn đi tìm người yêu nữa.

Tại Đức.

Hàn Khiết Tâm hiện tại đang đứng trước khách sạn nơi anh ở.

Holiday Inn Berlin City East Side nằm ở khu phố thời thượng Friedrichshain của thành phố B.

Cô đứng quan sát một lúc rồi gật đầu hài lòng.

Có mắt nhìn đấy.

Hàn Khiết Tâm nhẹ nhàng kéo vali vào, cô cũng đã đặt một phòng tại đây.

-Xin hỏi quý khách cần gì ạ.

Nhân viên tiếp tân nở nụ cười hòa nhã cúi chào với cô.

-Tôi muốn nhận phòng.

Hàn Khiết Tâm vừa nói vừa đưa thông tin đặt phòng trực tuyến qua điện thoại cho nhân viên tiếp tân kiểm chứng.

Sau khi làm xong một thủ tục cô cũng nhận được phòng của mình.

Hàn Khiết Tâm thả người lên chiếc giường rộng trong phòng.

Lâu quá không đi máy bay đường dài. Thật mệt mỏi, cô cần đi tắm trước đã.

Cô nhẹ nhàng cởi bỏ mấy cái khuy áo trên ngực ra. Chiếc váy trắng cũng vì vậy mà hở một bên vai.

Bỗng cửa phòng vang lên từng tiếng chuông.

Cô cau mày. Ai mà đúng lúc vậy cả?

Chắc là nhân viên phục vụ.

Hàn Khiết Tâm kéo hờ chiếc áo lại rồi đi mở cửa.

-Ai đó?

Cô mở cửa vừa đủ để lộ đầu ra bên ngoài. Hiện tại cô ăn mặc không đàng hoàng một chút nào.

Chợt có bóng người lao đến ôm chầm lấy cô. Cô đẩy cô vào bên trong rồi tiện chân đóng cửa lại.

Hàn Khiết Tâm giật mình xém chút hét toáng lên. Cô cứ tưởng là tên sắc lang nào, ai ngờ là Tống Tử Phàm.

Anh đánh hơi nhanh thật. Thật ra lúc cô đang làm thủ tục nhận phòng thì anh đang đứng bàn chuyện với đối tác gần đó.

-Anh buông em ra đi.

-Làm sao buông được, có biết hai tuần nay anh nhớ em lắm không?

Tống Tử Phàm như con sói hoang bá đạo chiếm lấy môi cô. Xa cô có hai tuần mà anh cứ tưởng là mình đã cảm ngang ngọn gió suốt mấy mùa thu.

-Khiết Tâm, anh nhớ em.

Hàn Khiết Tâm cũng nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của anh, tay cũng quàng qua cổ anh như một lời mời gọi.

-Tử Phàm, em nhận ra một điều: trên đời này nếu em không yêu anh thì vĩnh viễn cũng sẽ không yêu thêm được ai khác nữa.

Cô nhìn thẳng vào trong mắt anh như khẳng định.

Cô nhớ anh. Nhớ con người này.

Tổng Tử Phàm đơ người. Anh nghe nhầm thì phải? Có ai nhắc lại giúp anh không?

Cô nói cô yêu anh, anh thật sự đang nằm mơ sao? Anh sợ cảm giác hụt hẫng khi thoát ra từ giấc mơ.

-Anh có nghe nhầm không? Em nói lại đi.

-Trên đời này nếu em không yêu anh, em cũng sẽ không yêu ai khác.

-Anh không nghe rõ. Lỗi tai anh có vấn đề rồi.

Hàn Khiết Tâm cau mày. Anh đang chơi cô à? Một sự việc cô đã nhắc hai lần rồi... Cô không muốn nhắc mãi một vấn đề đâu.

-EM YÊU ANH.

Cô khẽ sát vào tai anh hét lên.

Tổng Tử Phàm nhăn mày lại. Lỗi tai anh bị cô làm cho ong ong trong vui sướng.

-Anh biết rồi.

Anh lại nhấn chìm cô trong từng nụ hôn bá đạo của mình.

Hàn Khiết Tâm có chút hụt hẫng. Chỉ một câu Anh biết rồi là được sao? Câu trả lời của anh cô có chút không hài lòng.

-Anh cũng yêu em

Tổng Tử Phàm vừa chiếm lấy môi cô vừa nói. Anh dường như cảm nhận được cảm xúc của cô.

Cuối cùng anh cũng chinh phục được cô nàng bất cần này rồi. Anh có nên ăn mừng không?

Hai người bắt đầu triển miên trong nụ hôn của mình.

Xế chiều, hai người rời khỏi khách sạn tay trong tay dạo bước trên đường phố của nước Đức.

Hàn Khiết Tâm dựa vào vai anh. Cảm giác này thật hạnh phúc. Nếu có đánh đổi bằng tất cả cô cũng tình nguyện.

-Em có thích nước Đức không?

Tổng Tử Phàm nhìn cô hỏi.

-Không.

Hàn Khiết Tâm không ngần ngại liền trả lời.

-Why?

Tổng Tử Phàm khó hiểu nhìn cô. Nước Đức cũng khá đẹp mà. Phụ nữ không phải rất thích những nơi như vậy sao?

-Lý do rất đơn giản...em không thích Adolf Hitler.

Tổng Tử Phàm đột nhiên phì cười.

Không thích Adolf Hitler là không thích luôn cả nước Đức. Logic của cô quả nhiên chỉ có một.

-Thay vì áp dụng để chế Đại Đức và nhiều chính sách độc tài thì sao không chọn một phương án khác. Cứ đánh nhau mãi chả được cái gì.

Tổng Tử Phàm lại nhìn cô. Đừng bảo với anh cô đang định giảng cho anh môn lịch sử. Môn ấy anh buồn ngủ nhất. Những vấn đề chiến tranh anh xin phép lui trước.

Hàn Khiết Tâm phì cười.

-Yên tâm. Em là người ghét chiến tranh yêu hòa bình mà.

Tổng Tử Phàm lại che miệng cười với cô. Ghét chiến tranh yêu hòa bình mà ở nhà tình hình của cô và mẹ kế cũng y như chiến tranh lạnh giữa Mĩ và Liên Xô. Bó tay. Đến bao giờ thì chiến tranh lạnh đó mới có hồi kết đây.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hai người nắm tay bước từng bước dạo trên con đường của Berlin, Đức.

Tổng Tử Phàm miệng không ngừng nở nụ cười ngây dại. Ai biết bao giờ anh hạnh phúc đến nhường nào.

Hàn Khiết Tâm lâu lâu lại liếc sang nhìn anh. Có phải anh bị chạm cọng dây nào rồi không?

Anh cứ cười như vậy làm ai cũng phải nhìn ngó hai người.

Mà cô lại là người không thích bị chú ý.

Cô có nên lờ ngược anh trở về khách sạn hay không? Cô không muốn bị người khác hiểu lầm rồi gọi cho người đến bắt vào trại tâm thần đâu.

-Em đang nhìn gì vậy?

Thấy cô cứ nhìn dáo dác xung quanh Tổng Tử Phàm không khỏi tò mò.

-Em đang nhìn xem có xe chó nào đến bắt anh đi hay không thôi.

Hàn Khiết Tâm tỏ ra rất ngây thơ.

Tổng Tử Phàm cau mày. Xe chó? Cô coi anh là con ki ki chắc.

-Hiện tại, anh đã thăng chức làm Chihuahua(Chiwawa) của em...em có nghĩa vụ phải giữ anh.

Tổng Tử Phàm tròn mắt nhìn cô. Hàn Khiết Tâm coi anh như thú cưng, anh có nên vui không đây?

-Em...

Tổng Tử Phàm nghiêng răng.

-...Chết chắc rồi...

Chưa đợi Tổng Tử Phàm nói hết câu cô đã bỏ chạy. Chihuahua của cô nổi giận thật rồi.

-Tâm, đứng lại cho anh...

Tổng Tử Phàm vừa hét lên vừa chạy theo sau cô.

-Em không ngu...

Cô quay lại nở nụ cười kèm theo cái lè lưỡi với anh.

Ánh mắt bình minh chiếu vào người cô khiến cô như có ánh hào quang rực rỡ.

Tổng Tử Phàm đột nhiên đứng lại.

Trong cô thật sự rất đẹp. Lúc này, cô thật sự cùng ánh bình minh đỏ rực hòa làm một.

Dáng vẻ nhỏ nhắn đậm chất phương Đông, cùng với mái tóc đen bóng tung bay trong gió làm cô nổi bật nhất ở trên con đường này.

Anh thật sự không thể phủ nhận được rất cô rất có sức hấp dẫn. Rõ là con tiểu yêu mà.

-Tâm, đợi anh...

-Anh có giỏi thì đến đây bắt em...không em sẽ kêu xe bắt chó bắt anh.

Tổng Tử Phàm tung người đuổi theo cô.

Cứ thế hai người lại đùa đùa nghịch nghịch ở trên đường.

Chạy một quãng đường dài cuối cùng cô cũng thấm mệt.

Lâu rồi không chạy, bây giờ chạy chưa đến 400 mét đã thở không ra hơi.

Cô ngừng lại thở hổn hển liếc nhìn cái tên Tống Tử Phàm đang đứng bên cạnh.

Cũng tại anh, cô cứ tưởng sẽ như trong phim chạy chừng mấy bước anh đã đuổi kịp mà bắt cô lại. Ai ngờ đòi thực thật phũ phàng, anh để cho cô chạy một quãng xa ới là xa anh mới chạy theo. Giờ con nhe răng cười được nữa.

-Mệt chưa...tập thể dục buổi chiều tốt cho sức khỏe.

Tống Tử Phàm vừa nói vừa đưa cho cô lon nước.

Cô lờm anh một cái. Xin lỗi, cô không cần. Mệt chết đi được.

Hàn Khiết Tâm nhận lấy lon nước từ tay anh. Rất nhanh liền mở ra. Xem ra biết điều đấy.

Bụp...

Vừa mới mở ra, bao nhiêu ga trong lon đều phun ra bắn tung té vào mặt cô.

Hàn Khiết Tâm mặt đỏ sẫm, tay đang cầm lon nước bóp chặt lại khiến lon nước biến dạng. Tiếng răng chạm vào nhau kêu ken két.

-Tâm, anh xin lỗi...xin...

Tống Tử Phàm nhanh chóng lấy khăn tay lau cho cô. Sự thật anh không cố ý, chỉ tại lúc này mãi chạy đuổi theo cô nên mới... Anh không cố ý.

Hàn Khiết Tâm nghiêng chặt răng rặn từng chữ trong tên anh. Ánh mắt cô đờ đờ sát khí.

-Tống Tử Phàm..

Tống Tử Phàm anh hiện tại có cảm giác không ổn. Hình như núi lửa, động đất, sóng thần gì đó đều đang nhắm vào anh thì phải.

-Anh không cố ý...thật sự không cố ý...

Tống Tử Phàm thụt về sau mấy bước, roi hai tay lên làm bộ đáng muốn giảng hòa, khuôn mặt đầy vẻ áy náy.

-Anh chết chắc...

Cô chưa nói hết câu đã bị anh bá đạo hôn lấy.

Hàn Khiết Tâm tròn mắt nhìn anh. Tống Tử Phàm rõ là đang thừa nước đục thả câu.

-Lên đi, anh đưa em về thay đồ.

Sau khi xong nộ hôn gần ba chục phút anh mới chịu buông cô ra trong khi cô hết năng lực phản kháng.

Anh định không cho cô thở nữa hay sao? Tống Tử Phàm đáng ghét.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng hiện tại cô đang thở hổn hển còn hơn cả lúc này. Nếu thêm một chút nữa cô sẽ bị anh bức chết cũng nên.

Cô ngoan ngoãn leo lên lưng anh. Giờ có kêu cô đi về cô cũng không đi nổi. Chi bằng áp dụng quyền lợi của mình.

Hàn Khiết Tâm vừa mới đi ra khỏi phòng tắm đã thấy anh nằm dài trên giường, mắt chớp chớp rất ngại cảm nhìn cô, chiếc áo choàng tắm còn ưu tiên để hở ngực.

Hàn Khiết Tâm lấy khăn lau lau tóc quay đi chỗ khác, chà thêm để ý đến con người đó.

Tống Tử Phàm nhìn cô, anh không đủ hấp dẫn sao?

-Anh đang đợi em nói câu: Anh chết chắc rồi. Đây này.

-Em không có hứng với vật nhỏ...

Tống Tử Phàm bay xuống khỏi giường ôm lấy cô. Của anh mà nhỏ cơ á? Cô muốn chết rồi.

-Em nói lại xem nào?

Hàn Khiết Tâm đột nhiên mặt đỏ ửng vội nhắm mắt lại.

Tổng Tử Phàm rõ ràng giờ trò. Hiện tại, cả dây áo choàng anh cũng không thắt lại để hở cả người ở phía trên.

-Thắt dây áo lại, anh không biết xấu hổ hả?

-Em đã thấy rồi...anh còn ngại gì nữa.

-Anh...đồ vô sỉ...

Cô vội đẩy anh ra bước lại bàn trang điểm ngồi, chuẩn bị sấy tóc.

Aiz, tên đáng ghét.

Tổng Tử Phàm nhanh chóng thắt dây áo lại. Ai bảo cô nói vật của anh nhỏ, anh chỉ chứng minh thôi mà.

Hàn Khiết Tâm vừa đưa máy sấy lên thì bị anh dứt lấy.

Cô chau mày, tỏ ra khó chịu.

-Cục cựa đừng giận...anh sấy tóc giúp em

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười nhẹ rồi xoay người lại. Biết điều đấy.

Tổng Tử Phàm rất nhanh liền giúp cô sấy tóc. Có ai hiểu được giờ phút này tay anh run đến mức nào không? Anh cứ tưởng tượng cảnh hai hai người ở bên nhau như vậy rất lâu rồi. Hôm nay mới thành sự thật.

Sáng hôm sau, cô cùng anh đến dự buổi giao lưu xe quốc tế.

Hai người lại khoác tay nhau bước vào trong.

Hàn Khiết Tâm ngồi trên ghế nhìn anh tất bật với hàng loạt giấy tờ về các dòng xe mới. Nào là quy trình sản xuất, động cơ xe,... Cả một khối cần phải giải quyết và thảo luận.

-Tử Phàm cậu đến nhanh thật đó.

Một giọng nam vang lên từ phía xa cùng tiếng gót giày nện vào sàn đang tiến về phía họ.

Tổng Tử Phàm không đọc tài liệu nữa liền ngược lên, bắt gặp nở nụ cười.

-Hoàng Minh, cậu cũng như tớ thôi.

Hai người liền đưa tay ra bắt tay nhau, rồi trao cho nhau một cái ôm thân thiết.

Với mức độ tay bắt mặt mừng này Hàn Khiết Tâm không rảnh lắm nên cô chỉ đứng im mà quan sát hai người. Xem ra quan hệ giữa họ rất tốt.

-À, giới thiệu với cậu đây là vợ tương lai của tớ.

Tổng Tử Phàm đột nhiên ôm lấy mà giới thiệu.

-Còn đây là Hoàng Minh, bạn cùng trường đại học với anh.

Hoàng Minh nhìn cô có chút ngạc nhiên rồi gật đầu cười nhẹ như chào hỏi. Anh cứ tưởng Tổng Tử Phàm chỉ yêu xe không chứ, ai ngờ con yêu mỹ nhân nữa cơ đấy. Hoàng Minh luôn giữ thái độ đúng mực. Anh bạn Tổng Tử Phàm này vốn là một hủ dâm chưa anh không nên chọc đến thì hơn.

Hàn Khiết Tâm cũng gật đầu đáp trả Hoàng Minh.

-À, dự án lần này của cậu thế nào?

-Thì sao nữa, tớ chỉ mong dự án này thành công... Việt Nam có thể tự sản xuất một dòng ô tô, xe máy mang nhãn mác của riêng mình.

Tổng Tử Phàm nở nụ cười nói. Dự án này anh đầu tư rất nhiều tâm huyết. Từ lâu đã quyết tâm đưa các phương tiện vận tải của nước nhà sang một tầm cao mới. Đối với một nước đang phát triển, hiện đại hóa -công nghiệp hóa như Việt Nam thì chuyện này rất khó khăn nhưng anh tin mình sẽ làm được.

-Thành công rồi đừng có quên tớ đấy.

Hoàng Minh vỗ nhẹ vào vai anh như khích lệ.

-Chúng ta vào trong thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hàn Khiết Tâm ngồi bên dưới khán đài nhìn anh.

Anh đang đọc diễn văn và nêu biện luận cách thức dự án, tiến hành của mình ở trên bục diễn thuyết.

Tuy cô không hiểu gì về lĩnh vực này nhưng nhìn khuôn mặt rạng rỡ của những người ở phía trên cô liền đoán ra được nó rất có sức hấp dẫn với họ.

Lần đầu tiên trong đời cô tự đặt chân bước vào cuộc sống của một người con trai. Nhìn những mảnh ghép cuộc đời của người đó.

Cuộc việc ngồi nghe diễn thuyết có lẽ rất nhàm chán nhưng cô lại thấy vô cùng thích thú. Cô được thấy một Tổng Từ Phàm khác thường ngày, không bốn cọt, không nhẹ nhàng... Giống như là cô nhìn thấy con người khác trong anh, nó lạnh lùng, gai góc và vô cùng quyết đoán.

Từng câu hỏi được đặt ra được anh trả lời một cách chắc chắn và vô cùng có sức thuyết phục nhất.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười nhẹ. Cô chưa bao giờ nghĩ Tổng Từ Phàm đứng trên bục diễn thuyết lại hấp dẫn như vậy. Anh hầu như đều hút hồn hết các cô gái yêu tốc độ ở đây.

-Từ Phàm quá hấp dẫn có đúng không?

Hoàng Minh ngồi bên cạnh cô liền lên tiếng. Nhìn trong mắt Hàn Khiết Tâm anh đã biết cô tự hào về Tổng Từ Phàm như thế nào.

-Đúng, rất hấp dẫn.

Hàn Khiết Tâm không cần suy nghĩ gì liền thừa nhận. Có sao nói vậy đó mà.

-Lúc trước, tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ ôm mấy chiếc xe sống cả đời...không ngờ được...

Hoàng Minh tắc lưỡi, anh còn định giới thiệu mấy cô em gái cho Tổng Từ Phàm nữa mà.

Hàn Khiết Tâm cúi đầu cười nhẹ. Cô biết anh rất yêu xe, chỉ cần chiếc xe trầy một chút anh đã buồn cả tuần. Mà đường phố Sài Gòn thì...Ô thôi! chuyên gia kẹt xe những lần đó va chạm và trầy xước không ít.

Cô từng thấy anh ngồi bên chiếc xe Mercedes -Benz của mình nhìn ngó một vết trầy cả ngày mà.

-Đến lượt tôi rồi, tôi đi đây...Bye.

Hoàng Minh nhảy mất với cô rồi đứng dậy chuẩn bị cho bài phát biểu kế tiếp của mình.

-Bye.

Tổng Từ Phàm sau phần phát biểu của mình liền cúi chào rồi bước xuống ngồi cạnh cô. Mặt anh biểu hiện rõ sự hưng phấn.

-Sao rồi?

-Một tiếng nữa sẽ có kết quả. Nếu được đầu tư vào dự án này và có thể mời chuyên gia về thì tốt quá.

Tổng Từ Phàm nhìn cô nở nụ cười thật tươi. Dự án này không thành công thì năm sau làm tiếp anh không sợ, anh còn trẻ mà.

Hàn Khiết Tâm gật gù đầu. Tiếc quá cô học thiết kế, mới vào quản lý việc kinh doanh hai năm nên về lĩnh vực của anh cô chẳng hiểu gì cả. Cũng không có tiếng nói chung.

Tổng Từ Phàm ngồi bắt chéo chân, tay lại lấy một tờ A4 ra ghi ghi chép chép cái gì đó.

Hàn Khiết Tâm liền không làm phiền anh. Coi như hôm nay cô lên giảng đường nghe diễn thuyết về cấu tạo xe đi.

-....Theo tính toán của các kỹ sư hãng xe Pháp, xe có thể đạt tốc độ tối đa 340 km/h nhờ khối động cơ W18, 6.2 lít, công suất 555 mã lực. Thời gian tăng tốc từ 0-100 km/h trong 4,2 giây...

Tiếng Hoàng Minh ở phía trên vang lên.

Đầu cô lại ong ong như có ai dùng búa đập vào. Không phải chỉ là chiếc xe thôi sao? Cái gì mà rắc rối thế không biết.

-Em ra ngoài một lát nhé.

Cô khẽ thì thầm vào tai anh.

Tổng Tử Phàm gật nhẹ đầu. Mắt vẫn nhìn đắm đắm về phía trên.

Hàn Khiết Tâm bước vào nhà vệ sinh không ngừng gạt nước vào mặt mình.

Mấy cái con số, mã lực, động cơ,...làm cô xoay vòng vòng. Chắc sắp tới phải nghiên cứu thêm về xe quá.

Cô nhẹ nhàng lấy khăn lau tay rồi đi ra.

Cô còn khoảng nửa tiếng để nghe diễn thuyết nữa.

-Tâm

Bỗng có người từ phía sau nắm tay cô kéo lại.

Hàn Khiết Tâm giật mình bất ngờ quay ngược lại. Gót giày cao gót chạm vào nhau khiến cô chao đảo lấy tay bám vào người đó để đứng vững.

Trước mắt cô là một chàng trai trẻ mặc vest đen trong rất đĩnh đạc nhưng cách cư xử vừa rồi thật chẳng ra làm sao. Vô cùng vô lễ.

-Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

Kai nhếch môi cười, đưa hai tay đỡ cô đứng dậy đàng hoàng.

Hàn Khiết Tâm nhìn anh. Là trùng hợp hay cố ý. Có đánh chết cô cũng không coi đó là trùng hợp.

Cô vội đẩy anh ra. Ở trước nhà vệ sinh có camera giám sát. Cô không muốn để người khác hiểu lầm.

Cảm giác đau buốt ở chân khiến cô loạn choạng.

Chết thật! Trật chân rồi.

-Em không sao chứ?

Kai vội đỡ lấy cô, rất nhanh chóng ngồi xuống xem xét cái chân của cô.

-Đưa anh xem nào?

Anh nói bằng giọng lo lắng nắm lấy chân cô.

Hàn Khiết Tâm cau mày dụi chân lại rồi xoay người cà nhắc bỏ đi.

Hai năm, sau khi anh cho cô cú sốc trước ngày cưới bây giờ anh quay về muốn quan tâm cô. Cô không cần thứ tình cảm thương hại như vậy.

Kai đứng phía sau lắc đầu thở dài. Tự anh chốc lầy, anh không có cơ hội để hỏi hận.

Hàn Khiết Tâm cau mày. Chân quả nhiên trật rồi. Đau chết được.

-Anh đưa em đi bệnh viện nhé.

Kai đuổi theo cô, còn tiện tay nắm lấy tay cô.

-Không cần.

Hàn Khiết Tâm gạt tay Kai ra nhưng vô ích.

Kai lại lần nữa kéo cô về phía mình.

Anh nhanh chóng đặt xuống môi cô một nụ hôn.

Anh thật sự rất nhớ cảm giác này. Hai năm nay, anh vẫn nhớ cô đến phát điên. Nhưng lý do năm đó anh rời xa cô, anh thật sự không thể nói.

Hàn Khiết Tâm mở to mắt nhìn con người đang chiếm lấy môi mình, bá đạo cuồng lấy lưỡi mình.

Cô vội đẩy Kai ra nhưng vô ích. Anh quá mạnh còn cô thì quá yếu.

Cô chỉ đành đáp trả lại Kai nhưng ánh mắt cô không nhắm lại mà mở thật to nhìn Kai đầy chán ghét, trong đó không hề có chút tình yêu.

Kai vội buông cô ra. Môi nở nụ cười đầy đau khổ.

-Em nhẩn tâm lắm.

Anh bỏ cho cô một câu rồi xoay người bỏ đi. Cách đáp trả của cô thật đặc biệt khiến anh từ trên mặt đất rơi thẳng xuống vực thẳm. Thà cô đẩy anh ra, đánh anh cũng được như vậy anh thấy nhẹ lòng hơn là cái cách đáp trả đó.

Cái ánh mắt chán ghét đó, cái cử chỉ không tình cảm đó như bóp nát trái tim đang đau đớn của anh.

Kai vội vịn lấy bức tường. Mặt biến sắc, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn rơi. Anh từ từ quy xuống ở một góc khuất nào đó của dải hành lang dài.

Hàn Khiết Tâm từ đầu đến cuối vẫn đứng yên. Không phải vì cô không muốn đi tiếp mà vì Tống Tử Phàm đang đứng trước mặt cô.

Anh đã thấy cô và Kai hôn nhau.

Khi này ngồi đợi cô quá lâu sợ cô gặp chuyện nên mới đi kiểm. Ai ngờ lại gặp cảnh đó.

Tống Tử Phàm hít một hơi thật sâu cũng đồng thời thở ra.

-Anh xong việc rồi...về thôi.

Hàn Khiết Tâm nhìn bộ dạng thần nhiên của anh thì ngạc nhiên vô cùng.

Anh không yêu cô sao? Nếu thật sự yêu ai lại thần nhiên đến nỗi nhìn bạn gái mình và một chàng trai khác hôn nhau cơ chứ.

-Anh không cần nghe em giải thích sao?

Cô cá nhắc đi theo sau anh, đầu cúi xuống đầy vẻ áy náy.

Tống Tử Phàm bỗng dừng lại.

-Em không phải không thích việc đi giải thích hay sao...vậy anh chỉ có thể toàn tâm toàn ý mà tin tưởng...nhưng..

Tống Tử Phàm đột nhiên dừng lại đưa ánh mắt cảnh cáo về phía cô.

-Nhưng sao?

-...Không được từ chối người khác bằng cách đó...anh không khuyến khích việc đó...

-Bất đắc dĩ thôi mà.

-Bất đắc dĩ cũng không được...em chỉ có thể là của anh thôi.

Vừa dứt lời anh liền bế cô lên rồi đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Hàn Khiết Tâm nhìn anh. Hình như, cô thấy anh buồn.

Cô biết hành động lúc đó đối với bất kỳ ai cũng không chấp nhận được nhưng cô hết cách rồi.

Nếu đã chọn anh thì cô phải chấm dứt hoàn toàn với Kai.

Hiện tại cô có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi nhưng đều nuốt hết vào trong. Cô cũng không biết tại sao con người không sợ trời không sợ đất như cô lại sợ sự nổi giận của anh nữa. Nhưng thật sự mà nói thì cô chưa từng thấy anh nổi giận.

Tổng Tử Phàm mà cô biết là người quá dịu dàng, quá trầm ổn và vô cùng bình tĩnh. Và có lẽ cô yêu anh vì anh như thế.

-Phàm, xin lỗi...

Hàn Khiết Tâm quàng tay qua cổ anh, miệng khê thì thảo.

Tổng Tử Phàm đột nhiên dừng lại trong vài giây rồi bước tiếp.

-Đừng xin lỗi anh, xin lỗi cái chân của em kia.

Giọng anh lạnh lùng nhưng đầy vẻ quan tâm.

Thế là, cô được một màn giáo huấn từ trung tâm hội nghị về đến khách sạn.

Hàn Khiết Tâm vẫn giữ thái độ biết lắng nghe, ngoan ngoãn ngồi nghe anh tụng. Nếu anh biết cô đang xem anh như...thì làm sao nhỉ?

Tổng Tử Phàm mặt lạnh tanh ngồi xuống cời bỏ giày cao gót của cô ra. Vừa nhìn thấy gót giày anh lại cau mày ngược lên nhìn cô.

-Giày cao bao nhiêu phân đây?

-12phân.

Hàn Khiết Tâm vô cùng bình thản mà trả lời. Mặt như trẻ con.

Tổng Tử Phàm lại nhìn vào chiếc giày như đang có thù hận sâu lắm vậy. Nhìn đã đời anh liền đứng dậy, buông cho cô một phán xét.

-Sau này, giày của em anh sẽ tự đi mua.

Hàn Khiết Tâm lại ngược lên nhìn anh. Anh định quản cô ư? Cô không thích đâu... Chỉ là việc giày dép thôi mà. Cô không cần anh quản chuyện đó, cứ như trẻ con ấy.

-Nhưng...

-...Không nhưng gì hết...em mà phản đối anh sẽ tự mua luôn đồ lót cho em

Tổng Tử Phàm bá đạo cắt ngang lời cô mà tuyên bố. Đối với chuyện này anh cũng không muốn quản cô nhưng nhìn cái gót giày kia. Là 12 phân đấy, 12 phân chứ ít gì. Hôm nay, không trật chân thì ngày mai cũng té rập mặt cho mà coi.

Hàn Khiết Tâm tròn to mắt, bất ngờ đưa hai tay che ngực.

Tổng Tử Phàm còn muốn giúp cô mua cả đồ lót. Quả nhiên là tên biến thái. Cô thật sai lầm khi nghĩ anh là tên quân tử đầu đội trời chân đạp đất.

Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

-Anh có biết vô si đánh vằn như thế nào không vậy?

Hàn Khiết Tâm như không chịu được liền lên tiếng. Vừa mặt dày, vừa vô si, lại vô cùng biến thái. Anh rốt cuộc là loại người gì vậy? Động vật bậc cao chưa tiến hóa hết chắc.

-V...Ồ... Vô, S...I...Si...hỏi....Si.

Tổng Tử Phàm miệng bắt đầu đánh vằn. Dễ ẹt, con nít mẫu giáo còn biết vậy mà cô hỏi anh biết đánh vằn không? Coi thường anh à.

Hàn Khiết Tâm: ...

Bỏ tay. Nói chuyện với loại người mà cô cho là chưa tiến hóa này là vô ích. Nếu ở Đức có đề cô tình nguyện để Tổng Tử Phàm đi chơi với đề.

Tổng Tử Phàm đột nhiên kẻ sát vào mặt cô. Khuôn mặt vô cùng mờ ám.

-Muốn cướp đời trai của anh lần nữa à...

Hàn Khiết Tâm liếc anh một cái rồi quay đi chỗ khác. Tổng Tử Phàm ngày càng vô si rồi.

Tổng Tử Phàm nhẹ cời bỏ mấy cái khuy áo, để lộ bờ ngực săn chắc trước mặt cô.

- Lần đầu tiên của anh em đã cướp... Thôi thì anh tình nguyện dâng hiến cả cuộc đời này cho em

Hàn Khiết Tâm nhẹ nuốt nước miếng. Cô rõ ràng đã bị mắc mưu của anh. Anh còn tỏ ra mình là người bị hại với cô.

Hôm đó là anh đi nhầm phòng không phải lỗi do cô. Mà người chịu thiệt thòi rõ ràng là cô. Vừa mất tiền vừa bị mang làm chuột bạch thí nghiệm. Cô phải đi đòi bồi thường mới đúng.

- Anh... anh có... thôi đi không?

Hàn Khiết Tâm ngồi trên giường nhẹ lui về sau mấy bước, miệng lắp ba lắp bắp.

- Tâm, em phải chịu trách nhiệm với anh.

Tổng Tử Phàm nở nụ cười khoái chí càng muốn trêu chọc cô hơn nữa. Phản ứng của cô làm anh thật sự muốn làm thật.

Hàn Khiết Tâm lườm anh một cái. Cô là người chịu thiệt, người phải đòi chịu trách nhiệm là cô nha.

Nhìn khuôn mặt ngơ ngơ của cô Tổng Tử Phàm đột nhiên bật cười đưa tay xoa đầu cô. Giọng cười vô cùng khoái trá. Anh lại tìm được trò vui mới rồi.

- Chúng ta đi ăn trưa thôi.

Anh lại bế cô đi ra ngoài.

Biết vậy anh đã không đặt sẵn phòng ăn bên ngoài. Nhưng biết làm sao được, anh lỡ chuẩn bị bất ngờ cho cô rồi.

Tổng Tử Phàm đưa cô vào phòng ăn Vip của khách sạn. Đặt cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Hàn Khiết Tâm nhìn quanh căn phòng. Ở chỗ cô ngồi là chính giữa phòng. Đối diện cô còn có một cây dương cầm màu đen. Ở bên góc bên phải cô có một cái bàn nấu ăn đã chuẩn bị đầy đủ, bên cạnh còn có hai tên đầu bếp và Tổng Tử Phàm đang đứng chính giữa họ.

- Hôm nay, anh sẽ cho em thấy tài nghệ nấu nướng của anh.

Tổng Tử Phàm vô cùng tự tin mà tuyên bố.

Hàn Khiết Tâm chỉ mỉm cười rồi ngồi chống cằm nhìn anh.

Tổng Tử Phàm nhẹ đặt cái chảo lên bếp rồi thụt về sau một bước để tên đầu bếp đứng bên phải mở bếp gas lên.

Anh mỉm cười nháy mắt với cô rồi mới đặt một miếng thịt bò vào trong chảo đã có sẵn dầu. Anh lại lui ra sau để tên đầu bếp trở qua trở lại miếng thịt.

Hàn Khiết Tâm bụm miệng cười. Kiểu nấu nướng này cô chưa từng nghĩ tới. Thật sự, rất đặc biệt.

Tổng Tử Phàm lại cắt cắt cái gì đó bỏ lên một chiếc đĩa hình vuông rồi tỉ mỉ mà trang trí.

Tên đầu bếp rất nhanh liền gấp miếng thịt bò để lên đĩa giúp anh.

Một ngọn lửa nhỏ được châm vào cái miếng thịt khiến cả mặt đĩa đều phản phát lên những ánh màu xanh xanh.

Tổng Tử Phàm đặt nhẹ chiếc đĩa lên trước mặt cô.

- Mời Hàn tiểu thư dùng thử tài nghệ của tại hạ.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười. Anh lại làm cô ngạc nhiên nữa rồi.

Tổng Tử Phàm lại rót nhẹ ly rượu cho cô. Một loại rượu đã được pha chế có ánh xanh.

Nụ cười của cô càng đậm hơn. Biết cô thích màu xanh cơ đấy.

Hàn Khiết Tâm nhẹ nhàng cầm dao nĩa lên nhưng bị anh gạt lại.

- Phải thưởng thức qua món khai vị đã.

Tổng Tử Phàm đưa tay lên miệng mờ ám nói.

Món khai vị? Có sao?

Hàn Khiết Tâm khó hiểu nhìn xung quanh. Sao cô lại không thấy nhỉ?

Tổng Tử Phàm bước nhanh về phía cây đàn dương cầm. Anh đâu nói món khai vị nhất định phải là đồ ăn đâu.

Tay anh lướt nhẹ một lướt lên phím đàn. Tổng Tử Phàm nhìn cô rồi nở nụ cười thật tươi. Bắt đầu cho những giai điệu bài hát.

Hàn Khiết Tâm lại được dịp ngạc nhiên.

Cô cứ tưởng cây đàn để cho đẹp thôi chứ. Không ngờ anh còn biết chơi đàn cơ đấy. Có cần hoàn hảo thế không chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hàn Khiết Tâm tay đặt hờ lên miệng.

Trong mắt cô có chút ảm đạm.

Mẹ cô cũng là nghệ sĩ dương cầm những lúc chơi đàn cô lại nhớ đến bà. Nay nhìn thấy thân ảnh to lớn của Tổng Tử Phàm lòng cô có chút nhức nhối.

Cô nhớ bà ấy, nhớ những lần được nhìn thấy mẹ mình ngồi bên cây đàn và cũng nhớ ngày bà chết dần chết mòn.

Từng âm điệu của bản nhạc du dương bên tai cô nhẹ nhàng, trầm lắng, lại có chút ảm đạm theo thời gian. Bản nhạc này cô không bao giờ quên được là bản nhạc làm nên tên tuổi của mẹ cô, cũng là bài nhạc cô biểu diễn trong ngày tốt nghiệp ở Học Viện Âm Nhạc Hoàng Gia London.

Tổng Tử Phàm lại đảo mắt nhìn cô. Không phải anh không biết đàn những bài khác mà vì anh muốn cô chấp nhận, muốn cô đối mặt chứ không phải hèn nhát trốn tránh.

Anh cũng biết cô chịu ngồi ở đây là nể mặt anh lắm rồi. Nếu không chắc đã bỏ đi như hôm anh làm sinh nhật cho cô.

-Tâm...Tâm...

Tổng Tử Phàm không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh lây lây cô.

-Hả?

Hàn Khiết Tâm giật mình. Vừa rồi cô chú tâm suy nghĩ nên không nghe gì hết. Càng không biết anh đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

-Em không sao chứ?

Tổng Tử Phàm lo lắng hỏi.

-Không sao, chúng ta ăn thôi...em đói rồi.

Hàn Khiết Tâm cười gượng rồi quay mặt đi. Thật sự, cô đang có sao đấy.

Tổng Tử Phàm không biết nói gì thêm nữa liền ngồi vào vị trí đối diện cô. Anh nhấp nhẹ một ngụm rượu, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét. Anh không nghĩ cô thật sự không sao. Tại cô không biết đó thôi, khuôn mặt cô luôn bán đứng bản thân cô mà. Buồn vui gì đều hiện rõ lên trên đó. Nên anh mới xem cô là hạn người đơn thuần lại sống vô cùng tình cảm.

Ba cô từng nói với anh cô không thích hợp với thương trường và bây giờ anh đã hiểu. Cảm xúc lúc nào cũng nằm trên mặt thế kia thì làm sao sống trong cái thế giới lừa mình dối người kia chứ.

-Chuyện lúc sáng sao rồi?

Vì không muốn anh mãi nhìn mình cô liền lảng sang một chủ đề khác.

Tổng Tử Phàm lại nhấp một ngụm rượu. Anh thật không biết ngờ lời làm sao.

-Anh thất bại rồi.

Anh thờ dài nói. Với một nước muốn sản xuất lốp xe hơi cũng khó như Việt Nam lại đưa ra dự án muốn tự mình sản xuất ra cả một chiếc xe chắc chắn là điều hoang tưởng. Giữa dự án tưởng chừng như không thể của anh với dự án vừa an toàn vừa có tiềm năng như của Hoàng Minh, họ chắc chắn sẽ chọn cho mình con đường an toàn.

Hàn Khiết Tâm lại thờ dài. Cô hỏi một điều không nên hỏi rồi.

-Xin lỗi..

Tổng Từ Phàm chồm người lên xoa nhẹ đầu cô.

-Không sao.....năm sau sẽ được thôi.

Anh tuy nói với cô nhưng thật ra lại đang an ủi chính mình.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười.

-Năm sau, em và anh cùng cố gắng.

Hàn Khiết Tâm đưa hai ngón tay lên.

-Ngó tay đi.

-Em trẻ con đến thế cơ à?

Tổng Từ Phàm khẽ cười. Anh không nghĩ Hàn Khiết Tâm mà anh biết lại có bộ mặt trẻ con này. Nhưng vốn dĩ cô rất trẻ con mà. Chỉ là khi tuổi thơ không được như ý nên con người ta phải chấp nhận trưởng thành sớm.

-Không thì thôi?

Cô làm bộ mặt hờn dỗi rút tay lại.

-Anh đâu có nói không được cơ chứ? Ngó tay thì ghé tay.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười. Như vậy mới được chứ. Nhưng cô cũng không tin rằng bản thân mình có những hành động trẻ con như thế. Mà hầu như ở trước mặt anh mọi bộ mặt mà cô tưởng chừng đã bị quên lãng đều xuất hiện một cách vô thức.

Buổi tối hai người nắm tay nhau đi dạo trên đường phố Berlin. Hết đi đến khu này lại dạo quay chỗ kia, Tổng Từ Phàm đi đâu cũng hát nghêu ngao như đứa trẻ. Nhưng công nhận là giọng anh hát rất hay, cô không thể nào phân biệt được giữa bờ rỗng và giọng người được. Quả nhiên, con người không thể mặt nào cũng hoàn hảo được. Cô công nhận rằng anh đàn hay, nấu ăn ngon, kinh doanh giỏi,...nhưng việc hát hò thì dở tệ.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười. Có cần phải vui như thế không? Chỉ là đi dạo thôi mà.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh. Mọi người đang nhìn chăm chăm cô và anh như vật thể lạ.

Anh muốn thức dậy mỗi sớm yên bình vẫn là em trong vòng tay.

Anh muốn những ngày nắng gió voi đây vẫn thấy em tươi cười như vậy.(*)

-STOP.

Hàn Khiết Tâm như không chịu đựng được nữa liền quát lên. Tra tấn lỗ tai cô thế là đủ rồi.

Tổng Từ Phàm cau mày. Cô đang làm anh cụt hứng đấy.

-Em thật chẳng biết gì về nghệ thuật cả.

Nghệ thuật? Cô nghĩ anh nên suy nghĩ lại. Cái được gọi là nghệ thuật của anh chính là tiếng bờ rỗng.

-Đôi khi hát dở cũng là một dạng nghệ thuật. Em hiểu mà.

Cô phì cười.

Tổng Từ Phàm cau mày làm bộ mặt hờn dỗi, tay rút vô túi quần rồi bỏ đi. Sau này cô có muốn thương thức cái nghệ thuật đó anh nhất định sẽ không cho.

Hàn Khiết Tâm liền đuổi theo anh.

(*) Lời bài hát Yêu không đường lui.

-Vũ tổng, ngài có muốn xuống không?

Người tài xế trên xe nhẹ quay đầu xuống hỏi.

Kai thở dài, đeo lại chiếc kính râm vào.

-Chờ tôi về khách sạn đi.

Người tài xế lại quay lên lắc đầu cười khò. Nãy giờ ông đã lái xe đi theo Hàn Khiết Tâm cả tiếng đồng hồ rồi. Cuối cùng chỉ được nghe tiếng quay về. Rốt cuộc Vũ tổng muốn làm gì?

Chiếc xe xoay đầu bỏ đi, Kai đưa mắt nhìn quay chiếc kính chiếu hậu của xe. Anh chỉ muốn đi theo cô, ngoài ra không có ý định gì cả.

Tổng Từ Phàm khẽ nhếch môi cười. Anh đâu có ngờ mà không biết nãy giờ có một chiếc xe đi theo sau mình cơ chứ. Anh là cố tình để cho chủ nhân của chiếc xe đó thấy anh và cô vui vẻ như thế nào ấy. Muốn tranh giành với anh, mơ đi.

Chỉ có cô ngốc không biết mà thôi. Mà không biết cũng tốt.

Anh lại xoa đầu cô. Hạnh phúc đời này chỉ có anh mới mang lại được cho cô.

-Anh hát cho em nghe nữa nhé?

-Cho em một chút sĩ diện đi.

Hàn Khiết Tâm bụm miệng cười. Thật là, cô sợ nhất hiện giờ chính là giọng hát khiêu gợi của anh.

Tổng Từ Phàm trợn mắt nhìn cô. Nếu không vì muốn thu hút sự chú ý của cô anh cũng chẳng hát. Mà thật sự anh hát dở như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hai người ở lại chơi một ngày rồi mới bay trở về Sài Gòn.

Vừa mới đáp máy bay cô đã về thẳng nhà anh để dùng bữa với lí do để hai bên gia đình hâm nóng tình cảm.

Suốt bữa ăn hình như toàn nghe chuyện xưa của ba cô và mẹ anh. Hai người chỉ đành ngồi nghe.

Tổng Từ Phàm dẫn cô lên phòng sau bữa ăn. Lần đầu tiên cô bước vào phòng một người con trai. Căn phòng màu chủ đạo là màu xám, cách trang trí lại vô cùng đơn giản.

Cô đến đây là lần thứ ba rồi nhưng cô lại thấy căn nhà rộng lớn này hình như thiếu bóng dáng của một người. Người đó là ba anh. Mà hình như cô cũng chưa từng nghe anh nhắc đến ba mình. Tấm ảnh để trên đầu giường cũng vậy, chỉ có bà Linh và anh.

Thấy cô nhìn vào tấm ảnh Tổng Từ Phàm đang ngồi trên giường liền cười khò, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. Đầu tựa vào vai cô.

-Đừng nhìn nữa, người ở bên ngoài đẹp trai hơn này.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười. Tự tin quá đáng à nha. Có cần phải mang ra nói hết như vậy không?

-Đừng có tự tin như vậy, sớm muộn cũng thành tự ki.

-Tự ki mà được ôm em như vậy anh cũng chịu.

Tổng Từ Phàm ôm lấy cô mà nũng nịu. Lúc trước chưa có người yêu thì nũng nịu với mẹ, bây giờ có rồi thì mặc sức nũng nịu với người yêu.

Hàn Khiết Tâm nhìn anh như sinh vật lạ. Đây rõ ràng không phải Tổng Từ Phàm của ngày hôm qua.

-Cái đó mua bao nhiêu vậy?

Cô đột nhiên chỉ vào chiếc cúp vàng trên đầu kệ sách. Mà hình như không phải chỉ có một chiếc, còn có mấy cái huy chương nữa.

Tổng Tử Phàm mặt tối sầm lại nhìn cô. Cô coi anh là hạn người gì vậy chứ? Mấy cái đó anh dùng công sức để đoạt được đấy. Vậy mà cô lại hỏi anh mua bao nhiêu.

-Cái đó là giải vô địch Taekwondo, anh phải tốn mấy năm mới được đấy.

Hàn Khiết Tâm lại nhìn anh. Trên đời có người mặt nào cũng hoàn hảo như vậy sao?

-Còn cái kia là giải đua xe quốc tế...cái huy chương kể bên là giải bơi lội của trường....

Tổng Tử Phàm làm bộ mặt hãnh diện chỉ cho cô từng cái cúp với lại huy chương mà anh đạt được. Suốt ba mươi năm đây là lúc anh hãnh diện nhất. Không có cha thì sao anh vẫn hoàn hảo vẫn là người đàn ông tiêu chuẩn của quốc dân đó thôi.

Cuối cùng liền kết một câu.

-Đều do anh bỏ công sức mà đoạt được.

Hàn Khiết Tâm tròn to mắt nhìn anh, trong ánh mắt đầy nghi ngờ.

-Nói...?

Cô chỉ vào anh.

Tổng Tử Phàm đột nhiên đưa hai tay lên.

-Nói...? Mà nói gì?

-Anh có phải con người không?

Tổng Tử Phàm vì động tác của cô mà phì cười. Anh không phải con người chứ là con gì?

-Em có cần kiểm chứng không?

Vừa dứt câu anh liền đè cô xuống giường.

Hàn Khiết Tâm bị bất ngờ liền đỏ mặt. Cô vẫn không quen được những lần va chạm như vậy. Nhưng anh lại cho đó là niềm vui.

Tổng Tử Phàm lại được dịp phì cười. Đầu óc cô hình như toàn những chuyện đen tối thì phải.

Anh dụi dụi vào đầu cô, hai mắt nhắm lại.

-Ngủ thôi.

Hàn Khiết Tâm ngược lên nhìn anh. Cô thật giống gối ôm của anh, lúc nào cũng ôm cô ngủ. Nhưng cô phải về, đây là nhà anh. Cô còn phải giữ mặt mũi cho mình trước mặt mẹ anh. Không thể ở lại qua đêm được. Đầu óc của mấy vị phụ huynh khá phong phú cô không thể đoán được họ sẽ nghĩ gì nữa.

-Phàm, bỏ ra.

Cô giãy giụa gỡ tay anh ra nhưng lại bị ôm chặt hơn.

-Không buông.

Giọng anh như một đứa trẻ đang nũng nịu.

-Em phải về...

Thấy thái độ cứng rắn của anh cô chỉ đành sử dụng cách mềm dẻo.

-Ngủ lại đây đi. Trước sau gì phòng này cũng của em...em lo gì.

Hàn Khiết Tâm chỉ đành bó tay nằm im.

Bên ngoài cửa mấy vị phụ huynh đang bụm miệng cười khúc khích.

Ông Nghị chỉ cười rồi bỏ đi xuống cùng vợ mình đi về trước.

Bà Linh-mẹ anh đợi ông Nghị đi rồi liền ló đầu vào trong phòng.

- Khiết Tâm, ba cháu bảo cháu ở lại đêm nay... Ông ấy có việc về trước.

Hàn Khiết Tâm dờ khóc dờ cười. Đời cô nhọ như cái đất nòi.

Tổng Từ Phàm trên môi khẽ cười, ôm chặt lấy cô hơn. Đời này, cô đừng mong thoát được anh.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sáng sớm, cô vừa bước vô cửa nhà đã thấy ông Nghị ngồi trên ghế sofa đọc báo, tay còn cầm theo tách cà phê.

- Về rồi đấy à?

Ông Nghị tăng hăng giọng mấy cái mới lên tiếng. Giọng có chút nghiêm trang nhưng thật ra ông đang nén cười.

- Dạ.

Hàn Khiết Tâm khẽ lên tiếng rồi đi thẳng cầu thang. Cô không có thói quen ngồi xuống nói chuyện với ông mà có cũng không biết nói gì.

- Con và Từ Phàm cũng nhanh chóng lo cưới sinh đi. Bác Linh của con mong có cháu lắm rồi.

Hàn Khiết Tâm xém chút bật ngửa. Cô và anh quen nhau chưa đầy hai tháng đã tính đến chuyện này liệu có nhanh quá không? Cô và Kai không phải yêu nhau gần hai năm liền chia tay hết tình cạn nghĩa sao? Cô và anh quen nhau chưa đầy hai tháng đã tính chuyện hôn nhân, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt.

- Việc này liệu có nhanh quá không?

Cô quay lại nhìn ông.

Ông Nghị đặt tờ báo xuống. Ông biết cô nghĩ gì nhưng bản thân ông tin vào trực giác của mình. Tổng Từ Phàm sẽ không phải người như vậy, trực giác ông mách bảo như thế.

- Không nhanh gì hết, chuẩn bị từ bây giờ đến gần tết là được rồi. Tết còn cả khối việc phải làm nên không có thời gian đâu.

Ông Nghị nhàn nhạt nói. Hôm qua ông và bà Linh đã bàn với nhau lo cho xong chuyện của cô trong tháng mười hai, ông còn bận bịu lo cho vợ nữa.

- Dạ.

Cô thờ dãi rồi bước lên phòng. Thật thì cô chưa chuẩn bị tâm lý cho tốt. Làm dâu, làm mẹ cô chưa nghĩ đến. Mọi chuyện lại diễn ra nhanh hơn cả tầm kiểm soát của cô.

Vừa mở cửa phòng cô đã thấy Tuyết Như ngồi trên xe lăn đang dùng máy hút bụi dọn dẹp phòng cô.

Hàn Khiết Tâm cau mày dặt cái máy hút bụi trong tay bà ấy.

- Bà làm gì vậy?

Cô quát lên giọng có chút khó chịu.

- Di đang dọn dẹp.

Tuyết Như ngậy thơ trả lời cô.

Hàn Khiết Tâm tắt cái máy hút bụi đi rồi nhìn bà. Cô không hỏi việc đó, cô có mắt để quan sát kia mà. Cô đang hỏi sao bà lại ở trong phòng cô, lại còn dọn dẹp nữa. Việc này không phải của người làm hay sao?

- Sao bà lại ở đây? Không phải bà rất ghét việc dọn dẹp hay sao?

Tuyết Như nhìn cô. Cô biết bà ghét làm việc nhà luôn cơ đấy. Có nên vui hay buồn đây?

- Phòng con từ trước đến nay đều do di dọn. Nếu để người khác dọn con sẽ không tìm được đồ khi cần.

Tuyết Như nhẹ nhàng trả lời. Từ ngày về nhà này căn phòng của cô đều do bà tự tay dọn dẹp. Dù cô có ở hay không cũng thế. Chỉ có bà mới biết cách dọn dẹp nó nếu để người khác làm căn phòng sẽ rối tung lên mất. Mà khả năng tìm đồ của Hàn Khiết Tâm lại vô cùng tệ.

Hàn Khiết Tâm lại thờ dài. Hèn gì, khi bà ấy nằm viện phòng cô người khác dọn nên mỗi lần kiểm đồ cô phải mất hơn cả tiếng đồng hồ.

Cô phải nói sao với con người này đây. Rõ ràng cô đã thể hiện rõ rằng mình không thích bà ấy thậm chí là ghét cay ghét đắng nhưng bà ấy vẫn tốt với cô.

-Bà đi ra đi, tôi không muốn ba nói tôi ngược đãi bà.

Hàn Khiết Tâm nhẹ xoay người đi. Một giọng nước mắt trong cô rơi xuống. Thì ra từ lâu nay cô luôn là kẻ suy diễn. Tự suy diễn rồi tự mình vạch ra ranh giới và cũng tự đề phòng.

Tuyết Như lần từng bánh xe ra ngoài. Lâu lâu quay lại nhìn bóng lưng cô.

Cạch.

Cánh cửa nhẹ mở ra, Tuyết Như quay lại nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp. Nhưng rồi lại lẩn bánh xe đi tiếp.

-Cảm ơn.

Trước khi cánh cửa được khép lại bà đã nghe được tiếng cô. Một tiếng cảm ơn mà bà tưởng mình đã nghe nhầm.

Tuyết Như khẽ cười rồi đóng cửa lại.

Cũng từ ngày đó qua đi đã mấy tháng. Phút chốc đã là qua tết.

Cứ tưởng đám cưới sẽ diễn ra ở trước tết nguyên đán nhưng cuối cùng lại diễn ra sau tết. Trước tết thì lo hoàn thành cho xong mấy cái dự án rồi tổng duyệt cuối năm bận bù đầu, bây giờ qua tết rồi cũng bận hơn cả như thế.

Chưa gì hết đã chạy đi thử váy cưới rồi chụp hình cưới đến thiệp mời,... Mọi thứ làm cô xoay vòng vòng.

Hàn Khiết Tâm ngồi trong xe nhìn mấy tấm ảnh cưới. Điều làm cô lười nhất là đây. Cười mỗi cả quai hàm mới được một tấm.

-Phạm, đẹp không?

Cô đưa qua bên cạnh cho anh.

Tổng Tử Phạm khẽ cười.

-Dĩ nhiên là đẹp rồi.

Rất rất đẹp mới đúng. Anh quá đẹp trai mà, còn cô lại như con búp bê tất nhiên rất xứng đôi.

-Mà sao em không bao giờ thấy bác trai nhỉ?

Hàn Khiết Tâm vừa xem vừa hỏi. Một câu hỏi rất tình cờ.

Tổng Tử Phạm đột nhiên thắng xe lại. Anh không nghĩ cô lại hỏi câu này.

-Anh không có ba.

Hàn Khiết Tâm khựng lại. Cô hỏi một câu không nên hỏi rồi.

-Xin lỗi.

Tổng Tử Phạm khẽ cười rồi xoa đầu cô.

-Nếu anh đoán không lầm em và mẹ anh rất giống nhau. đều có cùng mục tiêu có con trước thì không cần có chồng.

Hàn Khiết Tâm tròn to mắt nhìn anh.

Cô và bác Linh... Không ngờ lại có cùng suy nghĩ. Lúc trước cô tìm đến khách sạn cũng vì lý do đó. Không ngờ bác Linh cũng vậy. Trùng hợp thật.

-Sao...sao anh...biết?

Cô ấp úng hỏi.

-Anh có đầu óc suy luận của người thường mà.

-Vậy còn anh?

-Lúc đó anh đang buồn vì dự án mô hình bị thất bại nên mới đi tìm niềm vui.

Tổng Tử Phàm khẽ giải thích. Người lữ khách như anh qua đêm đó đã tìm được điểm để dừng chân.

Mai đã là đám cưới. Vậy mà hai người lại tung tăng lái xe dạo quanh Sài Gòn.

Xế chiều, Tổng Tử Phàm mới đưa cô về nhà.

Vừa về đến nhà cô đã thấy một chiếc xe Mercedes màu bạch kim đậu trước cổng. Một người phụ nữ trẻ đẹp từ trong xe bước ra tiến về phía cô.

-Có vẻ như em có khách. Anh về trước đây, bà xã.

Tổng Tử Phàm khẽ hôn lên trán cô rồi mới lên xe lái đi.

Hàn Khiết Tâm nhìn người phụ nữ đứng đặc trước mắt. Cô không biết người phụ nữ này.

-Hàn Khiết Tâm, lâu quá không gặp...cô còn nhớ tôi chứ?

Người phụ nữ đó vừa lên tiếng vừa tháo chiếc kính tri thức ra như sợ cô không nhận ra mình.

Hàn Khiết Tâm khẽ cau mày. Cô nhớ người phụ nữ này. Là người Kai bảo là người yêu hai năm trước. Cô làm sao quên được chứ, vì cô ta mà nhà cô phải ê mặt không dám ra đường.

-Xem ra, cô đã nhớ tôi là ai rồi. Cô cùng tôi đến nơi này được chứ?

-Làm sao tôi có thể đi với cô? Tôi không có thói quen đi chung với người lạ.

Hàn Khiết Tâm nhanh chóng từ chối. Cô không biết người phụ nữ này là ai nhưng cô có một cảm giác không hay đối với cô ta. Nhưng nhìn cô ta khác hai năm trước quá. Không sexy quyến rũ, hở hang mà trong rất đĩnh đạc, rất có khí chất. Con người trong hai năm mà có thể thay đổi đến chóng mặt như vậy sao? Chắc cô ta hưởng lợi từ Kai không ít.

-Tôi là chị họ của Kai-Vũ Ngọc Gia Hân.

Cô ta vừa nói vừa đưa tấm danh thiếp cho cô.

Hàn Khiết Tâm hai chân như run rẩy. Cô vừa nghe cái tin sét đánh gì thế này. Cảm tấm danh thiếp có tên Vũ Ngọc Gia Hân hai tay cô bắt đầu lạnh ngắt. Cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra? Kai sao phải nói dối cô?

-Muốn biết sự thật thì đi theo tôi.

Gia Hân vừa dứt lời liền bỏ lên xe ngồi đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hàn Khiết Tâm tất nhiên là không từ chối. Cô cùng Gia Hân đi đến một ngôi biệt thự nhỏ ở khá xa nội thành.

Gia Hân từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, dẫn cô vào trong ngôi biệt thự ấy.

-Căn nhà này hai năm trước Kai mua để cho cô sự bất ngờ.

Thấy cô nhìn xung quanh căn nhà Gia Hân liền lên tiếng.

Hàn Khiết Tâm đưa mắt nhìn xung quanh. Căn nhà này từ phòng khách đến chân cầu thang đều là có hình của cô. Lúc cô ăn, lúc cô làm việc, lúc cô ngủ,... Hầu như đều có. Kai rõ ràng đã chuẩn bị cho hai năm trước sao còn bắt chị gái giả làm người yêu để chia tay với cô.

-Kai đâu? Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với anh ấy.

Gia Hân quay mặt đi, tay chỉ về phía trên lầu.

Hàn Khiết Tâm không nói một lời liền chạy lên.

Hiện tại, cô có rất nhiều chuyện cần hỏi. Rất nhiều câu hỏi cho hai năm trước. Rốt cuộc là tại sao? Tâm trạng cô rất rất hỗn loạn.

Hàn Khiết Tâm mở nhanh cánh cửa phòng ra.

Thứ đập vào trong mắt cô chính là hình, rất nhiều hình của cô. Mũi cô lại hửi được một mùi hương rất thơm, hình như là mùi nhang.

Cô vội bước vào phòng. Kai đâu? Rõ ràng cô ta bảo Kai trong này mà.

Cô xoay một vòng tìm kiếm xung quanh căn phòng.

Đập vào mắt cô chính là tấm ảnh sau bàn hương khói. Những nén nhang còn đang cháy dở, những ngọn nến có hình thánh giá vẫn còn đang cháy, chiếc khăn trắng được lót bên dưới cùng với Chúa Giêsu trên thánh giá được đặt phía trên tường.

Cô vội che miệng lại nhưng không tin vào chính mắt mình.

-Kai chết rồi.

Gia Hân giọng như sắp khóc nói.

-Hai năm trước, nó phát hiện mình bị ung thư vì không muốn cô lo lắng nên nó đã chọn cách từ hôn. Sau hai năm trị liệu bằng mọi cách vẫn không ngăn được tế bào ung thư, ngược lại tế bào ung thư còn lan sang những nơi khác.

Mắt Gia Hân bắt đầu ngấm lệ khi nhớ đến thằng em họ bất hạnh của mình.

-Dạo trước vì biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên nó mới đi tìm cô, hy vọng được nhìn thấy cô hạnh phúc.

Hàn Khiết Tâm như quy xuống. Nước mắt cô tuôn rơi. Cô có đáng gì để Kai phải làm như vậy chứ? Lúc anh quay lại cô còn hắt hủi anh nữa kia mà. Sao lại ngốc đến như vậy chứ? Cô rõ ràng không tốt, không xứng đáng để được Kai hy sinh nhiều như thế. Cô không xứng có được tình yêu của anh.

-Tôi thật không biết cô có gì tốt mà đến lúc chết nó vẫn mong tôi giấu kín chuyện này, để cô bình yên mà sống hạnh phúc. Nhưng tôi cũng là một người chị, tôi không muốn em mình cả chết cũng không nhắm mắt.

Gia Hân vội lau giọt nước mắt trên mặt mình rồi nói tiếp. Em họ cô quả nhiên rất ngốc. Ngốc mới hy sinh vì người khác nhiều như vậy.

Hàn Khiết Tâm quy xuống, ôm lấy bức ảnh có tên Vũ Gia Hoàng ở trên bàn. Nước mắt làm ướt cả tấm di ảnh của người con trai cô từng yêu.

Rõ ràng là cô không tốt. Sao anh lại phải chịu đựng một mình vì cô cơ chứ?

-Kai ngốc, anh là đồ ngốc.

Cô vừa nói vừa ôm lấy ảnh của Kai mà khóc.

Trong khi đó, đã một đêm trôi qua mọi người đều không tìm thấy cô. Khung cảnh hôn lễ trở nên gà bay chó chạy.

Tổng Từ Phàm đứng ngồi không yên từ lúc tối đã ráo riết chạy đi khắp nơi tìm cô.

Cả cảnh sát cũng đã báo nhưng cô chưa mất tích được 24 giờ nên họ không thể điều động lực lượng tìm kiếm.

Mẹ kiếp mà!

Tổng Từ Phàm dậm mạnh lên ghế sofa. Anh tìm cô đã một đêm rồi nhưng thật sự giống như là mò kim đáy bể. Thật sự bây giờ anh đang rất lo lắng. Cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh lại cầm chiếc áo khoác đứng lên.

-Phàm, con đi đâu vậy?

Bà Linh nhìn anh. Con trai bà cả đêm không ngủ đi tìm con dâu cho bà nhưng hiện tại thật không biết làm sao. Cứ thế này Tổng Từ Phàm chắc chắn không cầm cự nổi.

Khách khứa cũng đã đến. Biết nói sao bây giờ?

-Con đi tìm Khiết Tâm.

Tổng Từ Phàm vội đi nhanh ra ngoài.

Ông Nghị cùng Tuyết Như ngồi trên ghế cũng không khá hơn.

Trước ngày đám cưới cô dâu mắt tích biết phải ăn nói thế nào đây? Nhưng khoan nghĩ đến chuyện phải ăn nói thế nào, bây giờ quan trọng là tìm người. Nhưng ở giữa cái Sài Gòn này thật sự như mò kim đáy bể.

Tổng Từ Phàm nói lần cuối nhìn thấy cô còn rất vui vẻ nên tất nhiên sẽ không phải vì chuyện hôn lễ mà bỏ trốn, chỉ sợ bất cóc thôi. Từ tối qua đến giờ mỗi tiếng chuông điện thoại đều làm cho mọi người hồn phi phách lạc.

Tổng Từ Phàm lái xe đi khắp nơi. Hết con đường này lại đến con đường khác, qua con hẻm này rồi qua con hẻm khác chỉ mong được nhìn thấy một bóng dáng thân thuộc. Nhưng vô ích, người anh nóng như lửa đốt. Anh thấy bản thân mình thật vô dụng. Chỉ là tìm cô thôi cũng tìm không được.

Khiết Tâm! Rốt cuộc anh ở đâu? Nói cho anh biết đi.

Đã gần trưa nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô. Tổng Từ Phàm mệt mỏi quay về. Cuối cùng cô đã đi đâu?

-Phàm, có tìm thấy không?

Bà Linh lo lắng hỏi. Chỉ mới một ngày mà con trai bà xanh xao quá.

Tổng Từ Phàm khẽ lắc đầu rồi thả mình lên ghế.

Cô rốt cuộc đã ở đâu? Nếu bất cóc bọn họ phải liên lạc chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Hàn Khiết Tâm bước đi trên đường như kẻ vô hồn. Cô cũng không biết bản thân mình sẽ đi về đâu rồi sẽ đến đâu.

Ánh hoàng hôn đang khuất bóng dần chỉ còn lại một màu đỏ ở một vùng bầu trời. Cô cứ lang thang mãi. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nó đến với cô như tia chớp khiến cô không thể chấp nhận được. Việc Kai từ hôn, rồi Tổng Từ Phàm xuất hiện trong cuộc đời cô đến việc mẹ kế đỡ chiếc xe cho cô và cuối cùng là Kai chết. Một vòng luẩn quẩn khiến cô không thể thoát ra được. Cô chỉ mong nó là một cơn ác mộng, khi tỉnh lại mọi chuyện sẽ vẫn như lúc ban đầu.

Ánh bình minh dần biến mất kéo rèm cho một bóng tối cô đơn. Đèn đường cũng từ từ mờ lên theo từng bước chân của cô.

Cô cảm thấy mệt mỏi, thật mệt mỏi. Nếu được cô chỉ mong khi ngủ một giấc tất cả sẽ chờ về như phút ban đầu.

Một cơn mưa ào xuống như cái ngày ở thung lũng tình yêu. Bóng dáng Hàn Khiết Tâm cô đơn đi trong màn mưa mặc cho mọi người đang tất tả chạy đi tìm chỗ trú mưa. Cô nở một nụ cười nhạt, có ai nói cho cô biết cô phải làm sao không?

Cô không thể đến với Tổng Từ Phàm nữa rồi. Cô thấy bản thân mình có lỗi với Kai. Cô thật không thể tha thứ cho bản thân mình được nữa. Cô quá vô tâm, lúc nào cũng tạo cho mình ranh giới đến bây giờ cô mới biết như vậy không phải chỉ làm đau mình mà còn làm đau cả người khác.

Mưa, liệu có xóa sạch giúp cô những ký ức đau khổ của ngày hôm nay không?

Mưa đầu hạ thật chẳng giống mưa tháng bảy chút nào. Mưa tháng bảy chợt đến chợt đi nhưng mưa đầu hạ nó chỉ mang đến cho người ta cảm giác bi thương. Mà quên nữa Sài Gòn làm gì có bốn mùa Xuân- Hạ- Thu- Đông, Sài Gòn chỉ có hai mùa mưa-nắng mà thôi.

Từng giọt mưa xối xả vào mặt cô như che đi giọt lệ đang chảy.

Cô đi mãi cuối cùng cũng đến một căn biệt thự ở khu thượng lưu. Cô ngồi bệt xuống trước cổng, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu cũng gục xuống. Cô quá mệt mỏi rồi, không còn sức để nhấn chuông nữa.

Mưa vẫn cứ rơi từng cơn càng lúc càng lớn và cô vẫn cứ ngồi đó mà dầm mưa như một kẻ ngốc.

Cũng không biết từ bao giờ cô lại thiếp đi trong cơn mưa đó. Người cô lạnh dần, trời đất xung quanh cô cũng nhòe đi, cô không còn thấy rõ được gì nữa.

Nhưng đều cô nhìn thấy trước khi mất hoàn toàn ý thức là bóng dáng của một người. Người đó cầm trên tay một cây dù đang chạy về phía cô.

Hàn Khiết Tâm nở nụ cười ngây ngô rồi ngã lún ra trước cổng nhà mình.

Cũng không biết cô đã ngủ hay ngất bao lâu nhưng khi mở mắt dậy đã thấy Tống Tử Phàm gục trên giường cô, tay còn nắm chặt lấy tay cô.

Hàn Khiết Tâm đưa tay lên trán lấy chiếc khăn từ ướt đã chuyển thành khô nóng ra.

Cô đưa mắt nhìn anh rồi từ từ rút tay lại.

Bên ngoài đã xế chiều rồi, cô đã thiếp đi bao lâu rồi?

Còn anh nữa, đã ở đây bao lâu rồi?

Sao nhìn anh xanh xao, tiêu tụy thế này? Tống Tử Phàm cô biết đâu phải như thế?

-Con tỉnh rồi à?

Tuyết Như nhẹ mở cửa đi vào.

-Tôi đã ngủ bao lâu rồi?

Hàn Khiết Tâm mệt mỏi hỏi, nhưng thật ra cô cũng không có tâm trạng để chú ý đến những chuyện đó.

-Ba ngày, hầu như Tử Phàm đều ở đây lo cho con.

Cô lại nhìn anh, cảm giác chua xót dâng lên làm mũi cô cay cay. Ba ngày anh đều ở đây với cô, vậy mà cô lại không hề hay biết.

-Nào, ăn cháo đi. Di mới nấu ăn đấy.

Tuyết Như vội đưa chén cháo cho cô. Ba ngày nay hầu như chuyện trong nhà đều rối tung lên và ai cũng thấy được Tống Tử Phàm lo lắng cho cô nhiều đến mức nào.

Hàn Khiết Tâm lại thờ dài. Bụng đã lớn thế kia còn vào bếp, lỡ có chuyện gì thì sao? Cô đã đánh mất một người quan tâm, yêu thương mình rồi không thể mất người thứ hai. Nhưng suy nghĩ lúc nào cũng đi khác cái miệng của cô, còn cái mặt thì luôn mách lẻo đều đó.

-Cảm ơn nhưng tôi chưa đói.

Tống Tử Phàm nghe tiếng động liền thức giấc, khuôn mặt anh phờ phạc đi hẳn khiến cô nhìn mà đau lòng.

-Em tỉnh khi nào vậy? Sao không gọi anh? Còn sốt không?

Anh đứng bật dậy ôm lấy cô rồi đưa tay lên trán cô. Rồi lại kiểm tra khắp nơi khiến cô không thể nào mở lời được.

-Phàm, em không sao.

Khó khăn lắm cô mới chen vào mà lén át được những lần liên thanh của anh.

Tuyết Như phì cười, đặt chén cháo sang một bên rồi bước ra ngoài. Để lại không gian cho hai bạn trẻ.

Hàn Khiết Tâm vẫn ngồi yên nhìn anh trong mắt có chút phức tạp. Cô hiện tại không biết gỡ lời như thế nào với anh.

-Cho em mượn vai anh một chút, được không?

Tống Tử Phàm xoa đầu cô. Dường như, anh thấy có gì đó gọi là bất an.

-Vai anh vốn là của em mà, em có quyền tùy ý sử dụng.

Anh dịch chuyển người sang ngồi cạnh cô, để đầu cô lên vai mình.

Cô vẫn dựa đầu vào vai anh, đối với cô từng thời khắc qua đi như vậy là quá đủ rồi.

-Em muốn rời khỏi Sài Gòn một thời gian?

Giọng cô nhẹ nhàng như lại pha một chút phức tạp.

Tống Tử Phàm nhìn cô, không phải cô rất yêu Sài Gòn sao? Sao lại muốn rời đi?

-Được, anh sẽ đi cùng em. Đến nơi nào cũng được.

Hàn Khiết Tâm ngồi dậy nhìn thẳng vào anh ánh mắt rất kiên định.

-Em muốn được yên tĩnh một mình. Em cần suy nghĩ lại những chuyện đã qua.

Anh nhìn cô, rốt cuộc cô muốn gì? Từ lúc trở về cô rất lạ, trong cơn mê man luôn gọi tên Kai. Có phải cô và Kai đã quay lại rồi không?

-Kai chết rồi, anh ấy vì em mà chết.

Cô lấy tay lau nhẹ giọt nước mắt trên mặt. Cô không trực tiếp gây ra cái chết đó nhưng cô lại thấy bản thân mình thật có lỗi với Kai.

Tổng Từ Phàm lại một lần nữa bị cô làm cho sét đánh. Kai chết? Tên đó sao chết được?

-Em muốn ra nước ngoài yên tĩnh một thời gian. Anh có đợi em không?

Cô nói bằng giọng càng lúc càng nhỏ. Làm sao anh được đợi cô chứ, cô cũng không biết bao lâu mình mới quay lại nữa kia mà.

-Em đi đâu? Bao lâu?

-Em cũng không biết, nhưng em cần rời xa Sài Gòn một thời gian.

Tổng Từ Phàm ngồi lặng đi khoảng vài phút rồi ôm lấy cô. Cảm giác hiện giờ cô trải qua anh hiểu, anh không trách cô đâu.

-Dù có đi đâu em hãy nhớ một điều anh vẫn ở một nơi chờ em và luôn ủng hộ mọi quyết định của em vì anh_ yêu_ em.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Hàn Khiết Tâm cũng ôm lấy anh mà khóc.

-Ba.

Cô mở nhẹ cánh cửa thư phòng ra. Bóng dáng người ba ẩn hiện sau cánh cửa khiến cô không đành lòng nhưng cô là kẻ hèn nhát, cô muốn tháo chạy.

-Con quyết định đi thật sao?

Ông Nghị vẫn quay lưng về phía cô. Gia đình vừa mới đoàn tụ không bao lâu bây giờ lại ngăn dậm xa cách, ông thật không đành lòng. Ông muốn giữ cô lại nhưng cả Tổng Từ Phàm đưa con về huyệt của ông cũng bảo hãy để cho con gái ông đi. Ông thật không biết làm sao? Trong lòng nữa muốn nữa không.

-Dạ.

-Trong khoảng tuần tới di sẽ sanh con không ở lại nhìn mặt em sao?

Tuyết Như từ bên ngoài đi vào. Thật sự, bà mong cô ở lại. Nhà cửa vẫn rất cần bóng dáng của cô.

-Tôi muốn rời nơi này càng sớm càng tốt.

Muốn, tất nhiên là muốn nhưng hiện giờ lòng cô đang rất rối ren. Cô cần phải suy nghĩ và sắp xếp lại nó và biện pháp tốt nhất là rời khỏi nơi này.

-Xem ra, tất cả đều không ngăn cản được con.

Ông Nghị nhẹ thở dài. Rồi cùng Tuyết Như đi ra ngoài, trước khi đóng cửa còn bỏ lại cho cô một câu.

-Trần trọng những thứ trước mắt đừng để phải hối hận như ta.

Hàn Khiết Tâm thả người trên ghế.

Rất lâu sau cô mới hiểu được ý ba mình. Đừng để hối hận. Trên môi cô nở nụ cười nhạt, một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má.

Hóa ra ông cũng đã từng yêu mẹ tôi sao?

Chiếc máy bay từ từ chạy khỏi đường băng. Tổng Tử Phàm nhìn theo bóng dáng chiếc máy bay mang người con gái anh yêu khuất dần.

Xa cách lần này không biết bao giờ gặp lại. Chắc chắn một điều anh sẽ rất nhớ cô. Người cô gái đã cướp mất trái tim người lữ khách như anh.

Lời hứa đó, năm sau cùng nhau cố gắng. Chắc chắn không thể nào thực hiện được.

Anh dứt tay vô túi quần. Bóng dáng lẻ loi khuất dần trong bóng người tấp nập di chuyển ở sân bay. Trong nó thật đau khổ, thật cô đơn.

Bốn năm sau.

Chiếc Mercedes-Benz dừng lại ngay trước một tòa cao ốc lớn của thành phố. Một người đàn ông bước ra trong bộ vest đen trắng tấp và vô cùng lịch lãm.

-Tổng giám đốc.

Một nhân viên đi ngang đó liền cúi chào anh.

Tổng Tử Phàm chỉ gật đầu rồi đi vào trong.

Bốn năm không có cô thời gian trôi qua cứ tưởng chừng như mấy thế kỷ. Anh mãi cảm ngang ngọn gió đứng đó đợi chờ một hình bóng người con gái mang trái tim người lữ khách như anh đi xa dần.

-Boss của chúng ta thật đẹp trai.

-Nghe nói anh ấy chưa có người yêu?

-Nghe nói dự án sản xuất xe mang thương hiệu T.P là của sếp đấy, anh ấy thật tuyệt vời.

-Các người đừng có vọng tưởng, Boss tổng đã có vợ chưa cưới, nghe nói là đang ở nước ngoài.

Mấy lời bàn tán lại nổi lên.

Tổng Tử Phàm nhẹ thờ dài coi bọn họ như không khí. Năm nào có nhân viên mới cũng thế, anh cũng đã quen nghe những lời bàn tán đó rồi.

-Trưởng phòng Hoàng, giải tán bọn họ đi.

Anh vừa dứt câu liền đi vào trong thang máy riêng của mình. Hôm nay, anh còn có cả khối việc để làm.

-Vâng, tổng giám đốc.

Tổng Tử Phàm mệt mỏi dựa vào lưng ghế. Cứ tưởng cuộc sống không có cô sẽ rất đơn độc nhưng sự thật nó có gì ngoài hai chữ đơn độc đâu. Dự án anh nhận càng lúc càng nhiều. Càng lúc càng tham công tiếc việc.

Anh lại nhớ về cô. Bốn năm, chưa lúc nào anh không nhớ cô. Nhưng hiện tại cô đang ở đâu, cô có khỏe không anh đều không biết?

Hôm ở sân bay chuyến bay đã bị tráo đổi và hiện giờ anh mất dấu cô. Bốn năm, cô cũng không liên lạc với ai cả.

-Tổng giám đốc, cà phê của anh.

Tổng Tử Phàm ngừng tay lại nhưng mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính. Hình như, anh không kêu cà phê thì phải.

-Tôi không có gọi...cà _phê.

Bỗng anh khựng lại. Giọng nói này?

-Thật chứ ạ?

Người đó như cố tình liền hỏi lại một lần nữa. Giọng nói trong trẻo pha chút đùa nghịch.

Tổng Tử Phàm như không tin. Anh sợ bản thân mình lại thấy ảo giác. Bốn năm nay anh đã thấy rất nhiều rồi.

Anh từ từ ngước lên.

Khuôn mặt xinh xắn của người phụ nữ hiện trước mặt anh. Khuôn mặt mà anh hằng đêm nhớ nhung và mơ thấy trong giấc ngủ.

-Em về rồi.

Hàn Khiết Tâm ôm chầm lấy anh. Bốn năm, cô cũng nhớ anh nhiều lắm.

Tổng Tử Phàm càng ôm chặt cô hơn. Anh cảm nhận được vòng tay cô, cảm nhận được hơi ấm của cô. Đây không phải là ảo giác.

Tổng Tử Phàm nở nụ cười hạnh phúc bá đạo chiếm lấy môi cô.

Hai người cứ quấn lấy nhau, trao cho nhau nụ hôn đầy nhớ nhung, đầy yêu thương. Mà không biết bên ngoài có cả chục người đang nhao nhao xem phim tình cảm.

-Cho tôi coi mặt boss phu nhân với.

-Không phải khi ở bên ngoài đã xem rồi sao?

-Mấy người nhỏ tiếng chút đi.

Bống...Rầm...

Đột nhiên cánh cửa mở ra. Mấy người vừa nhoi nhoi đó liền nằm chồng lên nhau. Bộ dáng vô cùng vui nhộn.

Anh và cô vì sự phá rối đó mà giật mình buông nhau ra.

Hàn Khiết Tâm mặt đỏ ửng núp sau lưng anh. Ôi! Mặt mũi cô biết giấu ở đâu đây.

Tổng Tử Phàm chỉ nhìn họ bằng con mắt hình viên đạn, tay vẫn nắm chặt tay cô.

-Sếp, xin lỗi...chúng tôi không cố ý.

Bọn họ nhanh chóng đứng dậy ủy khuất rồi chạy ra ngoài. Hôm nay, coi như toi.

-Khoan đã, anh đứng lại.

Tổng Tử Phàm đột nhiên quát lên chỉ vào anh chàng đi sau cùng đang định tháo chạy khiến hồn phách anh ta bay tứ tung, hai chân run rẩy.

-Sếp, gọi em có việc gì không ạ?

Anh chàng đó run rẩy cúi gằm mặt xuống. Quả nhiên cái tội nhiều chuyện đã hại anh.

-Thông báo với mọi người, hôm nay được nghỉ.

Nói rồi anh liền nắm tay cô kéo ra ngoài.

Anh chàng vừa nãy đơ vài giây mới tiêu hóa được lời anh nói. Liền nhảy cẫng lên mà hoan hô. Mấy tháng nay ngày nào cũng làm thêm giờ hôm nay được nghỉ quả nhiên sướng mê.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hết.

Hàn Khiết Tâm nép vào người anh đi vào nhà. Cô đang chuẩn bị tinh thần để nghe mắng.

Bốn năm qua cô đã ở Dubai nghiên cứu xe của họ. Cô muốn có tiếng nói chung với anh. Sáng cô sẽ đến những nơi điều hành xe ở đó còn chiều sẽ đến nhà thờ nghe giảng. Suốt bốn năm nay cô đã thông suốt rất nhiều điều. Cô cũng nhận ra bản thân mình thật ích kỷ, từng lời kinh tiếng giảng đã giúp cô bỏ xuống rất nhiều chuyện. Bỏ đi bốn năm bây giờ cô mới thật sự là chính mình.

Tổng Tử Phàm lắc đầu cười khổ xoa đầu cô. Hình như cô rất sợ bác Nghị.

Bống một đứa trẻ khoảng bốn, năm tuổi chạy ra. Đứa trẻ đưa ánh mắt trong trẻo nhìn cô thật lâu.

Hàn Khiết Tâm liền buông anh ra, ngồi xuống đưa mắt nhìn đứa bé.

-Mẹ, ba...chị hai về, chị hai về.

Đưa bé bổng hết lên giọng vô cùng vui sướng. Cậu biết người trước mắt nha, mẹ rất hay cho cậu coi hình người này, trong nhà cũng có rất nhiều.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười rồi bế lấy đứa bé. Đã lớn như vậy rồi, còn nhận ra cô luôn đấy.

-Nói cho hai nghe, em tên gì?

Bây giờ cô thấy mình thật tệ, cả tên em trai cũng không biết.

Đứa bé nở nụ cười nhìn cô, đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt trắng trẻo của cô.

-Minh tên Minh ạ.

-Hả?

Cô cau mày nhìn cậu nhóc trên tay mình.

Tổng Tử Phàm bật cười. Nhóc tỳ này thật là...định làm khó người khác sao?

-Nhóc tỳ tên Hàn Thiên Minh.

Hàn Khiết Tâm hôn nhẹ lên má Hàn Thiên Minh, cảm giác có em thật thích nha.

Tổng Tử Phàm cau mày. Sao lại không hôn anh? Gò má anh vẫn ở đây mà.

-Nhận ra hai luôn đấy?

Hàn Thiên Minh đưa tay lên miệng ra điệu bộ suy nghĩ cực kỳ đáng yêu. Đúng, từ lúc sinh ra đến giờ cậu chưa từng thấy mặt chị hai nhưng có hình mà. Tuy hơi khác trong hình nhưng rất dễ nhận ra. Mắt giống cậu, mũi cũng giống hết cậu,...mẹ nói cậu giống chị hai nên tất nhiên cậu sẽ nhận ra.

-Mẹ cho Minh coi hình.

Cùng lúc đó hai vợ chồng ông Nghị cũng chạy ra.

Nhìn thấy cô ông Nghị đột nhiên dừng lại, cặp mắt già nua rung rung. Con gái ông về rồi, bốn năm rồi.

-Ba, mẹ...con về rồi đây.

Hàn Khiết Tâm đặt Hàn Thiên Minh xuống rồi ôm chầm lấy ông Nghị và Tuyết Như. Bốn năm nay cô thật sự đã thông suốt rất nhiều. Mọi oán hận cũng theo lời giã giã tiếng kinh mà buông bỏ.

Tuyết Như mắt rung rung đầy xúc động. Đây là lần thứ ba cô gọi bà một tiếng mẹ. Nhưng trong tình huống này bà thật sự cảm động đến rơi lệ.

-Về là tốt rồi. Bốn năm nay con gầy đi nhiều quá.

Tuyết Như nhìn cô từ trên xuống dưới dò xét. Thật sự gầy đi rất nhiều.

Cô vội lau đi giọt lệ trên mắt.

-Mọi người cũng vậy...con xin lỗi...đã để mọi người chịu khổ rồi.

-Đưa ngốc, chúng ta là gia đình mà.

Ông Nghị vội trách yêu cô. Không khổ, thật sự không khổ... Nghe được lời này của cô bao nhiêu khổ người làm ba như ông cũng thấy cam lòng.

-Chị hai, bé Minh.

Hàn Thiên Minh thấy cô bỏ quên mình liền chạy lại ôm chân cô. Ba mẹ có chị hai quên luôn cậu rồi. Nhưng không sao, cậu có chị hai là được. Chị hai thật xinh nha, sáng mai nhất định cậu sẽ mang chị đi khoe với bạn.

Hàn Khiết Tâm khẽ xoa đầu Hàn Thiên Minh rồi bế lấy cậu nhóc.

-Tâm, con đi đường vất vả rồi..để mẹ...

Tuyết Như đưa mắt nhìn cô nhưng dò xét, hình như bà lơ lửng rồi. Nhưng cô vẫn cười, ánh mắt không còn sự ảm đạm, chết chát như trước.

-Không sao đâu ạ.

Vừa dứt lời cô liền bế nhóc tỳ ấy vào trong.

Có câu: Một giọt máu đào hơn ao nước lã. Dù cô đã từng thù ghét bọn họ nhưng họ là gia đình của cô. Cô không thể cứ thù ghét mãi được. Chiến tranh lạnh giữa Mĩ và Liên Xô không phải cũng chỉ được một hồi đó sao, cô cũng nên kết thúc những thù đó rồi.

Tổng Tử Phàm gật nhẹ đầu chào hỏi rồi cũng đi theo vào. Hình như, anh cảm thấy ghét tên Thiên Minh kia rồi. Có nó anh liền bị bỏ quên.

Tối hôm đó hai bên gia đình gặp mặt, bà Linh cũng không có trách cứ gì cô ngược lại còn đốc thúc việc đám cưới của hai người.

Vừa ăn xong anh liền kéo cô lên phòng. Từ lúc có nhóc tỳ em trai nhỏ đó cô lúc nào cũng Minh, Minh mà không phải Phàm, Phàm. Anh có chút tủi thân nha.

Tổng Tử Phàm xoay người đặt cô xuống giường.

- Anh làm gì vậy?

Hàn Khiết Tâm thấy ánh mắt kỳ lạ của anh liền hỏi.

- Từ lúc em đi anh đã rút ra được một kinh nghiệm, anh không thể cứ nhẫn nhịn mãi được. Bây giờ anh không muốn làm quân tử nữa, anh muốn làm tiểu nhân.

Tổng Tử Phàm vừa nói vừa bá đạo chiếm lấy cô. Lúc trước là do cô khai phá anh, rồi còn cho anh làm thầy tu ăn chay anh nhẫn nhịn đủ rồi. Quân tử, anh không làm nữa. Làm quân tử chỉ tổ chịu thiệt thòi.

Hàn Khiết Tâm cũng không có ý gì muốn phản kháng anh. Bốn năm trước không phản kháng, bây giờ càng không. Cô mặc kệ anh là quân tử hay là tiểu nhân gì đó. Người cô yêu là Tổng Tử Phàm, cô chỉ cần biết như vậy là đủ.

Đang đến đoạn cao trào nhất của cuộc tình cánh cửa đột nhiên mở ra, cùng với tiếng động rầm.

Hàn Khiết Tâm đang trong cơn cao trào bất ngờ giật mình đẩy anh qua một bên.

- Chị hai, Minh muốn ngủ với chị.

Hàn Khiết Tâm lúc này thật khóc không được mà cười cũng không xong. Cô lườm anh một cái như trách anh sao không khóa cửa nhưng lại anh được ánh mắt vô tội của anh.

Rõ ràng anh có khóa cửa nha.

Cô lại thờ dài bất đắc dĩ nhìn Hàn Thiên Minh. Bị em trai nhỏ bắt gặp cảnh này cô không biết đường nào chui xuống nữa rồi.

Hàn Khiết Tâm ôm lấy cái chăn quấn quanh người. Cô thật không biết giải quyết ra sao?

- Chị hai,...

Thấy cô mãi nhìn mình cậu liền lên tiếng nhắc nhở nhưng lại bị ai đó phía sau nhắc bông lên.

- Ngại quá, hai con cứ tiếp tục đi.

Tuyệt Như nhanh chóng mang con trai siêu quậy của mình ra ngoài. Dám dùng chìa khóa dự phòng của gia đình luôn cơ đấy. Muốn ăn đòn thì phải.

Hàn Khiết Tâm mặt đỏ bừng liếc Tổng Tử Phàm đang tỏ ra vô tội kia.

Mặt mũi cô biết bỏ đâu bây giờ?

Tổng Tử Phàm đột nhiên bật cười rồi ôm lấy cô.

- Chúng ta tiếp tục thôi.

Bọn họ cho anh cơ hội anh nhất định phải nắm bắt nếu không tên nhóc đó lại phá. Hàn Thiên Minh hôm nay chính thức được đưa vào sổ đen của anh.

Trong khi đó Hàn Thiên Minh ở trong phòng rất ảm ức. Cậu chỉ muốn ngủ với chị hai mà bị nhốt trong phòng. Cậu không được ngủ với chị hai nhưng sao anh Phàm được ngủ nhỉ? Rõ là đáng chết. Cậu phải đi cứu chị mình. Anh Phàm từ nay chính thức là đối thủ của cậu.

Khoảng tháng sau khi cô về, việc đám cưới cũng đã làm xong.

Hàn Khiết Tâm khuôn mặt đỏ bừng đi vào trong tập đoàn Tổng Minh.

Vừa bước vào phòng cô liền quát lên.

-Tống Tử Phàm, tôi đã có thai, anh nhất định phải chịu trách nhiệm.

Hàn Khiết Tâm quăng cuốn sổ khám thai vào mặt Tống Tử Phàm về mặt vô cùng bức tức nhưng thật ra cô chỉ muốn đùa một chút. Cô đang vui đấy chứ.

Tống Tử Phàm bị cô làm cho hết hồn liền làm rơi cây bút xuống sàn.

Anh mở cuốn sổ cô mới quăng lên bàn ra lật qua lật lại rồi cười ngây ngô điên dại. Ôm chặt lấy cô đặt lên đùi mình.

-Không phải anh là của em sao? Còn đòi trách nhiệm gì nữa.

Hàn Khiết Tâm khẽ cười. Phải, anh là của cô.

Ánh nắng dần dần hé mở.

Một cơn mưa tháng bảy vừa đi qua để lại một vầng dương sáng như báo hiệu hạnh phúc sẽ đến nếu như bạn biết nắm bắt.

Hạnh phúc chỉ đến với những người biết cách trân trọng.

Hàn Khiết Tâm cô đã nắm bắt được hạnh phúc của riêng mình.

Còn bạn, hãy nắm bắt nó nhé!

There is only one happiness in this life, to love and be loved.(Chỉ có một thứ hạnh phúc trên đời, yêu và được yêu.)

George Sand.

☺☺☺☺☺.....Hết....☺☺☺☺☺

Bạn đang đọc truyện *Mưa Tháng Bảy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.